

Giới thiệu Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?

Thật bất ngờ trong truyện teen hay mang tựa đề Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?, Tya một lần tình cờ gặp hần và người đàn ông khác âu yếm trong ngõ vắng, lại tình cờ người yêu cũ đem hần 3 năm sau đến thuê nhà cô. Bây giờ, hần đã bị cô đánh cho gãy chân cần bó bột một thời gian, lại phải chăm sóc hần. “Đỗ Thanh, em yêu anh” nhìn về phía máy bay đang cất cánh, tim đau, cô lại quay về một giám đốc trẻ điều hành khu du lịch cho các bạn trẻ mê trà sữa. Đến khi cô đã 28 tuổi, Đỗ Thanh trở về từ phía sau ôm cô và nói “Thuê nhà cả đời, được không bà chủ?”. Mời bạn đón xem truyện hay từ tác giả Song Tử Cuồng Sủng.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chịu Trách Nhiệm

- 9 tháng cũng được nhưng tôi có một số điều kiện, không biết anh chấp nhận được hay không? - cô nhú mày, cười cười hỏi (*^▽^*)

- Được, nói đi. - con môi đã vào tay, thì dù bị cắn cũng cam lòng(´.´)

- 1. Không hút thuốc, uống rượu trong nhà.

2. Không được đem bạn gái về nhà.

3. Không được về trễ quá 11 giờ.

4....

Một số nội quy chuyên dụng khi thuê nhà. - cô đọc xong, ngay cả Ngọc Ánh còn nghĩ đây như ngồi tù thì nói gì là Đỗ Thanh anh ta.

- Sao...? - cô hất mặt

- Được, đồng ý. - Đỗ Thanh cười gật đầu quyết liệt đồng ý nha ٩ (´ ▽ `) ٩

Từ đó hợp đồng đã ký, nhiệm vụ đã giao. Theo nội quy thì mỗi tối anh sẽ đưa cô về nhà mẹ, đêm nay cũng vậy nhưng không phải cô đi, mà là anh đi.

Đỗ Thanh có cuộc gặp fan tại nhà hàng nên rất nhanh phải đi, cô cũng không thể bỏ nhà nên phải ở lại. Đêm đó cô đang coi phim thì cúp điện, cô hốt hoảng bật đèn sạc và nện khắp phòng.

- Bực mình, đang xem phim nay đợi từ sáng đến giờ. - cô giận dỗi dậm chân, giờ xem phim của cô, hu hu hu. (°_°)〃

Cô bực mình, móc trong túi điện thoại gọi cho một người

- Alo, mua giúp tôi thẻ cào mobile 50k đi. - cô gọi cho Đỗ Thanh

[XXXXXXXXXX]

- Cảm ơn, khi về tôi sẽ trả tiền lại. - cô định cúp máy thì anh gấp hỏi

[Chuyện gì mà nghe giọng cô khó chịu vậy?] ⊂ (´ ▽ `) ⊃

- Nhà cúp điện rồi, bực mình, hôm nay có phim hay. - cô chán nản than thở (´ω´)

[$\geq \nabla \leq$ ha ha thì ra chỉ có như vậy, bọn con gái đúng là dạng như cô đấy. Thôi, mong cô không gặp bạn tóc dài nhé ngủ ngon “ Bà chủ nhà “]

- $\smile(\wedge)$ /Cái đồ vô duyên. - cô tức giận hét lên trong điện thoại, vội vàng cúp máy

Cái tên họ Đỗ đáng ghét, cái tên chó chết nhà anh, cái tên khốn nạn, cái tên chết bầm,... Nguyễn rửa, cô nguyên rửa anh Đỗ Thanh.... ($\smile\wedge\smile$)

Cô giận tím mặt, nằm trên giường lăn lăn quay quay lại không ngủ được, cô đành ôm điện thoại bấm bấm, coi coi nhưng “ pin yếu và tắt nguồn “ khốn hơn là cô quên sạc pin dự phòng.

“ Gầm... Hừ hừ... Tí tó “($^{\circ}\square^{\circ}$)

Cái gì thế, tiếng nước chảy, tiếng gió, tiếng đồ bể,... Tiếu rồi, cô sợ ma lắm nha đừng hù dọa cô. Cô, cô, cô sắp thay quần rồi... Ó($^{\circ}\Delta^{\circ}|||$)

- Cũng may, trước khi đi hần ta có để cây gậy đánh bóng chày ở nhà. Minh phải mạnh mẽ lên. - cô lấy hết tinh thần đi ra khỏi phòng, cầm trên tay thủ thế với cây gậy đánh bóng chày. $\circ_ \circ$

Cô đi đến sofa nhà khách từng bước chậm rãi đi lên, cô phải mạnh mẽ lên mới được.

- Á. $\Sigma(O_O;)$

Giọng hét, đập

- Ta đánh, ta đánh mi. Đánh cho mi chết luôn, đánh, đánh... - cô liên tục đập đập cây gậy lên lưng, lên chân người hù dọa mình. Cô đánh nhiều đến mức không biết tay đã mồi đến mức nào, đèn sáng rồi. $\Sigma(_ \square _ ;)$

Cô nhìn tên ăn trộm to gan này, ôi chúa ơi, chết cô rồi! ($\circ.\circ$)

- Thanh, Thanh anh không sao chứ? $\Sigma(^{\circ}\mathcal{D}^{\circ};)$) \smile - cô hốt hoảng, Đỗ Thanh chưa định thần khi ngã xuống, lại bị một cái đánh làm bất tỉnh

Bác sĩ khám qua cho anh, khám luôn ngoại nội, trong ngoài toàn bộ cô hoàn toàn chịu trách nhiệm cho hần. Bác sĩ khám xong kê toa, cô liên hỏi

- Bác sĩ, anh ấy sao rồi?

- Vết đánh trên lưng bị bầm thoa dầu là được nhưng vẫn nên uống thuốc, chân hình như bị chấn thương cần đi khám lại ở bệnh viện, sau đó dưỡng thương vài tháng đã. - bác sĩ ân cần nêu rõ bệnh trạng

Nói như vậy cô có thể yên tâm được một chút rồi, tiền nhà cô còn chưa lấy đủ thì anh ta đã bị cô đánh đến trọng thương rồi. Cô sao lại đen như vậy, cô ngồi kế bên anh ta dùng nước nóng lau mặt cho anh ta hình như bị đánh tới sốt luôn rồi. Săn bác sĩ chưa về, cô hỏi luôn

- Bác sĩ, anh ta sao lại nóng thế này?

- Cái này cô yên tâm, không liên quan đến vết thương đâu. Là do anh ta có bệnh trước, chắc là trúng gió, sáng mai mua thuốc theo đơn tôi kê là được. - bác sĩ dẹp dụng cụ, sau đó rút ra vài viên thuốc - Thuốc hạ sốt, cho anh ta ăn gì đi rồi uống.

Cô làm theo lời bác sĩ, nấu một nồi cháo thịt bò nóng hổi đặt ở giữa bàn trà thổi thổi mấy cái. Cô đem lại đặt ở tủ kế giường, cô cẩn thận nói

- Đỗ Thanh, anh dậy ăn miếng cháo tôi mới nấu. Ăn xong, uống thuốc rồi đi ngủ, được không? - cô cẩn thận gọi anh dậy

- Jenny, là em sao? Jenny... Jenny. ($\supset _ \supset _$) \supset - Đỗ Thanh nắm tay cô lại, run rẩy gọi tên một cô gái khác. Chắc cô gái đó là bạn gái của tên này, cô rút tay lại, cái tay bị nắm đến mức đỏ tấy.

- Tôi là Tya. - cô cẩn giọng nói $_$

Hần mở mắt ra, thấy cơ thể toàn thân tê nhức lại nhớ đến chuyện. Hần vì sợ cô ở nhà lại làm ra loại chuyện đại dột với ông sửa điện, vội vã lái xe về nhà, vô tình ngã xuống đất cái ly nước bị đẩy nên vỡ thế là hần bị một trận đòn vô cớ.

- Anh tỉnh dậy, ăn cháo sau đó uống thuốc đi. - cô đặt tô cháo lên bàn, nhẹ nhàng giúp anh nâng người

- Khi ấy, người đánh tôi là cô sao? - Đỗ Thanh mắt lạnh tra xét, cô liên tục nuốt nước bọt, anh ta lúc đó bị đánh tới ngất sao lại nhớ ra chuyện này

- Tôi... Tôi không biết, hình như có trộm, tôi chạy xuống là nó đi rồi. (ϵ)- cô nuốt nước miếng nói dối

Hần nhú mày, cô đang nói dối!

Hần vào showbiz từ năm 18 tuổi đến bây giờ tính ra đã 7 năm rồi, người nói dối nịnh nọt hần xung quanh đếm không xuể mà. Ngay cả ánh mắt cô nói dối hần cũng đoán ra, hần rất thẳng thắn cầm điện thoại lên bấm số “ 113 “

- Nè, anh làm gì vậy? $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)$ - cô hơi hốt hoảng

- Alo, tôi bị người ta đánh. Tôi muốn mở cuộc điều tra, không biết... ° ∠ ° - hấn nhìn cô, cô đang chấp tay van cầu hấn giữ im lặng. Hấn khẽ cười - Ừ... Ta là cảnh sát trường đây... Ừc... (*.*)

[Pháp luật không phải trò đùa đâu, đề nghị chủ nhân sđt này mai lên phường đóng phạt “ vì tội lấy pháp luật ra đùa “]

- Cô xem, vì cô mà ngày mai tôi phải đi đóng phạt đó. - hấn giả vờ hờn dỗi, cô im lặng, nghe hấn nói xong mới nức nở

- Anh có biết tôi rất sợ không, anh có biết tôi rất sợ ma hay không? Anh có biết lúc nhỏ tôi thường xuyên thấy mấy cảnh ầu dâm, tôi sợ lắm không? Anh không biết, tôi rất sợ cúp điện ở nhà một mình không? Anh còn nói tôi đánh anh, anh có biết khi đó tôi lo cho anh lắm không hả? Anh đi chết đi, từ đây trở về sau tôi... - cô đã khóc, cô đang muốn ghét anh, anh lại ôm cô, anh sao có thể ôm cô được chứ ||| (°Δ°)||| o(π__π)o

- Đúng, chúng ta cùng có lỗi. :(∩'___'∩);: - anh vỗ về cô như một đứa trẻ khóc vì không có kẹo

Sau khi bình thường lại, Đỗ Thanh mới nghiêm túc nói chuyện với cô.

- Tôi nói này bà chủ, chân tôi bị thương không thể đi hát hay đóng phim. Tôi không có tiền đóng tiền nhà, cho nên, tôi sẽ ở đây thêm 6 tháng nữa. Còn nữa, cô phải bù đắp cho tôi nếu không tôi sẽ kiện cô tội đánh người trái phép. - Đỗ Thanh nghiêm túc ra lệnh, cô gái ngốc nghếch này, bao giờ mới hiểu được vấn đề $\geq \leq \wedge$

- Anh.. (。´へ`。)

- Không được khóc, tôi quyết định rồi. - phải nghiêm khắc trừng trị cô mới được. (-_-) Đăng bởi: Đoàn Văn

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cà Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Con Cá Heo Bằng Gốm “ Đoàn Văn “

7 giờ 30

Cô ngáp một cái, sau đó thuận tay lấy điện thoại di động. Hôm nay, chủ nhật thời gian rảnh rỗi của cô trong tháng này. Cô là giám đốc trẻ điều hành khu du lịch trà sữa cho các bạn trẻ, hằng tháng khu du lịch thu lợi vài chục triệu đối với cô không quan trọng. Cô rất cần thời gian dành cho gia đình, cha mẹ cô cũng đã có tuổi rồi, chị cô theo thường lệ phải ở nhà chồng nửa tháng nhà mẹ nữa tháng, còn công việc anh rể cô là thường xuyên không có nhà.

- Alo, mẹ hả? Hôm nay mẹ muốn ăn gì, con mua nha? - cô nũng nịu, nhõng nhẽo

- Cha với mẹ đi về quê với chị hai rồi à? Sao không thông báo cho con? - cô giận dỗi

- Dạ, con biết rồi. - cô thờ dãi, cha mẹ sợ cô mệt, họ hiểu rõ cô đi làm hằng năm ngày nghỉ chỉ có vài ngày. Đặc biệt là dịp lễ nghỉ, người người đi du lịch đông như nước, không thể nào tin được cô còn có thời gian dành cho gia đình mỗi khi được nghỉ.

Cô thay áo xong, trang điểm lại khuôn mặt của mình.

Cô mặc áo sơ mi đen, quần ôm rách màu đen, giày bata màu đen, nón đen, khẩu trang đen. Ninja xuất hiện.

- Phụt. - Đỗ Thanh ngồi phía dưới đang chuyển kênh, lại quay sang bên này thấy cô một thân quạ đen buồn miệng cười một cái.

- Nè, anh cười cái gì? - cô nhú mày, tức giận nhìn con người đang cười vui vẻ đó

- Tôi cười cái gì cô không biết sao? Cô có biết màu đen dễ bắt nắng không, đến khi cô về nhà nhất định phải đi thẩm mỹ viện tắm trắng rồi. - hấn nói một tràng ngôn ngữ châm chọc dành cho cô, cô gái nào nghe không tức giận mới lạ

- Mặc kệ tôi. - cô xách balo đi ra khỏi nhà, vào nhà sau lấy xe. Cô rất thoải mái đeo chiếc balo ra sau, sửa lại kính xe, cô chạy ra khỏi cổng định bước xuống đóng thì ở đằng sau đã có một giọng nói rất ưa là quen thuộc

- Không cần xuống, tôi đóng cổng rồi.

Cô theo quán tính quay lại nhìn, thì ra cái tên khốn đó nhưng thay đồ, chải tóc nhanh hơn siêu nhân đã vọt lên xe cô từ lúc nào mà cô không biết.

- Nè, anh lên đây làm gì? Chân không phải đang bó bột sao, đi nhanh thế? Chắc đã khỏi rồi ấy. - cô ngây thơ hỏi một câu, hấn sừng gai đầu, hồm đó

phải dùng thân thể của hấn để đổi lấy cái móc gậy chân này.

“Nhớ lại một ký sự bán nộ hôn cho nữ y

- Bác sĩ, thực ra là cô ấy và tôi giận nhau cho nên mới xảy ra chuyện không đáng. Tôi muốn hòa giải, mong bác sĩ có thể giúp tôi có được không? - hấn nằm trên giường, năn nỉ vị bác sĩ nữ ở phòng chụp X quang.

- Đố ca, anh yên tâm đi. Em sẽ nói với nhân viên bó bột cho anh, em sẽ ký vào giấy là anh hiện tại bị gãy chân cần bó thạch cao cố định. Anh yên tâm, em sẽ giữ bí mật chuyện này. - vị bác sĩ nữ nhân thời cơ đụng chạm liên đụng chạm, hấn có phải quá nổi tiếng hay không?

- Được, được. Vậy, cô cần bao nhiêu tiền? - hấn cười cười

- Em không có cần tiền đâu, em cần... Anh hôn em một cái là được rồi. - vị bác sĩ nữ hung hăng chu chu cái môi tô son đỏ chói đó, và không có nhắm nghiền mắt lại.

Hấn gặp cái cảnh này nhiều lần lắm rồi, chỉ là mấy lần trước không tính là hôn môi dù có cũng không như cô gái này. Mắt mở to như cá thối lòi, hấn dám sử dụng tay để thay môi sao?

Đành vậy, để đổi sự quan tâm của cô thực cực khổ mà. “

- Bác sĩ nói chân tôi lành lại khá nhanh, cô xem thạch cao cũng tháo ra rồi. - hấn cười cười chỉ cái chân bị gãy đã tháo thạch cao

- Được rồi, hôm nay chúng ta đi kiểm tra lại. Tôi cũng muốn chắc chắn một chút. - cô cũng chỉ nói ngắn gọn, nhún ga, hôm nay cô muốn đi siêu thị mua ít đồ ăn đem về cho nhà mẹ.

Siêu thị hôm nay cũng khá đông người, ít ra thì hôm nay cũng là chủ nhật nên lượng khách mới nghet thở như vậy. Cô đem xe kéo lại, hấn vịn lên xe kéo nhờ cô đẩy đi.

Hấn thực sự không thể thoải mái như các nam tử bình thường khác, hôm nay ra đường, thực cá biệt. Mặc áo thun trắng, quần jean đen rách, áo khoác sơ mi đen, đội nón đen và khẩu trang đen. Cô nhìn hấn cũng chột xem lại mình, có phải chúng tôi rất khác biệt không?

Sao xung quanh đều chú ý vậy nhỉ?

- Nè, đó không phải là quảng cáo đồng hồ nam sao? - cô chỉ lên bảng quảng cáo

- Woa, Tuấn Anh? Hấn ta vào nghề người mẫu sau tôi mà lại nổi hơn tôi, ghê thực. - hấn xoa xoa cằm

- Người ta vừa đẹp trai, vừa tài giỏi thế mà. - cô cúi đầu, gương mặt đỏ lên một chút

- Cô thích Tuấn Anh sao? - hấn hỏi, giọng lại có chút ghen tị

- Phải. Chúng tôi đã từng yêu nhau, nhưng sao này bạn gái cũ cũng là mối tình đầu của anh ấy trở về, chúng tôi đã không còn liên quan gì nữa. - cô hơi cúi đầu, vẻ mặt trầm ngâm

- Bạn gái của Tuấn Anh, chính là Jenny đúng không? - hấn lại hỏi

- Không lẽ... - cô thâm hừ lạnh một tiếng, trong lòng không mấy vui vẻ. Cô gái này có được rất nhiều người thích, cô thực cảm phục cô ấy.

- Tôi từng yêu cô ấy, nhưng vật chất đối với cô ấy còn quan trọng hơn tôi. - hấn cúi đầu cười lạnh, nộ cười tự giễu

Cô khẽ lắc đầu

- Đừng suy nghĩ về quá khứ, hãy hướng đến tương lai mà đi. Cố lên! - cô dùng toàn bộ năng lực year một cái, cái gì đến rồi sẽ đến.

Tya và Đỗ Thanh đi đến quầy thức ăn nhanh mua mấy gói mì, đồ ăn nhanh,... Họ vừa đi vừa nói cười rất vui vẻ, cô và hấn mua rất nhiều đồ, mua đến mức xe đầy cả đồ ăn. Hấn nhìn cô mà buồn cười, theo như những gì hấn biết khi phụ nữ vào siêu thị họ thường đến quầy quần áo, còn cô, mua rất nhiều đồ, đồ ăn là chính.

Họ đi đến nhà sách, cô còn nhớ mỗi khi đến đây cô thường ghé vào quầy hàng lưu niệm mua rất nhiều đồ nhưng mẹ cô lại nói “Cái gì không cần thì không nên mua “.

- Cá heo. - cô chỉ chỉ một con cá heo được làm bằng gốm, phía dưới còn khắc chữ “Đoàn Vãn “

- Cuối cùng được bày bán rồi. - cô mỉm cười

- Con cá heo sao? Nhìn rất đẹp nhỉ. - hấn nhìn sơ qua

- Con cá heo cứu người, nó chính là biểu tượng của hòa bình. - cô cười

- Đoàn Văn là sao?

- Đoàn Văn giống như một cái kết không đẹp như trong tiểu thuyết, không lãng mạn như trong phim, mà là một cái kết bất thành linh. - cô cẩn thận giải thích

- Cô có vẻ rất hiểu rõ nhỉ. - hần cười cười nhìn cô

Cô không quan tâm

Cô ngồi xuống một quầy sách thư giãn đọc một quyển không tới 200 trang, còn hần kể bên chỉ vờn vờn đọc quyển nhật kí một đời.

Cô lại như vậy rồi, lại nhớ

Cô thực nhớ, thực nhớ cái hương bạc hà trên người Tuấn Anh mỗi khi ôm anh.

Cô nhớ mùi vị ở đôi môi anh, nó ngọt ngào lắm nhưng chưa bao giờ nộ hôn đó sâu như núi lửa mà chỉ thoáng qua như một cơn mưa rào, cuồng trời tắt cả không để lại ấn tượng gì cho cô. Cô sợ, sợ khi mình tỉnh dậy mùi bạc hà đã biến mất vì bây giờ cô đang ngủ, ngủ trên bờ vai của một chàng trai.

- Tuấn Anh. - cô khẽ gọi đi kèm với nước mắt chảy xuống vai người con trai ấy, lạnh lẽo băng hàn

- Có phải, tình yêu chỉ cần nhìn thôi đã hiểu không? Tôi thực sự không biết, tình yêu đúng nghĩa có phải là tình yêu tôi dành cho em không? Hay tình yêu chúng ta dành cho kẻ phản bội. - Đỗ Thanh khẽ tự thuật, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên má cô vuốt ve nó, có mấy cọng tóc rơi trên khuôn mặt nhỏ đã được anh vén lên gọn gàng.

Có lẽ tình cảm chỉ thoáng xuất hiện ở 3 năm trước, lần đầu họ gặp nhau đó là số phận. Nếu lúc đó ông trời không chịu se duyên mà ngắt giữa đường thì chắc chắn họ không yêu nhau, cô không biết rõ xúc cảm của mình, cô chỉ biết rằng “anh là khách trọ, cô là bà chủ“. Nhưng có một điều cả hai bằng tuổi nhau, đều đã 25 tuổi rồi, cô chưa từng có cái cảm giác ấm áp dành cho một người bằng mình như thế này thực bình yên.

- Tổng giám đốc, ngài cần gì mà lại tự mình đến đây? - vị quản lý lớn tuổi cung kính nhìn người xoay lưng về phía mình

- Sắp tới sinh nhật chị dâu, ông nghĩ tôi nên tặng gì. - người đàn ông vừa nói, tay vừa vờn nâng niu con cá mập được làm bằng thủy tinh.

- Hay là trang sức? - ông quản lý nhanh chóng trả lời

- Nhiều năm liền đều tặng trang sức, người nhận không chán nhưng người tặng chán. - người đàn ông vẫn xoay lưng về phía ông quản lý, chậm rãi vuốt ve con cá mập

- Hay bộ nước hoa của Pháp đi. Bộ nước hoa ấy là do một nhà chế tạo giỏi đã tạo ra, giá rất đắt, đặc biệt có một không hai. - người quản lý khoe khoang

- Được. - người đàn ông quay lưng lại, gương mặt điển trai được ánh mặt trời chiếu vào trông thực rực rỡ. Hơn thế, tướng mạo cao to hoàn hảo làm rung động trái tim của mấy cô ở đây.

- Con cá heo. - người đàn ông chợt trầm giọng nói, con cá heo được làm bằng gốm sứ đẹp mê hồn, được đôi tay tạo ra đường nét uyển chuyển không sao sánh bằng.

- Đây là tác phẩm của một cô họa sĩ trẻ, cô ấy đã nói “con cá heo cứu người, nó chính là biểu tượng của hòa bình“. - người quản lý nhìn sơ qua giá của con cá heo này, tầm với số tiền 3.000.000 ngoài.

- Người họa sĩ này tên gì? - người đàn ông âm trầm hỏi

- Cô ấy không sử dụng tên thật, chỉ lấy nghệ danh là “Đoàn Văn“. - người quản lý thành thật trả lời

- Đoàn Văn? - người đàn ông nhíu mày, chợt nhớ ra một câu nói trong tiềm thức “Đoàn Văn giống như một cái kết không đẹp ở trong tiểu thuyết, không lãng mạn như trong phim, mà là một cái kết bất thành linh.“

Cô vờn vai dậy, cô đã ngủ bao lâu rồi? Cô không nhớ rõ cho lắm, cô chỉ biết bản thân tối qua về nhà trễ nên ngủ lại nhà tạm ở. Chắc là vì thiếu ngủ, nên khi được ở một nơi mát mẻ thế này lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Ngủ ngon không? - một giọng nói từ phía sau lưng khiến cô giật mình

- Anh... Ngồi đây làm gì? - cô tròn tròn mắt hỏi

- Cô còn hỏi, cô ngủ ngã lên vai tôi vì sợ làm cô thức dậy sẽ bị tính thêm phí sinh hoạt mới thành ra vậy nè. - hần đứng lên, bỗng toàn thân run rẩy như muốn ngã xuống đất. Cô cũng đứng lên, cảm giác người trước mình không muốn di chuyển cô đành hỏi

- Tôi thực sự cảm ơn anh. Bây giờ cũng trễ rồi, chúng ta đi thôi. - cô cười một cái

Hắn nhủ mày, cần răng chịu đựng con đau đang dày vò.

- Anh bị gì vậy? - cô hỏi

- Cô còn hỏi hay sao, tôi ngồi đây hơn 1 tiếng đồng hồ rồi. Chân không liệt là may lắm rồi đó, cô còn đứng đó làm gì? Mau đỡ tôi ra xe, ui da chân tôi..

- hấn thuận thể mà nheo với cô, cô cũng biết bản thân có tội nên cũng không có nhiều lời. Trực tiếp đỡ hấn ra xe...

- Chân anh chưa khỏi, bị đau như thế có sao không? - cô thăm dò hỏi

- Không sao. - hấn lắc đầu, nhảy lên xe ngồi chờ cô chờ hấn đi

Cô rất biết làm theo, không có không ngoan ngoãn nha!

Truyện tự sáng tác, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! Đăng bởi: Đoàn Văn

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thiệp Cưới

Hai người về nhà thì đã 2 giờ chiều, cô đưa hấn đi khám nên phải đợi. Phòng khám hôm nay khá đông cho nên việc chờ đợi là khó tránh, cô cũng hiểu mà.

- Để tôi đi nấu cơm, hôm nay cô muốn ăn gì? - hấn hỏi cô, tay đã lấy tạp dề mặc vào

- Chân chưa lành hấn mà, để tôi nấu được rồi. - cô hơi lo lắng

- Không sao, khi này cô không nghe bác sĩ nói sao? Chân tôi lành rồi, nhưng chỉ là không được đứng quá lâu thôi. Tôi làm 10 phút rồi ngồi là được. - hấn cười cười, dịu dàng nhìn cô

- Vậy tôi đi tắm, sau đó sẽ xuống ăn. - cô gật đầu, sau đó đem đồ vừa mua giao cho anh, tiếp theo là đi lên phòng tắm.

Sau 15 phút

Cô mặc bộ đồ ở nhà màu đỏ dạng thể thao, cô buộc tóc cao lên thành củ tỏi, chân mang dép con gấu đi xuống lầu. Cô đi lại gần hấn từ phía sau nhón chân nhìn, hấn đang nấu súp cua sao? Đứng tù của cô rồi, cô cực kì thích món này nha..

- Anh biết nấu súp cua sao? - cô hỏi

- Tôi đã từng làm ở nhà hàng khi chưa nổi tiếng mà. - hấn nhìn cô sau đó lại tiếp tục làm, món này hấn thường nấu cho duy nhất một người. Nhưng người đó... Đã không còn yêu hấn nữa rồi, Jenny.

- Nè, tôi thất vọng... - cô nhìn hấn, sau đó nói tiếp - Tôi ngủ lâu như vậy, nhân viên siêu thị không đuổi chúng ta sao?

Hấn thờ dài

- Chắc tại vì tôi quá đẹp trai thôi. - hấn không biết ngượng

- Anh bị khẩu trang ai thấy được mặt anh? - cô nhủ mày, câu nói dập tan sự tự tin của anh

- Tôi đã bỏ ra một số tiền. - hấn thành thật trả lời, tiền bây giờ quan trọng lắm chỉ cần có nó thì bất kể là gì cũng có thể mua

- Vậy bao nhiêu, tôi trả lại. - cô hơi xấu hổ, chuyện ngủ gục đã quá xấu hổ rồi vậy mà còn ngủ trên vai đàn ông nữa. Xấu hổ chết đi được.

- Trừ vào tiền nhà là được. - hấn nhanh nhẹn trả lời

Cô khẽ liếc hấn một cái, cô nhảy lên phía trước nhìn qua hấn - Nè, tôi giúp được gì?

- Thái nhỏ cà rốt đi, cà chua băm ra, thịt thì cắt để làm bát tết.

Cô mặc cái tạp dề màu vàng có nửa trái tim màu đỏ vào, bắt tay vào làm việc, đến đây cô lại nhớ đến quá khứ đáng quên của mình.

Khi đó, Tuấn Anh rất yêu chiều cô thường xuyên nấu ăn cho cô có khi cả hai cùng nấu. Nhưng vì cô không biết nấu ăn cho nên rất hậu đậu khi làm phụ bếp, anh chỉ rất dịu dàng vòng tay ra trước cô giúp cô thái thịt.

Nhưng đó là thời gian khi yêu. Chắc bây giờ, anh và vị hôn thê của mình đang cùng nhau thái thịt hay làm bếp rồi. Cô buồn, buồn vì mình đã không thể giữ được tình cảm anh ấy, buồn vì bản thân không phải là người đến trước.

- Woa anh giỏi thực. - cô múc thìa súp cua cho vào miệng, ngon bá cháy bò chết luôn á

- Cô mới biết à? - hần cười cười tự mãn

Cô liếc hần một cái lại tiếp tục ăn, cô với tay lấy nước ngọt nhưng lại không cẩn thận đổ vào người, cơ thể dính toàn là nước ngọt.

- Ui, chết rồi.

- Cô lên phòng thay đi, mặc công mẩy con kiến rước cô về tổ. Khi đó tôi không bảo đảm có thể cứu cô nha! - hần cười châm chọc

- Đồ chết tiệt nhà anh! - cô mắng hần một câu, nhân lúc hần không để ý đổ nước ngọt còn thừa vào người hần. Hần giật mình quay lại nhìn thì cô đã chạy lên lầu, lẻ lười trêu chọc hần

- Đi tắm đi, con chồn hôi. - cô cười, sau đó chạy lên lầu mà lại quên mất. Đồ ở phòng còn chưa lấy thì... Thay bằng cái gì?

- Con heo này! - hần bắt nắn, tức giận

Nhìn về phía cô hồi lâu thì mỉm cười nhẹ. Sao cô lại... đáng yêu như vậy? Rung động, trái tim chết đã thực sự rung động rồi, cứ như lúc hần 15 tuổi đã từng rung động.

“Reng - Reng - Reng”

- Ra ngay. - hần bỏ luôn bộ dạng lộn xộn này, nâng bước đi ra ngoài mở cửa

- Xin chào! - hần vui vẻ nhưng chợt tắt, thay vào đó là bộ mặt ngạc nhiên thêm một chút lạnh lùng

- Đỗ Thanh, anh... sau lại ở đây? - cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, trên người mặc bộ đầm màu trắng sữa dài đến mắt cá chân, phía sau có hai người vệ sĩ đứng che dù cho cô gái.

- Anh thuê nhà ở đây. - hần hơi cúi mặt, người bạn gái cũ 5 năm yêu nhau giờ nhìn lại thấy thực xa lạ.

- Có chị Tya ở nhà không? - cô hỏi

- Tya đang ở bên trong, cô ấy đang tắm. Em vào nhà đi, bảo... Tuấn Anh vào luôn đi. - hần chỉ chỉ hướng cửa sổ xe, Tuấn Anh gương mặt lạnh lùng muốn né tránh gặp cô nên mới ngồi trong xe. Không ngờ, lại thấy bạn trai cũ của vị hôn thê thì mày hơi nhui lại.

- Con chồn hôi, cho tôi mượn áo sơ mi của anh nha.... - cô thấy hần thường bỏ áo sơ mi trong phòng tắm nên đành mượn đỡ, khi bước xuống bậc thang lại tình cờ thấy ba người họ đang nói chuyện ngượng ngùng. Họ đều đang nhìn cô...

Hần bước nhanh đến chỗ cô, khẽ hỏi thì thầm

- Cô ăn mặc kiểu gì vậy?

- Tôi quên mang đồ lên. - cô xấu hổ trả lời

- Đồ ngốc, vào phòng thay đi. - hần thấy Tuấn Anh có vẻ luôn nhìn về cô, cảm giác ghen tuông khiến hần tức giận gầm nhẹ với cô. Cô bước xuống thì bất chợt có một dòng nước đang ra, cô sợ hãi khép hai chân lại nhìn hần.

- Đứng... Đứng nói, cô... - hần nhìn cô, môi hơi giựt giựt. Nhận được cái gật đầu của cô, hần thầm cảm thán - Ôi trời.

Cô gái này, sao lại ngốc như vậy? Đáng lý phải nghe tiếng chuông cửa chứ? Nhưng, bao nhiêu sự tức giận muốn trách phạt đều nuốt xuống, cúi thấp người, hần ôm cô vào lòng đi về phòng ngủ của cô.

Cô hơi hốt hoảng nhưng khi tỉnh táo thì đã đến phòng ngủ rồi, hần ôm cô đặt xuống, sao đó quay lại nói với cô

- Tôi cần đồ thay, cô lấy trong túi ra bộ đồ đen đi. Tôi mới mua khi đi siêu thị với cô khi nãy...

Sau 15 phút

- Xin lỗi, chúng tôi thực thất lễ. - hấn nắm tay cô đi ra, cúi đầu xuống thành thật
- Sự cố thôi mà. - Jenny cười, nhẹ nhõm thực. Không còn lo Tuấn Anh sẽ suy nghĩ lại mà rời bỏ cô.
- Đây là thiệp cưới, hai người nhớ đến chung vui cùng tôi và Jenny. - Tuấn Anh nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của cô và Đỗ Thanh, tức giận, anh rất tức giận, đứng lên đặt hai tấm thiệp xuống bàn. Sau đó nắm tay Jenny kéo cô đi, giọng nói lạnh lùng hướng phía cô. Đáng bở: Đoàn Văn

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cường Hôn

Hôm nay là ngày sinh nhật của chị cô, cô trên người mặc một bộ đầm màu vàng chanh, buổi tối cô định nhờ hấn đưa cô đi nhưng hấn lại phải đi dự sự kiện. Cô đành đi một mình, nhưng chị cô lại không cho cô vì sợ trên đường đi cô có chuyện gì. Cho nên đã phải tài xế đến rước cô, cô khóa cửa lại, thấy xe đã đến, cô rất tự nhiên ngồi vào ghế lái phụ.

- Xin chào, phiền anh... - cô chột im bật
- Sao, sao lại là anh? - cô ngạc nhiên
- Em hi vọng người rước em là Đỗ Thanh sao? - hấn nhếch mép cười lạnh
- Muốn nghĩ gì tùy anh, phiền anh chờ tôi ra đầu đường, tôi có thể đón xe đến đó. - cô nghiêm túc

Hứ, Tuấn Anh cười lạnh. Sau đó nắm lấy cánh tay cô kéo về phía mình, mạnh mẽ hôn cô, cái lưỡi thô lỗ của anh chen vào môi cô. Sau đó hút lấy mật ngọt từ lưỡi cô, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi đó nhưng lại bị anh cưỡng ép ngồi trên đùi mình.

Tay anh chen vô làn váy của cô, tay còn lại định vị trên tấm lưng nhạy cảm của cô, tiếp tục vuốt ve. Cô sợ hãi né tránh, cô dùng sức đẩy anh ra, đầu anh đập mạnh vào cửa sổ xe.

Cô nhân cơ hội đó chạy ra trốn thoát khỏi anh, nhưng chưa bước xuống được đã bị anh kéo lại ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh

- Em và Đỗ Thanh là quan hệ gì? - kiểm chế con tức giận xuống cực điểm, anh trầm giọng hỏi cô
 - Liên quan gì đến anh? - cô cười lạnh, hất tay anh ra khỏi người mình
 - Mẹ nó, cô nói cho tôi biết cô và hấn ta đã lên giường bao nhiêu lần? - Tuấn Anh tức giận rống lên, quát tháo vào mặt cô
 - Anh phát điên cái gì, tôi và anh ấy là bạn bè. Không như anh... - cô nhếch mép khinh thường - Ngủ với người khác khi đang quen tôi, anh trong sạch chắc?
 - Ha ha, nếu bây giờ em muốn cùng tôi lên giường cũng được. Tôi sẽ xem xem, có thể cưới hai vợ không? - Tuấn Anh cười lớn, lạnh lùng nhìn về phía cô
- “ Chát “

- Anh đừng mơ, tôi nói cho anh biết “ tôi yêu anh “. Tôi vẫn còn yêu anh rất nhiều, nhưng, tôi sẽ không bao giờ bước vào cuộc đời của anh. Anh không cần đau đầu xem xét. - cô tát anh một cái rõ đau, cô thực sự đã yêu anh đến bây giờ vẫn như vậy. Thế mà, anh lại khiến cô đau, rất đau nhói.

Cô bước xuống xe với gương mặt toàn là nước mắt, cô vội vàng mở công vào nhà. Tuấn Anh không có phản kháng, anh nhìn vào bóng lưng của cô, cho đến khi đèn trong phòng đã tắt anh vẫn chưa rời đi.

Anh đánh vào tay lái, gục đầu xuống tức giận.

Tôi yêu anh

Tôi yêu anh

Tôi yêu anh

Câu nói chỉ ba từ, đã khiến anh không thể quên được. Lo lắng, anh lo lắng, lo cô đã yêu người khác, nhưng tại sao lại phải lo? Chẳng phải, cô và anh là kẻ xa lạ rồi sao?

Anh chuyển động xe rồi đi, cô bên trong đau đớn ôm mặt khóc.

Khóc vì bản thân đã yêu anh.

Khóc vì cô không phải là nhân vật chính trong quyển tiểu thuyết của mình.

Tình yêu là như vậy sao? Đã trôi qua 5 năm yêu nhau, nhưng rồi cũng như cơn gió thoảng qua mà thôi.

- Alo, chị hai. Em hôm nay không đến được, em nói với Tuấn Anh rồi. Chúc chị sinh nhật vui vẻ! - cô che miệng, cô không muốn để chị cô lo lắng

[Không sao chứ?]

- Em ổn mà. - cô đau lòng

[Mai chị qua thăm, mẹ cha nãy giờ trông em lắm đó.]

- Chị xin lỗi mẹ cha giùm em. Nói là em ổn, chỉ là em quên mình cần viết báo cáo. - cô đau khổ lắm, cha mẹ cô thương cô vô cùng thế này làm sao cô có thể để họ buồn lòng được.

Tút tut tut

Căn phòng trở lại một không gian cô đơn, lạnh lẽo. Cô ôm gối chân, cô khóc nữa sao? Đây là lần đầu tiên cô khóc, khóc vì một người đàn ông xa lạ.

- Hello bà chủ! - một giọng nói ấm áp

Cô thấy Đỗ Thanh vội vã lau nước mắt, che đi đôi mắt đỏ hoe vì khóc khi nãy. Nhưng hắn đã thấy, thấy tất cả mọi chuyện diễn ra trong xe và cách cô cự tuyệt. Có lẽ, hắn đã nghĩ cô mạnh mẽ hơn chứ cô không ngốc. Lời cô nói rất sắc sảo, giọng cô rất hùng mạnh và kiên cường.

- Sao lại khóc? - Đỗ Thanh làm như không biết, ngồi lại ôm cô vào lòng

- Vì tên đàn ông thối kia phải không? - Đỗ Thanh vỗ vỗ đầu cô an ủi

- Sao... Sao anh biết? - cô ngạc nhiên

- Bất cứ chuyện gì liên quan đến em, tôi đều biết. - hắn ôn nhu ôm cô vào lòng, giọng nói này, có phải là tỏ tình không?

- Anh đang nói gì vậy? - cô bất ngờ

- Tôi nói, tôi thích em. - hắn mạnh mẽ nói

- Ha, ngay cả người yêu cũ anh còn chưa quên được mà. - cô cười, xem thường hắn

- Haz, không thể qua mắt cô rồi. - hắn thờ dài

- ? - cô nhú mày, khó hiểu

- Tôi có giải Dịch Viên trẻ xuất sắc đấy. Thấy cô buồn, tôi mới nói thôi. Nhìn mặt tôi nè... - vừa nói vừa chỉ tay vào mặt mình - Tôi là soái ca đó, không thích con heo ngốc như cô đâu.

Soái cái đầu chồn hôi nhà anh!

Cô đứng dậy định bước đi thì bị hắn dùng sức kéo lại, đối diện với khuôn mặt của hắn cô hơi sợ. Lấy can đảm đẩy hắn, cô bình tĩnh, đặt tay lên ngực thờ ơ.

- Xin... xin lỗi! - hắn thấy cô không khỏe cũng rất có lỗi

- Tôi không sao, chắc bệnh thiếu máu lại tái phát. - cô vuốt ngực nhìn hắn, cười một cái khịch lệ

- À, tôi có mua cái này... - hắn lấy cái túi lớn khùng đặt trước mặt cô, hắn lấy ra một cái hộp mở ra là gà cay, hộp thứ 2 mì ý cay, hộp thứ 3 mực nướng đá, hộp thứ 4 mì hải sản.

Hộp thứ 5 khoai tây chiên, hộp thứ 6 bánh bao chiên, hộp thứ 7 là hai ly trà sữa khổng lồ, hộp thứ 8 là sườn nướng sa tế, hộp thứ 9 bánh mì nướng sa tế và hộp thứ 10 là một con cua alaska.

- Anh mua nhiều như vậy, ăn sao hết? - cô tròn to mắt nhìn đồng thức ăn trên bàn, ngạc nhiên

- Hôm nay tôi mới nhận tiền từ bộ phim Tình Đầu 12. Tôi mời cô ăn bữa thịnh soạn, được chứ? - hấn đắc ý nhìn cô
- Woa, không ngờ diễn viên như anh giàu thực. Nếu tôi giỏi tiếng anh thì sẽ đi làm diễn viên. - cô hào hứng, từ nhỏ cô có một ước mơ. Được đứng trên sân khấu lớn hát, được vào trong ti vi đóng phim và... Được hôn thần tượng của mình.
- Cô thích làm diễn viên sao? - hấn hỏi
- Không hẳn là như vậy, tôi chỉ thích hát thôi. - cô cười, tay đã mở hộp mì Ý ra bỏ một phần vào đĩa giấy đưa cho hấn.

Hấn nhìn cô, đột nhiên nói

- Cô hát cho tôi nghe đi.
- Tôi hát không hay đâu, đừng nghe, anh sẽ ối đó. - cô cười
- Hát đi, tôi muốn nghe. - hấn năn nỉ, nín kéo cô
- Được rồi, chỉ một đoạn thôi đó. Tôi hát không hay đừng có cười. - cô nghiêm túc
- Ừm, tôi hứa. - hấn đưa ba ngón tay lên, hứa với bản thân mình.

Bài Hát: Tớ Thích Cậu

Ca Sĩ: Han Sara

Ta cùng nhau

Cùng lớn lên chung phường

Đi học ta cũng đi chung một đường

Rồi cứ thế từng ngày

Chẳng biết từ bao giờ tớ đã vấn vương

Nụ cười đó

Và ánh mắt đó

Làm tớ thấy khó chịu lắm ý

Nhưng có sao tớ

Vẫn cứ thích ngắm hoài

Nhớ lúc khi cả hai còn bé

Tớ đã thấy cậu rất mạnh mẽ

Rồi không biết khi nào

Lại mong chờ chung lối về

Thật ngại ghê.

..... Đăng bởi: Đoàn Văn

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Vĩnh Hằng - Vĩnh Cửu

Hôm nay cô thức khá sớm chuẩn bị thức ăn từ sớm, mua rau, thịt, cá... Dựng trữ trong tủ lạnh, còn gạo thì mua sẵn mấy bao gạo ngon để trong tủ. Cô cẩn thận chùi toilet cho không có một hạt bụi nào ở hai tầng, dọn dẹp lại phòng ngủ cho gọn gàng, tủ quần áo được sắp xếp ngăn nắp hơn ngày thường.

Trên bàn khách cho sẵn nước trà hoa cúc, ghế sofa được thay bằng màu đen, gối cũng như vậy. Tí vi phải được lau không còn vết dơ nào, tủ sách được lau chùi khéo léo ngay cả khi không thường xuyên sử dụng.

Nói tóm lại, cô phải dọn dẹp nhà cửa trang trí cho thực là thẩm mỹ. Bởi vì, hôm nay có một vị khách vô cùng quan trọng sẽ đến, người này rất quyền lực ngay cả anh rể cô mỗi lần nhắc đến đều công khai vị nể.

Cô bước xuống lầu, mặc đồ bộ đen có sọc hai bên trông rất sang trọng. Trên áo còn có chữ "W" to ở giữa, tóc thắt xương cá.

" Reng - Reng - Reng "

- Đến rồi. - cô hít sâu một hơi, lấy toàn bộ can đảm đi ra mở cửa.

Cô thấy người phụ nữ tuy đơn giản nhưng tỏa ra khí sang trọng ngút trời bước xuống từ chiếc xe BMW màu đen, gương mặt nghiêm khắc nhìn cô. Cô cười nhìn cặp vợ chồng phía sau, cảm ơn, hai người đã thông báo cho em.

- Con định để mẹ ở đây bao lâu? - người phụ nữ nhú mày, hỏi cô

- Mẹ, anh chị hai vào... vào nhà đi. - cô giật mình

Đúng như những gì cô nghĩ, mẹ đi khắp nhà kiểm tra ngay cả phòng vệ sinh cũng không ngoại lệ. Mẹ cô là người sạch sẽ, cho nên khi nhỏ cô chỉ cần ném khăn lung tung là bị chửi ngay. Mẹ lên phòng hắt, cổ cũng đã đoán trước chuyển toàn bộ quần áo của hắt vào va li.

Mẹ cô không phải cổ hủ nhưng bà rất không chấp nhận việc con gái chưa chồng ở chung với đàn ông chưa vợ, mà cô không thể để trống căn nhà này được.

- Thực may, em mới dọn dẹp xong là mẹ đến. - cô nghiêng đầu nói nhỏ với anh chị hai

- Mẹ là như vậy mà, mày đó lúc nào cũng lười biếng. Cẩn thận mẹ đem mày về giáo huấn cho mấy bữa. - Nĩa vừa nói, tay vừa chỉ chỉ đầu cô

- Biết rồi, khổ lắm nói mãi! - cô lắc đầu

Mẹ cô bước ra, trên tay cầm theo chiếc khăn tắm ướt sũng nhìn cô.

Thôi tiêu, khi nãy tắm xịt nước trúng quên mang đi giặt!

- Lại như thế à, đi tắm khăn ướt phải đem phơi không thì bỏ vào máy giặt. - mẹ cô nhìn một cái, không chút do dự ném nó vào máy giặt khởi động rồi lấy ra một cái khăn lau tay trong túi quần

- Con biết mẹ đến nên mới dọn dẹp nhà đúng không? - mẹ cô nhìn cô một cái, lập tức nói trúng tim đen của cô

- Mẹ. Nói như con ở bản lâu năm vậy, mẹ tin con đi. Không có chuyện đó. - cô hươ tay lắc đầu

- Tạm cho là như vậy.

Ghế sofa màu đen để tiếp khách đã trở thành một khu vực để mẹ cô tra hỏi, mẹ cô không phải khó khăn nhưng đối với chuyện cần nghiêm túc suy xét thì nhất định sẽ tra ra tường tận.

- Thiệp đỏ Tuấn Anh gửi con rồi đúng không? - mẹ cô nhìn tấm thiệp được trang trí tinh xảo, được đặt ở dưới mặt kính gầm bàn.

- Dạ phải, sáng hôm đó mẹ đi sau? - cô do dự

- Ừm, phải để xem xem cô dâu mới có xứng không chứ. - mẹ cô đứng là quá lợi hại đi, ngay cả anh trai của người ta đang ở đây cũng coi như không có.

Cả căn phòng chìm vào im lặng, ngay cả tiếng gió thổi qua cũng nghe thấy.

- Con về nhà đi, thay đồ rồi trang điểm. Đẹp hơn cô dâu càng tốt, tìm một chàng trai dự tiệc với con đi. - mẹ cô nhàn nhã uống ly cà phê sữa, chậm rãi nhìn nét mặt biến đổi của cô.

- Mẹ, hay thôi con không đến? - cô hơi cúi mặt

- Nhất định phải đến, cho thằng em chồng chị biết mặt. - Nĩa tức giận, nghiêm túc nói

- Ông xã, anh đem về nhà cho Tya một bộ lễ phục thực đẹp. Anh đem bộ trang sức kim cương quý phái nhất đến đây... - chị cô ra lệnh với Tuấn Hiền, anh chàng đẹp trai lạnh lùng ấy chỉ gật gật đầu. Cô phải chống chọi với mẹ và chị gái như thế nào đây? Họ đều bá đạo thế sao?

...

Đôi giày cao gót màu hồng đậm như ẩn như hiện phía sau lớp vải mỏng màu hồng phấn của chiếc váy, làn váy được đính pha lê sáng chói, phần eo có một bông hồng ở giữa, phần trên ôm lấy vòng 1. Ren màu hồng che đi phần ngực vừa đủ của cô gái, tóc thắt xương cá giấu đuôi, mấy lọn tóc dư phủ ở vành tai được uốn cong nhẹ, mái thưa được uốn cúp vào trán và lông mày.

Đứng trước gương cô không tin đó là mình - Tya

- Tya, chuẩn bị xong chưa? - mẹ cô gõ cửa

- Dạ. - cô mở cánh cửa, xách theo ví màu trắng hồng sang trọng bên tay phải. Tay trái cầm theo một cái túi, cô bước ra nhìn như một nàng công chúa bị thất lạc, xinh đẹp như viên kim cương quý.

- Sao không có trang sức? - mẹ cô nhủ mày

- Bộ trang sức kia nặng quá, con không mang nổi. - cô lắc đầu

- Mang theo, lên xe phải sử dụng. Con muốn thực sang trọng phải làm như vậy, hiểu chưa? - mẹ cô bỏ hộp trang sức vào túi đưa cho cô, cô cũng không thể không nhận.

Lên xe cô liền đặt cái túi mẹ cô đưa qua một bên, còn cái túi cô mang tặng quà cưới lại để kế bên. Cô quay qua nói chuyện với người đối diện

- Nè, chúng ta đi chung có sao không?

Người đàn ông lắc đầu, nhìn cô với đôi mắt bị che bởi cặp mắt kính chữ V màu đen, vệt đen, áo sơ mi trắng trong vô cùng lãng tử. Nghiêm túc và lạnh lùng với mái tóc undercut được nhuộm màu xám

- Chúng ta đi chung thì có sao? Đám chó săn cũng chẳng vào được tiệc cưới của Tuấn Anh, đừng lo.

Cô thờ dãi một hồi, lấy tay sờ lên cổ đúng là chỗ này trống quá. Cô lại không thích mang vòng cổ nặng như muốn đè lên cô vậy, cô không hứng thú.

Người đàn ông thấy cô như vậy bất giác cười, đưa tay cầm lên một cái túi bên trong có một hộp trang sức màu tím vĩnh hằng. Cô mở ra, hộp trang sức lấp lánh được trang trí đơn giản bằng hình mặt trăng tròn, xung quanh có mấy hạt nhỏ giống nhau màu đen và trắng xung quanh. Cô bất ngờ, cô nhìn người đàn ông ngạc nhiên

- Anh... Tặng tôi?

Người đàn ông gật đầu

- Không đâu, tôi sẽ không nhận. - cô đưa túi quà trả lại cho anh ta, anh ta nhìn cô ánh mắt lạnh lùng ấm áp lạ kì

- Quà 8/3, không phải hôm nay sao? - người đàn ông nhìn cô, ánh mắt sâu sắc lạ thường

- Nhưng... - cô định mở miệng thì một nụ hôn dán chặt lên môi cô, rất nhanh rồi bay đi. Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên, đây không phải nụ hôn đầu của cô nhưng... Sao cảm giác cứ như lần đầu được hôn vậy?

- Anh... - cô xấu hổ, đỏ mặt quay đi

- Nụ hôn đó coi như thay cho công tôi mua trang sức cho cô. - người đàn ông nhếch môi thích thú, đôi môi ấy có vị ngọt còn có mùi thơm nữa, đôi môi mềm mại nếu ăn tiếp sẽ nghiện mất.

Cô thấy anh ta nhìn cô, vội vàng lấy tay che môi lại không cho anh ta có cơ hội tiếp tục hôn. Dưới ánh trăng anh ta nhìn cô cười thực đáng yêu!

...

Trong ánh đèn màu nhấp nháy, những chiếc xe khách lần lượt chạy đến thăm dò dừng lại. Các vị khách ăn mặc sang trọng bước xuống xe tiến vào bên trong, cánh nhà báo cũng chờ sẵn để chụp ảnh.

Chiếc xe của cô và người đàn ông đó dừng lại trước ánh hào quang trở nên thiêu đốt, người đàn ông bước xuống xe ngược cao khuôn mặt nhìn mọi thứ. Chỉnh lại trang phục, bỏ tay vào túi quần nghiêm túc lạnh lùng đi về phía ghế lái phụ.

Cô bước xuống, làn váy bay bổng trong gió khiến cho gương mặt cô phát quang tỏa nắng. Cô khoác tay người đàn ông bước vào trong, tiếng reo hò vang lên hai bên

- Đỗ Thanh, Đỗ Thanh.

Nhìn mọi người con gái xung quanh đeo băng hiệu tên hấn, tung hô và hạnh phúc khi được hấn nhìn đến, còn cô thì bị nhìn đến mức chỉ biết cười lạnh cho qua.

Cô ghé tay nói nhỏ với hấn - Coi bộ tôi sắp làm kẻ thứ ba rồi thì phải?

- Yên tâm, tôi đang chứng minh chúng ta là một cặp mà. - hấn nhếch mép nhìn cánh tay đeo vòng pha lê vĩnh hằng của cô.

- Ý anh là sao? - cô nhíu mày

- Pha lê vĩnh hằng và pha lê vĩnh cửu ở cùng một chỗ, nghĩa là hiện thân của hai vị Thần đang yêu nhau. - hấn lắc lắc cái tay lộ ra chiếc vòng pha lê vĩnh cửu cô mới đọc tin lúc sáng nay.

Hai cái lắc ấy tượng trưng cho tình yêu trọn vẹn hạnh phúc của hai người một nam, một nữ. Theo như vị thiết kế nổi tiếng người Pháp, hai viên kim cương tím và xanh có hình mặt trăng phát sáng ấy là sinh mệnh của các vị thần dành cho tình yêu của mình.

- Anh sắp xếp rồi. - cô tròn mắt nhìn hấn, không thể nào, hấn cố tình mua giống cô? Cô phải đặt rất lâu mới có, còn hấn vì sao không nhanh không chậm lại có được lúc mốc quan trọng này?

- Ừm. - hấn gật đầu không có ý phủ nhận

- Tháo ra. Là anh mua thêm một chiếc lắc nữa đúng không? - cô tức giận, hôm nay mẹ cha cô không xuất hiện không phải là họ không biết, nếu để họ biết ngay cả tư cách tranh luận như lúc trước cũng không còn.

- Thì sao, tay là tay của tôi. Tôi muốn đeo thêm cái gì, em quản được sao? - hấn cười lạnh nhìn cô

- Anh quá đáng rồi đó, dù sao thì ở đây cũng là... * chụt *

Đôi môi của cô bị hấn cướp lấy không chút kiêng nể giữa chốn đông người, các vệ sĩ thăm dò cũng không vô duyên đến mức đuổi họ ra. Đành chờ hấn thoả mãn vậy, khi dừng nụ hôn, hấn còn ân cần sửa lại tóc trang phục cho cô. Dặn dò cô phải đi trang điểm lại, kết thúc là nụ hôn nhẹ trên trán cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ghen

Hai người tiến vào trong gặp một quản gia, ông ấy ra nói cần hai người chữ ký, lời chúc để giữ làm kỷ niệm cho cô dâu - chú rể. Cô ký tên và viết những lời chúc tốt đẹp nhất bằng nét chữ kiêu diễm của mình lên tấm thiệp xinh xắn có in hình hai người họ, trong bức hình Jenny cười vô cùng hạnh phúc đứng bên cạnh Tuấn Anh, trông họ thực đẹp đôi!

"Jenny, Tuấn Anh. Mong rằng quá khứ hai người hãy quên đi, hiện tại quan trọng nhất. Chúc cả hai hạnh phúc đi đến cuối đời, bên nhau mãi không xa lìa.

Ký tên: Tya "

Tấm thiệp nhỏ nhắn được đặt lên túi quà của cô trong vô cùng sang trọng, cô đứng dậy nhường ghế cho người kế. Do người phụ nữ bước vào là fan hâm mộ của hấn, thấy cô chường mắt đi chung với hấn, không ngại gạt chân cô khiến cho cô lão đảo muốn ngã, để rồi một bàn tay ôm lấy eo cô, bàn tay ấm áp đặt bên hông cô tỏa nhiệt.

- Không sao chứ? - hấn hỏi cô, đôi mắt chứa đựng sự quan tâm sâu sắc mà vô cùng ôn nhu

- Không, chỉ vì tê chân mới ngã. - cô đẩy hấn ra, giọng nói mang theo vài tia hoang mang. Cô rất sợ khi đối mặt với hấn chỉ vì hôm nay, hấn hôn cô 3 lần rồi.

- Đi thôi. - hấn cong tay lên, nhắc nhở cô.

Tay cô khoác lên tay hấn đầy tình cảm yêu thương, cô giữ khoảng cách nhất định với hấn. Chiếc váy hơi dài nên khi đi rất khó khăn, từng bước cô tiến vào trong cùng hấn đều có sự giúp đỡ của hấn.

Hấn nhìn Tuấn Anh đang trên bục khẽ mỉm cười khiêu khích, vốn không thích hợp đến nơi này nhưng cũng thể bỏ mặt cô nên hấn mới đến. Tuấn Anh nhìn hai người bước vào lại phát ra một làn gió mới hạnh phúc của cặp đôi đang yêu nhau, anh khẽ mỉm cười tự giấu thay cho sự tức giận.

- Xin chào. - Jenny đang tiếp khách bên kia, thấy cô và hấn bước vào thì rất lịch sự tiến lại chào hỏi

- Chào. - cô hơi cúi người, cô nhìn Jenny hôm nay xinh đẹp như một đóa hoa vậy. Cô ấy mặc bộ đầm màu trắng dài đến gót chân, mang đôi giày màu xám trắng phát sáng trông thực tình sảo.

- Chị à, hôn lễ tổ chức lúc sáng sao chị không đến dự. Bây giờ chỉ chiều khách thôi. - Jenny cười dịu dàng

- Á, khi sáng tôi có việc. - cô che miệng cười, nhẹ nhàng nói với Jenny

- Chị, bên kia... - Jenny đang nói thì bị cướp lời, trong cơ thể tức giận phát tiết

- Thiếu phu nhân, quả đã đem lên phòng người. - vị hầu gái đi đến, cẩn thận lễ phép

- Tôi ghét nhất chính là người khác chen vào khi tôi đang nói chuyện, biết không? - Jenny tức giận trừng mắt với người hầu gái, người đó quá sợ mà ngã xuống đất

- Thiếu phu nhân, tôi... Tôi thực không biết, chỉ vì quá nóng vội mới ra có sự này.

" Chát "

Một cái tát mạnh vào mặt người hầu gái đó, người đó đứng yên mà kinh ngạc. Cô thực sự không nghĩ ra, Jenny hiền thực như vậy lại có thể tát một người chỉ vì chuyện nhỏ thôi sao? Hắn thì đã quá hiểu rõ con người của cô ta rồi, bề ngoài hiền dịu như nước nhưng bên trong chính là lòng dạ hẹp hòi.

- Ít ra phép tắc cơ bản cũng phải hiểu chứ?

- Xin lỗi thiếu phu nhân, tôi không nên nhiều chuyện. - cô hầu gái ôm mặt quỳ trước mặt cô ta, khóc lóc

- Jenny, chuyện nhỏ mà đừng để mọi người mất hứng. - cô xin can nếu không cô cũng bị cưỡng theo

- Hôm nay tôi không trừng phạt cô, bây giờ mau đi quét dọn tất cả toilet ở biệt thự. Nền nhớ, còn sót hạt bụi nào tôi nhất định không tha cho cô. Biến! - Jenny tức giận.

Người hầu gái mang theo sự căm phẫn bỏ đi, gò má đỏ lên như cà chua, cũng không thể nói với bất cứ ai về chuyện ngày hôm nay, như vậy đã đủ mất mặt rồi.

- Chị Tya, anh Thanh để hai người cười chê rồi. Đi thôi, vào trong đi có rượu táo rất ngon. - Jenny ân cần tiếp đãi

Sau khi bữa tiệc chào mừng kết thúc, đến phần mở quà ai cũng rất cao hứng. Bạn của Trần thiếu gia toàn là những nhân vật nổi tiếng, không phải doanh nhân cũng là người có tiền cao chức trọng.

Cô đứng một bên, cầm ly nước cam uống hết mấy ngụm rồi nhìn cái kẻ ở đối diện mình. Hắn ta đúng là có lợi quá đi, vừa vào ngồi đã có nữ nhân đến. Bộ mặt cười nói vui vẻ khiến cô giận muốn chết, mà tại sao lại giận? Cô không biết nữa.

- Đỗ Thanh anh thực hư nha. - một cô gái trẻ vùng ray đánh vào ngực hắn

- Anh có sứt không? Có gì chúng ta cùng nhau trao đổi, giao lưu nhé! - cô gái bên phải đặt tay lên đùi hắn, bộ dạng quỵên rũ lộ ra trước con người lạnh lùng của hắn

- Vậy các em phải hỏi xem... Vị hôn thê của tôi có muốn không? - hắn nói xong ánh mắt chuyển sang cô ở đối diện, lúc này cô đang tiếp chuyện với chị hai.

- A, anh có vị hôn thê rồi sao? Đáng tiếc bọn em vẫn chưa mất cơ hội mà... - bàn tay càng đi, càng di chuyển vào vị trí giữa hai chân hắn. Hắn lạnh lùng bắt lấy con rắn điên này, quăng ra một bên

- Nè, em thấy người con trai ở đằng kia không? - Nia chỉ về hướng người đàn ông đang đứng bên kia, nhìn cô. Về mặt tuấn tú, ôn nhu cười một cái

- Thì sao? - cô không bận tâm

- Em ngốc như vậy à? Người ta là giám đốc điều hành một chuỗi công ty lớn ở Việt Nam, chuẩn bị mở chi nhánh ở Anh đó. Chị đã điều tra rồi, là người tốt không có bất cứ điều gì không tốt, hợp tiêu chuẩn của em. - Nia cười, gạt đầu với người đàn ông đó, Nia chợt lấy điện thoại ra và nói - Chị đi đây một lát.

Thế là lại chỉ có một mình cô, cứ nhìn về phía hắn thấy một màn nói chuyện vui vẻ cùng mấy tiểu thư nhà giàu hay lúc hắn chơi quay chai thua thì bị phạt. Hình phạt là hôn cô gái bên cạnh, mấy cô gái kẻ bên mặt đỏ như gấc chín. Cô khẽ thở dài, cô cảm thấy rất khó chịu hình như giống cô đang ghen.

Bỗng một hình bóng che mất tầm nhìn của cô, cô ngạc nhiên nhìn người trước mắt. Là một nam nhân cao to, tuấn tú, hình như cô đã thấy qua trên báo nói về các doanh nhân trẻ tuổi thì phải. Báo doanh nhân có hình hắn khi đầu tư lần đầu vào bất động sản và thu được lợi

- Xin chào. - người đàn ông ôn nhu tình như nước nhìn cô, giờ bàn tay trắng trẻo rắn chắc trước mặt cô. Cô giờ tay bắt lại, cười xã giao

- Chào.

- Cô là Tya phải không? Tôi là Việt Anh. - người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô

- À, là chị tôi giới thiệu với anh phải không? - cô chợt hiểu ra, bà chị này của cô trước giờ luôn khiến người khác khó xử

- Cô đừng trách chị ấy, chỉ là kết thêm một người bạn thôi mà. - Việt Anh cười

- Tôi không trách chị ấy đâu. - cô cũng cười

Đường như cả hai nói chuyện khá là hợp ý, lời Việt Anh nói cô hiểu ngay khiến cho anh ấy hứng thú vô cùng. Còn cô, cảm thấy thực vui vẻ và thoải mái khi nói chuyện với anh ấy. Cả hai ngồi trên ghế sofa nói chuyện suốt thời gian mở quả, dường như trong suốt thời gian đó cô chưa chú ý đến đối phương ở trước mặt.

Lửa nóng đốt cháy thân thể, con diên như vậy thiêu đốt hẳn. Vui vẻ ghê nhi, chắc hai người cũng đã nói đến chuyện kết hôn - sinh con - nuôi con - già - hưởng thụ. Hình như đó là ghen!

Việt Anh khẽ nói nhỏ với cô " Chúng ta đi dạo được không? "

Cô cười cười không đồng ý, cũng không từ chối. Trong lúc cô đứng ở hai thế giới lại xuất hiện một anh hùng, người đàn ông trước mặt lạnh lùng đối mặt với Việt Anh.

- Xin chào, tôi ngồi chung được chứ? - hắn cười, không cần sự đồng ý đã ngồi xuống bên cạnh cô. Nâng ly kính rượu Việt Anh

- Rượu làm quen. - hắn cười

- Ồ... cậu đây là? - Việt Anh cười, lộ vẻ không hiểu

- Tôi... - hắn vẫn chưa mở miệng

- Đây là Đỗ Thanh, chồng tương lai của tôi. - cô cười, nói dối không sợ phát hiện

Không phải chỉ có Việt Anh ngạc nhiên mà còn có cả hắn nữa, ngạc nhiên đến mức nhìn không được miệng chữ O

- À,... - Việt Anh ngượng ngùng, uống ly rượu được mời nhìn về đặc ý của hắn mà cười lạnh

Sau khi buổi tiệc kết thúc hắn đưa cô về nhà, trên đường đi không ai nói với ai câu nào. Những lúc hắn vượt đèn đỏ hay chạy ẩu cô cũng không nói, chưa bao giờ hắn lại thấy sợ như lúc này. Thà rằng cô nói chuyện với hắn đi, chứ hắn vì sao hôm nay lại bạo gan như vậy đi, khi ấy hắn cũng không quá lo lắng như bây giờ.

Về tới nhà, phòng ai nấy ngủ không vượt qua ranh giới cũng đối phương.

Đăng bởi: Đoàn Văn

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trót Yêu

Đã ba ngày nay cô luôn đối xử lạnh lùng với hắn, nói chuyện không quá hai câu rồi bỏ đi. Tối cô lái xe về nhà, sáng đi làm trưa cũng không về. Cô ít khi như thế, nhưng không hiểu tại sao cô lại cảm thấy sợ hắn và muốn giữ khoảng cách với hắn.

Đêm đó, hắn về trễ cô ngồi ở nhà lẳng lặng viết những dòng nhật ký trong quyển sổ màu đen. Cô viết rằng " Tôi thực sự cho rằng mình đã thích Đỗ Thanh, nhưng khi đối mặt với anh ấy tôi lại nhớ đến mối tình 5 năm của tôi và Tuấn Anh. Tôi không muốn bản thân lại lần nữa vấp ngã thực đau mà không ai đỡ dậy. "

Sau đó cô nhìn bản thân ở trước gương, mình trông thực nhỏ bé ở cái thế giới to lớn này.

Tối hôm ấy, cô vẫn trở về nhà như thường lệ nhưng hôm nay xe cô hư, cô dẫn bộ qua con đường vắng nghĩ sẽ không có gì. Ai ngờ, khi cô đi xa nhà được mấy căn thì một đám thanh niên lưu manh tóc nhuộm, ăn mặc xốc xếch màu mè. Cô cố gắng bình tĩnh vẫn dắt xe ra đường lớn, bọn thanh niên thấy miếng mồi ngon không thể bỏ qua. Một tên to gan chặn trước đầu xe của cô, tên nhỏ con mò ra sau nắm lấy đuôi xe của cô. Cô hét hoảng, sợ hãi áp ứng hỏi - Các... Các người... Muốn gì?

- Cô em, bọn anh phải hỏi em câu đó mới đúng. Em muốn chỉ*** không? - tên chặn đầu xe nhìn cô, cười tà mị

- Các người đừng làm vậy, tôi... Tôi là lên đó. - cô dựng xe chạy ra phía xa thì dừng phải người của bọn chúng

- Em la đi, ở đây xem ai ra giúp em - tên phía sau vừa nói vừa ngửi mùi trên tóc cô

Cô giật mình đẩy mấy tên đó ra, một tên đàn ông khuôn mặt biến thái đi lên vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô hất tay tên đó ra khỏi mặt cô, cô chạy thật nhanh trở về nhà mặc cho túi tiền, chìa khóa nhà và xe vẫn còn ở đó. Một tên nắm tóc kéo cô về phía hắn, ôm chặt cô và nói - Ngoan ngoan đi, một chút chúng ta cùng lên đỉnh.

Cô sợ hãi vùng vẫy ra khỏi người hắn, cô chạy đi nhưng hình như đã sa vào lồng ngực ấm áp của ai đó. Cô ngẩng cao đầu, nhìn ánh đèn đường chiếu xuống gương mặt tuấn tú của hắn. Cô vui mừng ôm chặt hắn, biết cô sợ hắn khê an ủi - Đừng sợ, có tôi ở đây ai cũng sẽ không ăn hiếp em.

- Đỗ Thanh. - cô nhìn hắn cười một cái vội vàng gật đầu liên tục

- Êh, mày là ca sĩ đó à? - tên cầm đầu phun nước miếng xuống đất, nhìn về phía hai người họ.

Tên đó bước lên nhìn về phía cô và hắn, ánh mắt khinh bỉ sau đó nâng tay cao lên, tay còn lại móc trong túi quần cái gì đó. 1 2 3 á...

Cô vui đầu vào lồng ngực hắn, tên đó móc ra cây viết xòe bàn tay trước mặt hắn. Cười ngờng mợ nói - Em gái tôi hâm mợ anh lắm, cho tôi xin chữ kí đi.

Hắn buồn cười nhìn cô gái trong lồng ngực đang hóa đá, thì ra mọi chuyện giải quyết đơn giản như vậy thôi sao? Cô ngẩng đầu nhìn hắn cùng hắn cười một cái...

- Được rồi, anh đẹp trai. Ở đây là địa bàn của tụi em, anh đẹp trai và vợ đây có bị ai ăn hiếp cứ nói em, em xử lý nó cho. - tên cầm đầu vuốt ve lòng bàn tay có chữ kí và vài dòng mền mợ của hắn, khách khi nói với hắn

- Đi đi. - hắn một tay ôm cô, một tay phát phát thể hiện họ cần không gian riêng.

Bọn lưu manh hiểu chuyện rồi đi, cô đẩy hắn ra - Cảm ơn. Cô cúi đầu xuống, cảm giác bàn chân đau nhói nhưng cô vẫn rất bình tĩnh nói chuyện với hắn. Hắn xoa đầu cô

- Đừng khách sáo, em về trước đi. Tôi dẫn xe về, hôm nay ở nhà đi mai đem xe đi sửa. - hắn nói xong tiến đến xe dắt về, cô thì vẫn chưa định hình được vị trí cần đi. Bởi vì chân cô đau, đau điếng luôn đấy.

Hắn thấy vậy thì bế cô lên xe và mình dẫn chiếc xe về.

- - -

Hắn để cô ngồi trên ghế sofa bản thân quỳ phía dưới, đặt chân cô lên đùi mình nhìn một cái. Hắn lấy trong tủ chai rượu thuốc thoa lên chân cô, nhẹ nhàng như an ủi, tuy rằng cô không muốn cùng hắn nói chuyện nhưng hắn nhất định không buông tay cô.

Cô nhìn hắn rất lâu không nói gì, nếu không phải chuyện hôm nay xảy ra thì cô không biết. Trong lúc nguy hiểm thì tâm và tim cô luôn nhớ và nghĩ đến hắn, chứng minh vị trí hắn trong lòng cô tuyệt đối không thấp hơn Tuấn Anh khi trước.

Dù sao họ cũng ở bên nhau một khoảng thời gian khá lâu, đủ để họ hiểu về đối phương nhiều hơn.

- Ngày mai tôi sẽ chuyển đi, em không cần tránh mặt tôi nữa. Ở nhà đi, ban đêm đi ra ngoài nguy hiểm lắm. - hắn ân cần xem vết thương cũng không có nhìn cô.

Cô im lặng không nói gì, trong lòng một trận mất mát lớn.

- Có thể... Ở lại không? - cô ngượng ngùng hỏi

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô, cô nhìn hắn. Cô quyết định rồi đã đánh mất một lần nhất định không thể có thêm lần nữa, cô nâng người hướng về phía hắn * chụt *. Môi của cô chạm nhẹ vào môi hắn, nụ hôn ấy ngọt như kẹo đường, hắn ngạc nhiên tròn tròn mắt lên, cô cảm thấy bản thân thực xấu hổ định rời khỏi đôi môi ấy thì bị hắn ôm chặt đầu không cho rời đi. Cô ngạc nhiên một chút nhưng cũng sớm cùng hắn hòa nhập, cô ôm chặt cổ hắn ngồi lên hai chân đang xếp bằng của hắn, hắn ôm cô vuốt ve sống lưng của cô.

Chiếc áo len hồng của cô bị hắn vén lên cao, tháo áo ngực của cô ra chui đầu vào khe hờn lên nụ hoa ở hai bên. Một chút lí trí quay lại cô đẩy hắn ra, và nói - Không được.

- Anh xin lỗi, anh đã quá vội làm em sợ rồi. - hắn áy náy xoa đầu cô

- Không phải, chỉ là em không muốn vấp ngã lần nữa. - cô lắc đầu, đối với cô chuyện nam nữ rất bình thường. Chỉ là, cô không muốn dâng lần đầu cho người không phải cuối cùng trong cuộc đời mình.

- Anh hiểu mà. - hân hân lên gò má đang ửng hồng của cô, vuốt những lọn tóc vào nếp và nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngoại Truyện Tình Yêu Đẹp Tựa Ngôn Tình Thoáng Chốc Vỡ Tan

Hôm nay cô mặc bộ đầm màu trà sữa, cô nhớ hôm nay cô có cuộc hẹn với một người. Người đàn ông cô dành cả thanh xuân để yêu, người đàn ông nguyện ý cùng cô đi đến cuối cuộc đời. Cô đi đến trạm xe buýt nhìn một lượt khí hậu bên ngoài, hôm nay trời trong xanh rất đẹp, cô vươn hai tay hít thở những ngậm khí vào mũi.

Bỗng phía sau truyền đến một cảm giác ấm áp, người đàn ông đó ôm cô, vui mặt vào cổ cô yêu thương. Cô không mở mắt, mặc kệ những ánh mắt ghen tị cùng ngưỡng mộ bên đường.

- Tya, hôm nay em thực to gan. - Tuấn Anh dịu dàng hôn lên vai cô ở trong thang máy

- Anh cũng không vừa nha, vừa xuất hiện đã làm điên đảo chúng sanh rồi. - cô cười cười vươn tay ôm lấy eo hân

- Ngốc, mấy người bị anh thu hút tất cả đều không bằng em. - Tuấn Anh cưng chiều hôn nhẹ lên sống mũi của cô, yêu thương nhìn sâu vào ánh mắt của cô

- Anh nè, nếu sau này chúng ta kết hôn em muốn ở nhà trong rừng. Chỉ có anh, em và con của chúng ta là được rồi! - cô cười thật tươi, ôm chầm lấy anh

- Nếu em thích, anh sẽ tự mình trồng rừng sau đó xây nhà. Chúng ta đã có thể ở rồi. - Tuấn Anh yêu thương ôm cô vào lòng

Cô còn nhớ, lần mưa hôm sinh nhật cô đám bạn không thể đến dự cũng không thể tặng quà, chỉ có thể ngồi trong phòng ăn sôcôla một mình. Bỗng nhiên, lúc 23h30 cha mẹ cô đã ngủ hết thì bên ngoài trời mưa có tiếng động cơ xe dừng lại, chú cún nhà cô lật đật chạy ra vui mừng quẫy đuôi.

Lúc đó điện thoại cô có tin nhắn "Anh ở trước cổng nhà em, em ra đây đi.". Cô giật mình, Tuấn Anh đến đây sao? Cô tay run run cầm chìa khóa mở cửa, nhìn thấy chiếc xe BMW dừng lại trong hẻm nhỏ nhà cô, cô vội chạy ra mở cổng.

Tuấn Anh tay cầm dù bước xuống xe che cho cô, cha mẹ và chị gái cô cũng có mặt. Họ cảm động thay cho cô con gái nhỏ nhà mình, Tuấn Anh chào hỏi cha mẹ cô nhưng không có ý định vào nhà ngồi. Chỉ có cây dù màu đen che đi cho cô và anh, anh nhìn cô thực lâu và nói

- Sinh nhật vui vẻ. - Tuấn Anh không phải người quá trau chuốt lời nói nên rất dứt khoát, cô nhìn anh, anh đưa cho cô hộp quà to trên tay.

Cô mở ra, đầu tiên là con cá heo bằng thủy tinh có một tấm giấy dán "bên trong có nước biển nguyên chất". Anh nhìn cô thực lâu lần nữa và nói

- Đoàn Văn, bao giờ ngài mới tạo ra tuyệt phẩm cá heo cứu người đây?

- Chưa biết, khi nào có hứng. - cô kiêu ngạo trả lời

- Ấy da, thực là mất hứng bồn vương. - anh giả giọng phim Đài Loan trêu chọc than thở với cô, sau đó nhìn đồng hồ ngán ngẩm nói - Anh phải đi rồi, tạm biệt em

- Em quên, hôm nay anh phải đi công tác. Làm phiền anh rồi, cảm ơn! - cô cúi đầu

- Không có gì. - anh xoa đầu yêu thương cô, Tuấn Anh nhìn vào bên trong mọi người đã đi hết rồi. Anh nhướn người, hôn lên má cô - Gửi lời tạm biệt cho hai bác và chị.

Cô gật đầu, đỏ mặt cúi đầu không đáp.

Cô vẫy tay tạm biệt anh, sau đó vào nhà. Nhìn bóng lưng khuất dần thâm than thở, "Phải chi đêm mưa thế này được ôm em ngủ.". Bỗng điện thoại reo làm dán đoạn cảm xúc đang trào dâng. Anh cầm điện thoại đặt vào tai, lạnh lùng mà chán nản nghe giọng người phụ nữ đầu dây bên kia.

[Hôm nay em rất nhớ anh, anh qua khách sạn đi.]

- Để làm gì?

[Không phải đã lâu chưa phát tiết sao? Anh không nhớ thân thể em nhưng em nhớ thân thể anh.]

- Cô thực đậm đàng, cầu tiền, cầu bạc không cầu lại cầu dục vọng. - Tuấn Anh khinh thường

[Em... Chỉ vì quá nhớ anh thôi.]

- Nhớ tôi, thực là nực cười. - Tuấn Anh tắt máy, miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ. Nhưng khi thấy bức ảnh đại diện trong điện thoại lại nhẹ nhõm nở nụ cười hạnh phúc, tay không tự chủ vuốt ve khuôn mặt đáng yêu ấy.

Chuyện tình của họ đẹp tựa ngôn tình, nhưng có một vấn đề. Cô yêu Tuấn Anh, chị cô yêu Tuấn Hiên nếu kết hôn thực sự là không đúng quy củ rồi. Cô lặng người đứng sau cánh cửa

- Tôi biết, chia rẽ tình cảm đôi trẻ thực không đúng. Nhưng... Một là Tuấn Anh và Tya, hai là Tuấn Hiên và Nia. - mẹ của anh ngồi đối diện cha mẹ cô, ánh mắt thẳng thắn

- Chị nói như thế chúng tôi cũng khó xử, tội nhỏ yêu nhau thực lòng. - mẹ của cô đau lòng

- Nhưng ông bà ta xưa nay làm gì có chuyện hai anh em cưới hai chị em. - cha cô nghiêm túc phản đối

- Tôi rất thích hai cháu, nhưng.. Quy định không thể xem nhẹ. - mẹ anh lắc đầu

Cô im lặng mặc cho nước mắt rơi xuống lăn trên gò má xinh đẹp, cô lấy tay lau đi vết nước trên má. Cô bước vào phòng nhìn chị cô ở trên giường lớn, cô đã có quyết định rồi.

Cô nhắn tin cho Jenny nói cô ấy rằng " Tuấn Anh nhớ cô. " theo như cô nghĩ, đêm đó Jenny có mặt ở biệt thự riêng của hắn. Cô đứng bên ngoài nhìn lên cửa sổ sáng đèn nước mắt im lặng rơi xuống, hai bóng hình quấn lấy nhau như chưa từng phát dục. Cô còn nhìn rất rõ bộ dạng của hắn khi hôn Jenny trông vô cùng yêu thương vuốt ve sống lưng thẳng của cô ấy, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Cô đã có quyết định rồi, cô từ bỏ, Tuấn Hiên rất thương yêu chị cô. Lại chưa có một mối tình nào, yêu thương chị cô vô bờ bến, cô cảm thấy yên lòng rồi.

Sau 5 năm

Tuấn Anh nhận ra vị trí của cô trong lòng hắn chưa từng thay đổi, lại cho rằng cô vì Nia mà hi sinh. Nhưng không phải, cô lúc đó định để Nia và Tuấn Hiên kết hôn, bản thân sẽ cùng anh đi đến một vùng đất khác lập nghiệp. Trước khi quyết định cô phải thử thách anh, cô dùng điện thoại của thư ký anh nhắn tin cho Jenny.

Không ngờ, người cô hâm mộ, người cô dành cả thanh xuân để yêu một người (Thủy Tiên), người đem cô đến thế giới sắc màu này đã bỏ rơi cô. Tình yêu của cô bây giờ đã chấm dứt trắc trở rồi, cô hạnh phúc với người đàn ông khác.

- Thì ra là vậy, em yêu Tuấn Anh như thế đó hả? Ngay cả việc em là Đoàn Văn cũng không nói cho anh biết. - Đỗ Thanh ngồi trên giường nghe cô kể chuyện, lửa nóng đốt cháy từng mảnh (tg: Đoàn Văn là tên của tôi, cô ta mượn đây.)

- Em biết anh sẽ ghen mà, khi này em đã cố tình không nói rồi còn gì. - cô lắc đầu, nháu mày nhìn hắn

- Anh ghen, anh ghen khi nó yêu em sớm hơn anh đấy. Tức cười, tính ra anh lớn hơn nó mà. - Đỗ Thanh khoanh tay, bộ dạng buồn cười ghen tuông trước mặt cô

- Bằng tuổi mà. - cô khó hiểu

- Ừ thì... Anh lớn tháng hơn.

Cô che miệng cười, bộ dạng ghen này của hắn cũng quá đáng yêu đi. Cô nhào lên ôm cổ hắn hôn chụt lên má hắn.

- Đừng ghen mà, em yêu anh nhất thôi. - cô cười an ủi hắn

Đỗ Thanh bốt giận sau đó liền cười rất nham hiểm nhìn cô, cô lùi về sau nhưng không kịp bị hắn nắm mắt cá chân kéo lại và ABC gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Quá Khứ Tội Tệ Của Một Siêu Sao

Hắn đi lên lầu chờ trợ lý đem kịch bản ra đây, nhưng hắn phải rất chặt vật để thoát ra khỏi những fan hâm mộ, với cả trên đường đi xuất hiện rất nhiều

người chú ý nhìn hắn. Hắn đi ngang qua nghiêng đầu nhìn vào phòng trợ lý, mở cửa, bước vào với khuôn mặt lạnh lùng vốn có của hắn.

Người đàn ông tuần tú ngồi trên sofa nhìn chăm chăm vào hắn, gương mặt lạnh lùng không tỏ vẻ gì. Hắn kinh ngạc thiếu chút nhao lên nấn khuôn mặt đó trở nên xa lạ. Cũng vì vậy mà chuyện đó của quá khứ lại ùa về, khiến hắn vô cùng khó khăn bước đi, hắn và cô đang yêu nhau nếu người đó xuất hiện chắc chắn không có gì tốt đẹp, cuối cùng vẫn xuất hiện.

- Đỗ Thanh, vào đây. Anh xem tôi tìm được ai nè. - anh trợ lý bật dậy, vui vẻ nhìn hắn

- Đây là Mạnh Quân, tổng tài công ty SJ nổi tiếng đó. Anh ấy đồng ý tài trợ cho ca khúc mới của anh. - anh trợ lý cười rộ lên.

- Chào cậu, Đỗ Thanh. - người đàn ông đứng dậy vươn cánh tay ra ý muốn bắt tay với hắn, hắn vẫn vươn tay ra, nhưng ánh mắt là sự nhàm chán hắn không ngờ lại gặp được cô nhân.

- Đỗ Thanh là ca sĩ trẻ rất có tiềm năng mà chúng tôi đào tạo lựa chọn từ 3 năm trước, anh ấy có giọng hát vô cùng triển vọng, nội lực khá tốt, ông chủ Mạnh đây đầu tư không sai đâu. - anh trợ lý vui vẻ giới thiệu

- Tôi biết năng lực của cậu Đỗ đây, tôi cũng không tiếc tiền mà đầu tư cho ngành ca hát của cậu ấy. - Mạnh Vũ chéo chân, tay cầm điếu thuốc nhìn về phía hắn.

- Cảm ơn ông chủ Mạnh tin tưởng. - hắn chỉ cười chứ không nhiều lời

- Á, tôi đi soạn hợp đồng. Hai người từ từ nói chuyện. - anh trợ lý rời đi

Bên trong còn lại hắn và người đàn ông kia, không khí trở nên vô cùng căng thẳng. Hắn vẫn chưa bao giờ cảm thấy ghê tởm nụ hôn lúc trước như bây giờ, chỉ vì muốn lần sâu vào lòng giải trí mà hi sinh bản thân.

Mỗi khi đứng chung với cô thì ánh hào quang luôn hướng về phía hắn, nhưng khi cả hai nói là người yêu thì hắn lại ghê tởm chính mình.

- Đã lâu không gặp. - Mạnh Quân cười lạnh nhìn hắn

- Đối với tôi như thế chưa lâu đâu, không đủ để tôi rửa vết nhơ trên người. - hắn lạnh lùng

- Vết nhơ? Ha ha - Mạnh Quân cười lớn, sau đó tiếp tục nói - Nhờ vết nhơ đó mà cậu mới có được ngày hôm nay, lại còn có thể đứng trên vạn người. Không phải là nên cảm ơn một tiếng sao? - Mạnh Quân cười lạnh

- Tôi phải cảm ơn anh vì cho tôi thân phận ngày hôm nay hay vì sự chà đạp anh ban tặng? - hắn kiên định, nhớ lúc trước khi hắn vẫn còn là tình nhân nam của anh ta, mỗi ngày cơ thể đều bị chà đạp, sỉ nhục, không biết đã bao nhiêu lần hắn muốn giết chết chính mình nhưng hắn làm không được.

- Cậu... - Mạnh Quân định nói gì đó, lại thôi khi tên trợ lý đi vào đem theo những mẫu giấy, tên trợ lý hướng về phía hắn

- Đỗ Thanh, đây là kịch bản của chương trình "Ánh Hào Quang phía sau tôi". - tên trợ lý ân cần hướng dẫn chi tiết cho hắn, hắn linh động nhận lấy, đứng lên

- Đã không còn sớm, tôi đi trước. Tạm biệt. - nói xong liền bỏ đi, cũng không quan tâm tới Mạnh Quân đang nhìn phía sau.

Bên ngoài cửa một bóng người mập mập khẽ cười, nhắc điện thoại lên gọi cho ai đó

- Hoàn thành. - cậu nói đơn giản, chứa hàm ý lớn.

...

Trong căn nhà nhỏ cô và hắn ngồi xếp bằng trên sofa tay cầm máy chơi game, họ đang chơi trò đánh nhau (au: không có chơi nhiều nên không biết game gì, gõ đại thôi _)

- Đánh đi, đánh đi. - cô hét lên

- Bị chặn rồi, á, anh bị biến thành quái vật rồi. - hắn cũng hét lên

- Anh đừng dùng tuyệt chiêu, để em chạy cái đã. - cô la lên, tay vẫn tập trung bấm

Game Over ~~~~~

- A, anh chơi ăn gian. - cô hét lên cầm máy game đánh hắn

- Nè, đừng đánh là em chơi dở thôi. - Đỗ Thanh lấy gối ngăn lại, nhe răng cười khúc khích

- Anh không thấy em đang chạy sao? Đã giao kèo không được sử dụng tuyệt chiêu mà? - cô phùng má lên nhìn hắn, hắn vẫn đang cười vui vẻ như không có chuyện gì thể kia.

- Được rồi, anh thua... Anh thua. Vì anh gian lận, được rồi chứ? - hấn bắt được tay cô kéo vào lòng, ôm cô thực chặt và ngửi mùi nước hoa trên người cô cả tóc cũng có mùi thơm.

- Em lúc nào cũng thơm như thế sao? - hấn nhíu mày

- Sao vậy, không tốt à? - cô ngẩng đầu nhìn hấn

- Đúng vậy, em như thế sao anh giữ em được? - hấn cúi xuống hôn lên vành tai của cô, thổi khí vào khiến cô nhột chịu không nổi

- Anh đừng thổi nữa, nóng lắm - cô đẩy mặt hấn ra

Hấn cười cười vẫn tiếp tục trêu đùa cô, sau đó thì hấn có điện thoại

" reng reng reng "

- Alo? - hấn vừa ôm cô, vừa lười biếng nhắc điện thoại

[Không xong rồi, Đỗ Thanh vào trang web của Đàm Mỹ đi. Không ổn rồi.]

- Được rồi - hấn hơi nhíu mày, vì sợ cô sẽ lo lắng cho nên không hỏi nhiều. Cô đẩy hấn ra, và nói - Em đi soạn đồ đã.

- Ừm - hấn cười mỉm buột cô ra, cô đứng dậy cúi xuống hôn lên trán hấn một cái rồi đi lên lầu. Hấn mở laptop ra vào trang web giành cho cộng đồng yêu đam mỹ của hủ nữ, thấy trên ấy đăng đồng trạng thái " Họ thực đẹp đôi, nhưng chỉ là quá khứ. " cùng một đoạn clip có hấn và Mạnh Quân từ khi còn quen biết, cho nên hôm nay.

Hấn kinh ngạc, ngay cả đoạn đối thoại hôm qua cũng được tung lên sao, là ài? Rốt cuộc chuyện này do ai gây ra?

- Đàm điều tra xem ai gây ra. - hấn vội vàng gọi cho trợ lý, giọng lạnh lùng nghe qua không như có chuyện - Xóa đoạn clip đi, đừng để các phương tiện truyền thông biết.

Một bóng dáng nhỏ nhoi nhìn về phía hấn, trên tay cầm điện thoại đã mở sẵn trang web đó. Nếu cô không phải hủ nữ chắc đã không biết...

Trong căn phòng màu trắng, cô im lặng đứng trước gương nhìn bản thân. Cô không ngờ, người ba năm trước cô gặp là hấn và...

Cô sùng sốt khi xem đoạn clip đó, cô cho rằng mình cần suy nghĩ kĩ hơn vì tình yêu này.

Đêm đó cô đi vào nhà bếp, nghe được cuộc điện thoại của hấn cùng trợ lý. Vì ban đêm yên tĩnh cho nên nghe rõ giọng nói của người bên kia

[Đỗ Thanh, cô gái anh yêu có hiểu cho anh không?]

- Tôi không biết. - hấn cười khổ

[Vậy kế hoạch cầu hôn của cậu, tính sao?]

- Khi cô ấy chấp nhận con người của tôi, rồi tính.

[Cậu đã bỏ vai diễn của bộ phim Mỹ mà cậu mong muốn đóng để ở lại với cô ấy, không lẽ cô ấy không biết?]

- Tôi không có nói. - tay cầm ly rượu vừa nói hấn vừa uống một ngụm, rượu tràn xuống cổ nóng rực như thiêu đốt.

Cô nghe, cô còn nghe được tiếng lòng của hấn đang bối rối và tiếng lòng của cô đang xao xuyến. Cô lên phòng nhắm mắt lại và suy nghĩ về những hồi ức đẹp của cả hai, đột nhiên cô mở to mắt, cô đã có quyết định của mình.

- Giữ chặt lấy anh. Mình phải tìm được người hại anh ấy, nhất định phải tìm được.

Hôm nay trời trong xanh khí hậu mát mẻ, cô thức dậy lúc sớm. Hôm nay cô cần đi gặp một người quan trọng

Cô lấy điện thoại gọi cho người đó.

- Tôi muốn nói chuyện với anh.

Cô cúp máy, nhìn mình trong gương cô cảm thấy dạo này cô đã xuống sắc, mấy hôm nay cô suy nghĩ đến hấn nhiều. Cô không biết nên lựa chọn thế nào, hấn cũng hiểu nên luôn tránh mặt cô khi cả hai ở chung nhà.

Cô mệt mỏi, cô muốn gục ngã vào bờ vai của hấn nhưng không được vì hiện tại cô cần mạnh mẽ để giúp hấn tìm ra thủ phạm.

Cô mặc bộ đầm ôm lấy người màu đỏ rượu, để tóc xoắn hai bên, trên tay cầm một cái ví nhỏ vừa chiếc điện thoại Samsung của cô.

Trong một quán cà phê nhỏ ở con đường lớn, cô gái trẻ kiều sa vẫn ngồi tại góc nhỏ của quán cà phê trên tay cầm một tách cà phê nóng hổi, gương mặt lạnh lùng trầm lặng vẫn nhìn ra bên ngoài xa xôi.

Trong quán vẫn còn một chàng trai tuấn tú trên tay cầm tách cà phê đen không đường, gương mặt lãnh khốc

Cả hai người hình như quen nhau nhưng đều nhìn ra bên ngoài và ngồi quay mặt về phía nhau.

- Đã điều tra ra người đứng sau chưa? - cô nhàn nhạt uống tách cà phê, cầm điện thoại nói chuyện

- Là Trần tổng của tập đoàn Trần thị, bạn trai cũ của cô. Anh ta dùng tiền mua chuộc bà lao công để lấy tin tức, sau đó thủ tiêu luôn cả bà ta. Không ngờ, người cô quen cũng thực là tàn nhẫn nhỉ. - người đàn ông nhếch mép khinh thường

- Tôi cần đoạn clip. - cô uống một ngụm cà phê

- Không được. - người đàn ông cười ra tiếng

- Tại sao? - cô ngạc nhiên, khẽ nhíu mày

- Tôi là người kinh doanh, cần có lợi chứ. Tôi đưa cô đoạn clip, cô giúp tôi giải thích với Bim. - người đàn ông nhàn nhã trả lời

- Được. - cô cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cà Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hứa Vy

Hôm nay con đường về nhà của cô không yên tĩnh, nó rộn ràng như ngày hội, đoàn người và đoàn xe không kể nhiều cho xiết. Cô chạy xe đến nhà lại không biết có phải nhà mình không, cô ngó qua, ngó lại, nhà mình thì phải? Mà sao đông người như thế, hình như họ là phóng viên thì đúng.

- Ca sĩ Đỗ Thanh, anh hãy giải thích đi. Người trong clip có phải là anh không hay anh bị người ta hại? - một anh thanh niên cầm micro lên hỏi

- Đỗ Thanh anh không định giải thích sao? Anh và Mạnh tổng có quan hệ thế nào? - một cô gái hỏi

- Tôi là hủ nữ, không biết trong hai người ai là thụ?

- Đỗ Thanh, anh trả lời đi. Tội em tin anh không lừa tội em đâu. - cô fan nhỏ nhắn giơ tấm hình của hắn lên cao, đôi mắt ngấn nước nhìn hắn vẫn đang im lặng.

- Người trong clip là tôi. - hắn cúi đầu, giọng lạnh lùng thừa nhận

- Sao, là anh? Anh thực vì vào được showbiz mà leo lên giường một nam nhân? - anh thanh niên khi nãy nhíu mày, khinh bỉ

- Sao lại có loại đàn ông như thế, phụ nữ không nói, ngay cả thủ đoạn dơ bẩn này anh cũng nghĩ ra sao? - cô gái đứng kế bên khinh thường

- Oppa, anh sai rồi. - cô gái fan hồi nãy buông tấm hình xuống, bĩu môi

- Vô sĩ thật.

- Chẳng đáng mặt nam nhi.

- Khinh.

....

Đứng trước lời dèm pha, chê bai hắn chỉ biết im lặng và chịu đựng, chưa từng suy nghĩ sẽ có ngày hôm nay, sự nổi tiếng của hắn đã được trả giá rồi. Nhìn thấy bóng người phía xa đang đi lại, đẩy bọn phóng viên ra đi đến bên hắn.

Hắn ngừng đầu, là cô sao? Cô đang ở trước mặt hắn, cô đi đến gần hắn ôm hắn và hôn hắn. Nụ hôn này chứng minh sự trong sạch và lòng tin tưởng cô dành cho hắn. Hắn vòng tay ôm cô vào lòng, những ánh sáng không ngừng lóe lên chớp chớp vào đôi mắt chìm ưng của hắn.

Buông cô ra, cô nhìn hấn nở một nụ cười khích lệ mạnh mẽ. Cô xoay người nhìn đám phóng viên, gương mặt lạnh lùng của một người phụ nữ khiến cho những vị có mặt ở đây đều sợ hãi.

- Các vị phóng viên, chắc các vị hiểu rõ nụ hôn khi này không phải giả, đúng chứ? - cô dò hỏi

- Cô ta là ai?

- Là ai vậy?

xì xào

- Không cần quá ngạc nhiên, tôi là bạn gái của Đỗ Thanh. 3 năm trước, anh ấy đúng là có quan hệ với ông chủ Mạnh, có nhờ sự trợ giúp của vị tiền sinh ấy, nhưng, tài năng thì không, chắc ở đây ai cũng biết anh ấy có giọng hát và cách diễn xuất thế nào rồi chứ? - cô nắm chặt tay hấn hướng đến bọn họ, lạnh lùng nói

- Cô là ai? - một phóng viên nữ khẽ nhíu mày

- Tôi là... vợ sắp cưới của anh ấy. - cô nói lại cố ý dừng một chút, nhìn hấn và nói tiếp

Hấn kinh ngạc nhìn cô, mọi người xung quanh cũng vì thế mà thiếu chút bật ngửa.

- Tôi chỉ nói một lần, mong mọi người nghe cho kĩ. Tôi và Đỗ Thanh mới là một cặp, tôi không quan tâm đến quá khứ của anh ấy, cái tôi quan tâm chính là tình yêu mà tôi dành cho anh ấy và ngược lại. - cô thẳng thắn nhìn chằm chằm vào đám phóng viên, lại nhìn hấn bởi một ánh mắt đầy vẻ yêu thương sâu đậm.

- Đỗ Thanh, anh và cô gái này quen nhau bao lâu? - một cô fan nhỏ nhún chạy lên, hai mắt ướt lệ nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống

- Chúng tôi quen nhau được 4 tháng rồi, cuộc sống vẫn trải qua sự êm đềm như các cặp đôi khác. - hấn nhìn thấy ánh mắt chán ghét của các fan hâm mộ nữ ở đây, mặc dù biết là nói thừa nhưng vẫn muốn nói cho họ biết, cô là nữ nhân của hấn.

- Nhan sắc tầm thường như cô ta, làm sao leo lên được vinh quang chứ? - cô fan nhỏ nhún bức xúc

- Thì idol của cô cũng có hơn gì, nhờ tay người khác mà đăng quang cuộc thi Tiếng Hát đó thôi. - một anh phóng viên khẽ nhếch mép khinh thường

- Các người thì biết cái gì, lỡ đâu cô ta dùng tiền mua chuộc người tung đoạn clip thì sao. Đòi ai biết được ai. - một cô fan trẻ bức xúc lên tiếng

- Cô ta đến nhà ở của Đỗ Thanh thì sao không treo lên giường luôn? - cô fan khác lại nói

Những nhóm fan nhỏ hội tụ thành lớn liên tục mắng chửi cô, mà cô chỉ im lặng không lên tiếng. Cô hiểu, nếu là cô thấy thân tượng mình yêu người khác sẽ vô cùng khó chấp nhận, cô suy nghĩ, đây không phải là phận người yêu của siêu sao à?

- Các bạn nói đủ chưa? - hấn ghét nhất là nhóm fan xen vào đòi tư hấn, lại ghét hơn những kẻ chửi mắng cô trước mặt hấn.

- Đỗ Thanh ca ca. - cô fan nhỏ nhún mắt đỏ lên như muốn khóc, đáng vè yếu đuối cổ tình ngã xuống trước mặt hấn. Hấn cúi đầu nhìn cô fan nhỏ nhún, dưới ống kính phóng viên hấn không thể coi như không thấy được. Đờ cô fan nhỏ nhún đứng dậy, đưa khăn tay cho cô

- Không sao chứ? - dịu dàng và ân cần hỏi thăm

- Em... Em không sao, cảm... Cảm ơn ạ! - cô fan nhỏ mặt ửng hồng nhìn chằm chằm hấn, hấn khẽ mỉm cười, cứ nghĩ nụ cười đó là của riêng cô ta. Lợi dụng cơ hội tốt, động vào cơ bắp của hấn lại ở trên ngực vẽ mấy vòng tròn nhỏ, đáng vè yêu kiều dễ thương rung động lòng người.

- Cô không xuong sao? - hấn không muốn mất hình tượng, nên chỉ dám nhỏ giọng nói với cô gái trong lòng

- Em... Em xin lỗi. - bị mắng, cô ta trừng mắt xấu hổ cùng tức giận nhìn chằm chằm vào cô đang kể bên, nghĩ vì cô mà hấn đối xử thế với cô ta. Cô lạnh lùng liếc nhìn cô ta, môi khẽ mỉm cười. Nụ cười của cô không nhiệt độ nhìn lần lượt các cô gái nhỏ nhún trước mặt, cô khinh thường không để ý đến ánh mắt ghét bỏ của họ

- Cô dám khinh thường chúng tôi. - cô gái nhỏ nhún khi này tức giận - Cô xấu xí như vậy, tôi thực không hiểu cô trèo lên vị trí bạn gái của Đỗ Thanh bằng cách nào? - cô gái mặc áo đỏ khinh thường trừng to cặp mắt tròn xoe ngấn nước, cô cười lạnh, đã đoán trước việc này cho nên không quá bất ngờ.

- Tôi không thể treo lên vậy các cô có thể sao? - cô cười cười, cúi người lạnh lùng nhìn bọn con gái trước mặt. Đừng nghĩ cô không nói mà cứ leo lên đầu mĩ như vậy, cô thực sự chán ghét bọn này lắm.

- Cô... - bọn họ đồng thanh, tức điên lên nhào đến định đánh cô lại bị giày cao gót làm ngã. Cô rất phối hợp tránh xa, cũng hiểu chuyện gì xảy ra mà, kéo tay hấn lui ra sau rút kinh nghiệm việc hồi này.

- Là ai chơi xấu? - ngã đề lên nhau, họ chập vật ngồi dậy nhìn xung quanh tức giận

- Ngụ ngốc. - nghe được có người mắng, lòng chó sùng lên. Mấy cô gái tức giận đứng nhìn theo bóng người phát ra tiếng nói, giận dữ nhảy đến định tát cô gái nhưng tình thế đảo ngược bị bắt lấy tay bẻ ngược ra sau. Cô gái bị bẻ tay hung hăng đó giận dữ nhìn người ra tay khi nãy, cô gái ra tay nhếch mồm đôi mép - Sức của cô cũng muốn đấu với tôi à?

- Cô... Tôi thù oán gì với cô, sao lại...? - cô gái xem vết thương trên cổ tay, mắt bất ngờ động nước.

- Tôi và cô đúng là không có thù, nhưng cô lại muốn ra tay với bạn tôi. Nếu tôi không ra tay trước thì không phải người bị thương là bạn tôi sao? - cô gái trẻ nhếch mép cười khinh thường

- Hứa Vy, về rồi à? - cô cười nhìn cô gái trước mặt, mái tóc dài đến thắt lưng, gương mặt xinh xắn được ánh mắt trời chiếu xuống như thiên sứ bước ra từ quyển tiểu thuyết

- Lâu quá không đến Mỹ thăm tao, con quý. - Hứa Vy ôm cô, cả hai đứng trước ống kính chính là một tình bạn đẹp như trong phim.

- Tao bận trăm công nghìn việc đây này, không có thời gian để xả luôn ấy. - cô cười kể khổ

- Vậy còn đồng rắc rối này? Tao vừa về mày đã giúp tao khỏi động tay chân rồi à? - Hứa Vy nhìn qua mấy người đó, chán ghét

- Đừng bận tâm, vào nhà đi rồi nói. - cô bỏ quên đám phóng viên và nhóm fan đang la hét ở ngoài, tay kéo Hứa Vy vào nhà, rót ly nước cam cho cô uống.

- Mày ở nhà tao đi, mai đưa mày về nhà.

- Tao ở nhà mày tuần này, tuần sau tao về nhà mẹ. Gia đình tao đi du lịch rồi. - Hứa Vy vừa uống nước cam, vừa nói

- À, tao quên đây là Đỗ Thanh bạn trai tao. - cô vui vẻ giới thiệu

" bạn trai tao " câu nói này đơn giản lại khiến hắn hạnh phúc như điên, cô đang... đang nói với bạn của cô là hắn người yêu cô sao? Hạnh phúc, rất hạnh phúc.

- À, xin chào. Tôi là Hứa Vy, bạn thân của nó. À mà nè, tôi thắc mắc... Anh sao lại có thể chịu đựng được cái con khủng này vậy? - Hứa Vy cười cười, liếc thấy cô đang háy mình thì nhìn đến Đỗ Thanh đang khó xử

- Không cần trả lời câu hỏi khủng điên của nó, anh đi nghỉ đi, đã mệt rồi. - cô giải vây giúp hắn, hắn nhìn cô cười cười và quay về phía Hứa Vy

- Tôi yêu cô ấy, bất kể đó có là ưu điểm hay nhược điểm. - hắn luôn như vậy, cách trả lời rất ngắn gọn nhưng sâu sắc dễ hiểu.

Hứa Vy che miệng oh một cái, xem ra cô đã đoán sai mục đích trở về lần này của mình rồi. Cô còn định giới thiệu anh họ cô đang là tổng giám đốc công ty lớn, tài giỏi xuất chúng, đẹp trai tuấn tú thế mà lại không nghĩ, cô bạn này đã có người tương đối đẹp trai hơn.

- Nghe nói Ý Lạc sắp trở về. - thấy hắn rồi đi, cô mới lạnh giọng dò hỏi

- Nó trở về thì sao, tao bây giờ vẫn là vị hôn thê của Thư Đoàn. - Hứa Vy chán ghét nhếch mép khinh thường

- Tao nghĩ mình suy cho cùng là đa nghi, Ý Lạc hiện tại có cuộc sống rất tốt, không cần chờ về chiếm hữu Thư Đoàn đâu. - cô nhàn nhạt uống tách trà hoa cúc

- Chưa biết, lòng người có bao nhiêu thay đổi. - Hứa Vy lạnh lẽo cười, chuyện phi dị này bất quá là cô cùng " người thứ ba " chiến đấu với nhau, cô cũng chẳng sợ khi đó là bạn thân của cô.

- Ý Lạc đâu phải loại nữ nhân đó, mày chơi với nó lâu hơn tao chẳng lẽ không biết? - cô nhiu mày, suy cho cùng tận thì Ý Lạc cũng không phải kẻ thứ ba, chỉ là cô cố chấp yêu một người đã là hoa có chủ.

- Chơi thân nên mới bị đâm đây, trong tâm vẫn có vết cắt. - Hứa Vy cười khổ

- Đừng nói chuyện của tao không, tao nghe nói Tuấn Anh mới kết hôn?

- Ừm, kết hôn cùng em họ mày Jenny. - cô nhếch mép cười, cô đã quên người đứng sau hãm hại hắn chính là Tuấn Anh, cô còn một món nợ cần trả.

- My Vy sao? - Hứa Vy bất ngờ ngạc nhiên

- Ừm. - cô gật đầu, lạnh lùng không có ý đáp lại

- Hèn chi, ở Mỹ nó nhanh chóng chia tay Danny là vì chuyện này. Hình như chỉ mới chia tay 3 tháng là nó về Việt Nam, bây giờ chắc nó cũng rất hối hận.

- Hứa Vy lắc đầu - Mày không biết, Danny ở Mỹ giàu lắm hiện tại là chủ tịch hội đồng luôn rồi. Trẻ trung, tuấn tú lại còn lạnh lùng nữa vậy mà khi xưa khinh thường con người ta không có tiền đồ.

- Danny là anh chàng trong cuộc phỏng vấn những doanh nhân trẻ ưu tú đó sao?

- Chứ còn ai. - Hứa Vy hí hửng kể lại

- Cô ta có điểm phúc đầy chứ, Đỗ Thanh, Danny, Tuấn Anh. - cô mỉm cười tự giễu

- Đỗ Thanh? Không phải là anh chàng kia hay sao? - Hứa Vy chỉ về hướng lầu trên

Cô không buồn gật đầu lười trả lời với Hứa Vy, xem ra cao thủ tình trường đã nổi ngôi rồi.

- À, ngày mai đi mua sắm ko? - Hứa Vy xoay người qua nhìn cô, cô lạnh lùng lắc đầu

- Mai còn có việc cần xử lý. - cô cần phải hỏi Tuấn Anh cho ra lẽ, cô không tình thời gian qua anh ta vẫn chưa đủ trưởng thành như vậy

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chuyện Nhà Người Ta

Trong căn phòng nghỉ riêng trong Trần gia vẫn rất yên tĩnh, nghe thực rõ tiếng rên rỉ của người phụ nữ, cả tiếng thở dốc của một đấng mày râu. Mỗi cái nhún ga, thả ga lại tạo lên âm hưởng vui thú lạ kì, người phụ nữ mị hoặc lên tiếng

- Tuấn Anh, um... Em... Yêu anh. - cô gái nâng cơ thể khi lên đến cao trào của hạnh phúc, lại uốn éo theo nhịp đập của người đàn ông

- Yêu anh? - Tuấn Anh dưới ánh trăng chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ nam nhân, lạnh lùng lãnh khốc

- Phải, um... - cô gái dưới thân rên kiều mị

- Tại sao không nhận tội? - Tuấn Anh nhếch mép, nụ cười thoáng qua đã lạnh như băng

- Nhận tội việc gì? - cô gái bên dưới run rẩy, sự ngây thơ của cô khiến hẳn yêu thương vô cùng, nhưng đối với cô gái trước mặt, hẳn chỉ có sự chán ghét mà thôi

- Tôi ghét nhất loại đàn bà tiểu nhân đê tiện. - anh ta đứng dậy, mặc lại quần áo chỉnh tề, đầu tóc chải gọn lại. Gương mặt kiên nghị nhìn về phía cô gái đang trần trụi ở trên giường, ánh mắt lạnh lẽo âm độ C. - Dám làm thì dám nhận đi.

- Em không có... Em, chỉ muốn cô ta vĩnh viễn không thể đứng trước anh nữa thôi. - cô gái e lệ

- Đừng nghĩ tôi không biết, cô muốn hại Đỗ Thanh để cho cô ấy không mặt mũi ra đường, ngay cả đó là bạn trai cũ của cô. Lại sợ phát hiện, biết chắc tôi có liên quan vụ của bà lao công kia nên mượn cớ ra tay. - anh ta nhăm chán chằm một điều thuốc, đứng trước cửa sổ sắt đất nhìn ra ngoài. Gương mặt lạnh lùng thoáng chốc băng giá thêm mấy tầng sương, nếu để cô hiểu lầm anh là người tiểu nhân như thế chắc hai người không thể làm bạn nữa.

- Em biết anh đã hiểu rõ việc này, nhưng cô ta phản bội anh, lại còn ở trước mặt anh tỏ vẻ vô tội. Em nhìn mà chán ghét, cho nên mới như thế,... Em chỉ vì quá yêu anh thôi. - Jennycúi đầu xuống, nước mắt từ từ rơi thấm ướt tấm chăn trên giường. Anh ta tiến lại gần cô ta, nâng cái cằm thon thả lên để cô ta đối diện mình.

Gương mặt anh rất nghiêm khắc lại rất lãnh khốc, cô gái trẻ tuổi có chút sợ hãi.

- Đừng đem nước mắt của cô ra vuốt lòng tôi, thực vô vị. - hất cằm Jenny sang một bên, lạnh lùng phui tay đứng thẳng không nhìn cô gái - Cho dù tôi vứt cô ta ra đường lớn, mặc cho cô ta sống chết ra sao thì cũng có tới lượt cô ra tay. Tôi nói cho cô biết, đối với tôi cô ta chính là nữ nhân duy nhất quý trọng tình ta nên tốt nhất là cô rút đi. Biền!

Lạnh lùng phun ra mấy câu nói sắt nhọn đâm thủng tự ái của một người phụ nữ, cô ta chưa bao giờ suy nghĩ đến sẽ khiến anh tức giận đến mức không quan tâm cô ta. Những người phụ nữ cùng anh ngoại tình có hơn trăm người, nhưng anh là vị húng thú nhất thời dành cho cô ta, có lẽ vì gương mặt ngây thơ và tâm hồn trong sáng của cô ta rất giống cô - Tya. Và 5 năm trước nhờ vậy cô đã gây ra hiểu lầm cho anh và cô, Jenny bỏ thuốc kích dục vào chén trà và nhờ người hầu cho anh ta uống và thế cô bắt gặp được, nhưng cô không nghe được, anh ta luôn miệng gọi tên cô, luôn miệng nói "anh yêu em"

- Chi phiếu cô tự điền số tiền đi, để cô đi và nếu có thì nhanh chóng phá cái thai. - anh lạnh lùng rời đi khi quần áo chỉnh tề, chỉ để lại cho cô 1 tờ chi phiếu

Ôm tờ chi phiếu trong tay mà nước mắt rơi lã chả trên giường, cô ta mỗi một ngã xuống giường khẽ nhắm lại đôi mi mắt linh động. Nếu đã rời đi, cô cũng sẽ không quay lại nữa anh quyết định bỏ cô, cô không đủ tự trọng để ở lại đâu. Mặc đồ xong, cô liềm đem theo quần áo rời đi, cô nhận việc ở thành phố

B làm bác sĩ ngoại khoa.

...

" Rằm "

- Xin lỗi, cô không thể vào. - cô thư ký nhỏ nhắn chạy lại ngăn cản bước chân của cô, cô lạnh lùng đá văng cánh cửa phòng tổng giám đốc. Nhìn người đang ngồi trước bàn làm việc đang chăm chăm nhìn cô, khóe miệng người đó khẽ nhếch cứ như đã biết cô sẽ đến.

Cô không nường từ ném một sấp hồ sơ lên bàn, lạnh lùng nói - Anh chơi như vậy, chắc rất vui nhỉ?

Ngoài mặt cười nhưng bên trong không cười, cô ở trước mặt thư ký của anh lại sẵn sàng dùng ánh mắt và giọng nói lạnh lùng đã kích anh? Điều đáng tức giận nhất là cô vì một người đàn ông khác mà đến gây sự với anh, thực sự đáng giận.

- Cô ra ngoài đi, đóng cửa lại. Cô được nghỉ 2 tiếng. - anh nhìn cô thư ký hạ lệnh, cô gái hiểu chuyện liền dõng đi

- Em đến công ty anh ầm ĩ như vậy là sao? - anh tức giận nhìn chăm chăm cô

- Tại sao lại làm vậy, cho dù Đỗ Thanh là bạn trai cũ của Jenny nhưng họ đã kết thúc. Anh không cần ghen đến mức không phân biệt phải trái như vậy, bây giờ anh ấy là bạn trai của tôi. - cô nghĩ, chắc là vì chuyện lần trước ở lễ cưới vô tình anh nhìn thấy Jenny nói chuyện với hân mới ghen lên như thế, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn hơn. Anh khẽ cười, cô thực ngốc hay giả ngốc thế? Không lẽ anh vì Jenny mà ra tay với bạn trai cũ, lại không tiếc tiền mướn xác thủ giết chết bà lao công.

- Anh ghen, nhưng không phải vì Jenny và Đỗ Thanh. - anh ta nhếch mép, tiến về phía cô - Dù cho người anh yêu không phải là em thì nhất định cũng không đến lượt cô ta.

Anh nâng cằm cô lên, cô dùng sức tránh né nụ hôn ấy. Cô lùi lại phía sau mấy bước, lạnh lùng nhìn anh - Anh tránh xa tôi ra, tôi vĩnh viễn không đồng ý trở lại với anh.

- Mấy tháng trước em còn nói yêu anh, vậy mà bây giờ lại thay lòng. Có phải phụ nữ thích thay đồ đến như thế không? - anh ta dựa vào bàn làm việc nhìn cô, cô khi tức giận rất đáng yêu anh muốn xem, xem cô tức giận phùng má lên.

Cô thực sự bị lời công kích làm cho tức giận, cô hân học nhìn người khơi mào mà còn có thể ung dung như không liên quan đến hân khiến cô vô cùng tức giận.

- Đúng, nhưng tôi suy cho cùng vẫn là phụ nữ. Anh đã có vợ tôi cũng không muốn làm tình nhân, hạnh phúc ở trước mắt không bắt sẽ hụt. - cô nhìn thẳng vào ánh mắt chim ưng sáng quắc của anh, cô lạnh lùng không thèm nhìn nữa quay đầu rời đi.

- Em không phải đến hỏi tội sao? - anh ta nhíu mày, cô bây giờ là sao? Dừng đừng bỏ đi là ý gì?

- Tôi không muốn nghe câu trả lời, tôi hiểu... Nếu là anh tôi cũng không cách nào có thể vạch trần, tôi coi như tất cả là món nợ tôi trả cho anh. - cô trầm mặt, cô nợ anh quá nhiều cô cũng không thể không trả. Cô chọn cách thấy như không thấy, bước chân của cô từ trước đến giờ rất kiên cường chưa bao giờ gục ngã.

Nghe những lời cô nói khuôn mặt lạnh lùng thêm một tầng sương u ám, anh là món nợ cô phải trả thì sao không dùng cả đời để trả? Anh không cho, nhất định không cho phép cô rời khỏi anh dù 1 bước cũng không được.

Anh chạy đến phía sau cô ôm cô từ phía sau, cổ vùi lên gáy cô, mùi hương trên tóc cô thực nhàn nhạt nó cứ như mùi vị để dụ dỗ đàn ông phạm tội. Anh ở trên cô cô liếm mát khiến cô run rẩy, cô sợ hãi giãy giụa thoát ra khỏi vòng vây của anh. Nhưng như thế anh càng muốn buộc chặt cô hơn, để cơ thể của cô và anh cùng hòa làm một. Anh tấn công liên tục ở trên xương quai xanh của cô liếm mát, cô cố gắng giãy giụa, nước mắt rơi xuống bàn tay anh cùng tiếng la hét. Cô chỉ muốn làm việc này cùng người cô yêu, anh như vậy chính là cưỡng bạo, là cưỡng hiếp.

- Tránh ra... Anh không được si nục tôi... Buông ra... - cô liên tục giãy giụa, nước mắt của cô rơi xuống bàn tay đang cời áo khoác của cô. Chợt bàn tay buông thõng ra, cô nhân cơ hội dùng sức chạy thực nhanh ra ngoài cô thư ký vẫn chưa về thực may, nếu không ngay cả mặt mũi cô cũng không dám lộ ra ngoài.

Tuần Anh nhìn theo bóng lưng cô khuất dần, lại nhìn vệt nước trên tay còn long lanh như thế nhưng lại vô cùng chua xót. Ánh mắt âm u tức giận, anh gạt tất cả đồ trên bàn làm việc xuống ngay cả đèn pha lê mua ở Ý cũng rơi xuống đất không thương tiếc.

- Mẹ nó. - anh tức giận, tay nổi gân xanh miệng không ngừng chửi tục. Đối với anh cô là quan trọng còn đối với cô anh là cái gì?

Cô chọn một góc trong khu vực an toàn ở nhà cô và ngồi uống, cô đang chờ đợi một người. Vừa nhìn thấy người đó, cô lập tức chạy lại ôm chầm lấy người đó, cô khóc, cô ở trong lòng người đó nức nở.

- Em sao vậy? Trên cổ... sao lại có vết hôn? - Đỗ Thanh nhíu mày, cảm thấy vết đỏ ấy thực chứng mất

- Em nói, anh đừng giận có được không? - cô hít hít cái mũi, vẫn không buông anh ra

- Được.

- Em có tư liệu về chuyện người khơi dậy việc của anh, đó là Tuấn Anh. Em đi tìm anh ta, không ngờ anh ta lại tấn công em phía sau và hực... Em... Em bị anh ta hôn lên cổ, sau đó em sợ quá bỏ chạy... Hức, em rất sợ. - cô ở trong ngực anh mà nheo, khóc đến mức nước mắt cũng sắp cạn đi mấy phần.

Anh hiểu cô vì anh lại đi vào hang cọp, nhưng nếu cô không chạy thoát thì chẳng phải anh vĩnh viễn mất đi cô hay sao? Anh không can tâm, nhất định phải nhanh chóng cầu hôn cô đem cô nhốt vào tim để không có thằng đàn ông nào có thể mang cô đi.

- Đùng sợ, anh luôn ở bên em mà. - anh chần an cô

- Em chỉ có thể bình yên khi ở trong lồng ngực của anh, em yêu anh. - cô ngẩng đầu lên nhìn hấn, hấn khẽ mỉm cười cúi đầu hôn lên môi cô một nụ hôn chần an dần rồi chuyển sang nhiệt tình như lửa. Hai chim dần vào nụ hôn nóng rực như hỏa dục nhưng lại như bình yên như một dòng suối trong veo...

- Tya, mày xem tao có mua trà sữa và phô mai que cho mày này. - Hứa Vy sỗ sàng đi vào, thấy được cảnh ân ái của nhà người ta. Cô đỏ mặt muốn tìm cái lỗ chui xuống cho rồi, hấn thì đứng thẳng người bỏ đi một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh Là Chàng Hề, Họ Là Khán Giả

Kể từ ngày đó mối quan hệ của cô và hấn đã tốt hơn, cả hai thường dành thời gian cho nhau nhiều hơn. Nhưng Hứa Vy tạm thời ở nhà cô thêm vài tháng trước khi về Mỹ, hấn cũng thấu hiểu gượng ép ra ngoài thuê chung cư ở để hai người họ tiện nói chuyện.

Đêm đó, cô ở trên giường không ngủ cô nhớ hấn, thực rất nhớ. Có thể nói cô yêu hấn sâu đậm như vậy, còn hấn thì sao? Cô chìm trong dòng suy nghĩ của riêng mình rất lâu, cô không thích ban đêm vì khi đó cô sẽ suy nghĩ về những quá khứ không mấy đẹp đẽ.

Cô nhớ đến cái hôn môi đầu tiên của cô là dành cho một người lạ mặt, cô không nhớ khuôn mặt người đó. Lúc đó, trường tổ chức văn nghệ cô được chọn vào vai công chúa ngủ trong rừng, khi hoàng tử xuất hiện cô mới thực sự sống dậy để đọc thoại. Người con trai đeo mặt nạ che đi khuôn mặt điển trai nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm tình đó khiến cô run động. Cô còn nhớ, người đó hôn khi cô đã mở mắt, đôi môi ấm áp thờ ra mùi coca-cola thơm tho, lần đó cô đi tìm khắp hội trường cũng không gặp. Cô biết, cô đã bị thuần phục với người con trai xa lạ thay vai hoàng tử đó, cô truy tìm mãi mà không thấy và rồi cô đã từ bỏ.

Ký ức vẫn là ký ức, nếu bây giờ người đó đứng trước mặt cô nói với cô rằng " Anh là người đó. " cô cũng không bận tâm, người cô yêu là hấn không phải người đó.

Bởi vậy, người ta nói con gái và con trai luôn cố giữ nụ hôn đầu tiên của mình cho người mình yêu thực sự. Nhưng có ai biết được, một khắc trước khi mang đi là một niềm hạnh phúc nho nhỏ.

" Bà xã, nhắc máy đi. Bà xã, nhắc máy đi... "

Tiếng chuông điện thoại là lời ghi âm của hấn, canh lúc cô không để ý cài làm nhạc chuông cho số hấn. Cô khẽ cười, hấn cũng thực là ác, hôm đó cô về nhà ăn cơm bỗng chuông reo lên khiến cho cha mẹ cô nghi ngờ hỏi cô. Cô cũng chỉ biết đổ lỗi cho thằng em họ trời đánh của cô Bim, nó lại gây giũa đòi cô bao một bản lâu nếu không sẽ đem việc của cô ra nói.

kết thúc dòng suy nghĩ cô nhắc máy

- Em nghe.

[Anh nhớ em]

- Ừm - cô cũng rất nhớ hấn, nhưng vì sự ngưng ngừng nên cô đành nuốt hết xuống bụng.

[Ngày mai anh trở về Hàn Quốc, anh cần tham gia sự kiện " Ánh hào quang phía sau tôi ". Khoảng 1 tháng mới về, hay... Em đi cùng anh được chứ?]

- Không được, em rất bận. - cô nhìn về phía quyển sách trên bàn khẽ mỉm cười

[Không sao, công việc quan trọng hơn.]

- Ừm - cô gật đầu

[Em ngủ sớm đi, ngủ ngon em yêu.]

- Anh cũng ngủ ngon.

Cô biết anh đang thất vọng, nhưng nếu cô đi thì công việc không ổn. Cô buộc mình phải ở nhà, mặc dù cô rất muốn cùng hấn chiêm ngưỡng tuyết rơi đầu mùa ở Hàn Quốc. Hiện tại, Hàn Quốc đang chuẩn bị đón trận mưa tuyết do biến đổi khí hậu.

Hàn Quốc

- Đỗ tiên sinh, đây là kịch bản đã sửa anh xem qua đi. - cô gái trợ lý trẻ tuổi cung kính nhìn hấn

- Để đó đi, cảm ơn. - hấn lười biếng chui vào trong túi ngủ con chồn, đã trở về Hàn Quốc 2 tuần mà cô ngay cả điện thoại cũng không gọi cho hấn thực tức chết hấn mà. Gia đình hấn thấy cô bảo vệ hấn trên ti vi thì vô cùng thích thú, họ liên tục nhắc nhở hấn phải mang con dâu về cho họ, mà hấn lại bất lực.

- Đỗ Thanh, cậu đi chuẩn bị đi. Sắp quay ngoại cảnh rồi. - anh trợ lý thúc giục

- Trời đang rét mà đi đâu? - hấn tức giận

- Đã chọn xong địa điểm rồi, là ở một công viên gần ngoại ô. Rất tốt. - anh trợ lý cẩn thận dò hỏi ánh mắt của hấn, hấn vẫn coi như không nghe tiếp tục nhắm mắt ngủ trong túi.

- Cậu dậy đi, dự kiến là 1 tháng đã qua 2 tuần mà cậu cứ chê bai trời lạnh không chịu ra, ông đạo diễn vì nể cậu thôi không là cho cậu ra rìa rồi. - anh trợ lý giục mãi nhìn hấn vẫn như cũ không quan tâm, tiếp tục nằm trong túi ngủ con chồn mà không chịu ra ngoài.

Trợ lý mặt tái mét, giận dữ bỏ ra ngoài. Trên tay cầm một chiếc điện thoại cảm ứng đời mới đi ra xa mới dám cầm lên bấm gọi, vừa nghe thấy bên kia trả lời "Alô " mới vội vàng

- Cô Tya, xin cô gọi điện cho cậu ta. Cậu ta bây giờ ngay cả ăn cơm cũng không chịu đi, tôi phải mang cơm đến cái túi ngủ cậu ta mới chịu ăn. Hôm nay chúng tôi quay ngoại cảnh vậy mà cậu ta khăng khăng không chịu đi, tôi khuyên hết lời rồi. Đành nhờ cô vậy. - anh trợ lý mặt mệt mỏi kể khổ trong điện thoại, cô không nói gì chỉ im lặng " ừm " một cái.

Trong phòng hấn vẫn trốn trong cái túi ngủ con chồn, chật vật ló cái đầu rồi bời ra, dưới cằm còn có râu, mắt thì có quầng thâm đen, nhìn bộ dạng tiều tụy hết mức. (Đỗ Thanh: Đó là thành quả 2 tuần không được nghe giọng nói của người yêu)

Hấn cầm điện thoại nhìn chằm chằm thực lâu, trong lòng thầm nghĩ " bao giờ em mới gọi cho anh đây?" vừa dứt lời điện thoại đã hiện lên hình ảnh lúc cô ngủ trên đùi hấn bất ngờ nổi lên, tim hấn khẽ run kích động nhìn chằm chằm vào vào tên danh bạ " Em yêu ". Vội vàng bấm phím nghe

- Alo - giọng nói lạnh lùng, thực sự đáng giận không khiến cô ấy quan tâm tới nhất định đòi họ.

[Anh vẫn khỏe chứ? Em nhớ anh, mau về với em.]

- Em mệt sao? - nghe giọng cô nũng nịu bao nhiêu vận khí tích tụ lâu năm đã biến đi đâu mất rồi, giọng cô cũng có chút gì đó mệt mỏi

[Em không sao, chỉ là cơ thể dạo này do biến đổi thời tiết mà trở bệnh.]

- Đã đi khám chưa?

[Rồi, bác sĩ đã kê toa. Em cũng đã uống thuốc và nghỉ ngơi đầy đủ, anh yên tâm]

- Vậy là tốt rồi, em nghỉ ngơi đi. - hấn muốn dùng ba ngày ốm điện thoại nói chuyện với cô, nhưng lại sợ phí dịch vụ sẽ làm cô mất tiền.

Cô ở Việt Nam làm rất nhiều việc, giải quyết hết thấy mười mấy bộ hồ sơ và tài liệu. Đi gặp 3 khách hàng trong một ngày, ngày nào cũng thức khuya về trễ. Cô cũng vì chuyến bay sắp tới mà nỗ lực, dù cô đã bị bệnh nhưng vì tiếng lòng cô không thể từ bỏ.

30 phút sau

- Đỗ Thanh tổ tông tôi ơi, chúng ta còn 10 phút đi xe đến công viên đó. Cậu... - anh trợ lý đi vào, trên tay cầm theo áo khoác và điện thoại di động. Sau khi định lảng nhăng thì nhìn thấy một đại mỹ nam đứng trước mặt, đẹp trai tuấn tú như vậy?

Là ai?

- Đi thôi. - hấn quay lại nhìn tên trợ lý, tóc chẻ 7/3 xoăn màu hạt dẻ, áo cổ cao màu đen, áo khoác dài đến đầu gối màu vàng nâu thể hiện vẻ nam tính với chiếc đồng hồ màu đen lịch lãm. Tất cả tạo nên một hình tượng khác, hấn rất đẹp trai nhưng khuôn mặt lại ít khi cười.

Khu quay ngoại cảnh là ở công viên A nổi tiếng trong thành phố, có thể nói người dân ở trong khu vực này cho biết rằng. Công viên này bỏ hoang gần 10 năm nhưng bên trong khung cảnh đẹp đến mê mẩn, sau này do một tập đoàn lớn triển khai kế hoạch tu sửa cho nên bây giờ nó đã lột xác. Một công viên bị bỏ hoang ai biết đã nổi tiếng đến mức một tháng thu được vài chục triệu chỉ là giá dự đoán.

Đoàn quay đi tham quan quang cảnh rồi mới chọn được một địa danh bên trong công viên, hồ S nằm trên con đường trải dài nhưng bông hoa, cỏ dài,

gần đó còn có cây đại thụ sống lâu năm nhất thành phố.

Hắn ngồi trên cái ghế dài màu trắng đã bị rỉ sét, khuôn mặt cô đơn nhìn về dòng sông đang dềnh dàng trôi qua.

Sau 5 tiếng quay trời cũng đã chiều, trên đường còn rất nhiều cặp đôi tay trong tay đi qua lại, họ thực sự hạnh phúc như thể thực sự khiến hắn phải ghen tị. Cuộc đời có lúc thăng trầm, có lúc vui lúc buồn, hắn đã từng có một ước mơ được cùng cô đi bộ trên con phố trong một công viên, nhưng cô lại là tổng giám đốc của một khu du lịch nên thời gian cô rảnh thường là lúc 12 giờ đêm.

- Đỗ Thanh, đi thôi hôm nay cậu mệt rồi. Cùng đoàn phim đi ăn đi rồi về. - trợ lý đi vào, vỗ vai hắn

- Được. - hắn đứng dậy, cùng lúc chuông điện thoại vang lên mạnh mẽ. Cầm điện thoại lên khoe môi hiện hữu nụ cười cao quý của người đàn ông, là cô gọi.

- Tôi nghe điện thoại đã. - nói với trợ lý xong liền ngồi xuống cái ghế đó

[Xin chào!]

Giọng nói ngọt ngào của cô vang lên khẳng định địa vị của cô trong lòng hắn, nói khoa trương chính là hận không thể yêu cô nhiều hơn chữ nhiều.

- Nhớ anh sao?

[Không có, chỉ là thiếu ai đó trên mình thôi.]

- À, thì ra thiếu một chàng hề cho em - giả vờ giận dỗi

[Thiếu gia à, em đúng là thiếu nhưng bây giờ đã đủ rồi. Chỉ cần anh chấp nhận làm chàng hề của em thì tất cả con trai trên thế giới chỉ là khán giả thôi!]

- Anh yêu em. Anh không muốn một ngày, anh sẽ biến thành khán giả của em đâu. - khán giả là người qua đường, chúng ta tạo niềm vui níu kéo họ ở lại nhưng một ngày họ bước đi xa ta, thì dù họ từng là chàng hề cũng biến thành khán giả của cuộc đời ta, dừng lại và xem việc ta làm sau đó liền rời đi.

Anh không muốn làm khán giả của cuộc đời em, mãi mãi cũng không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Wow! Em Đã Về

1 tuần sau

Hôm nay trời thực đẹp mây trắng xóa, cảnh sắc lung linh động lòng người. Người con gái xinh đẹp với bộ đầm trắng nhẹ nhàng đặt chân xuống máy bay, đúng là Hàn Quốc đã chuyển mùa. Vì mặc áo mỏng nên trên người còn khoác thêm áo lông, kéo chiếc va-li ra khỏi sân bay. Tìm kiếm xung quanh cầu gì đó, cô nhìn thấy một người đàn ông đi lại phía cô.

Họ nói cái gì đó rồi cùng nhau lên chiếc xe du lịch màu đen đậu gần đó.

Chương trình Ánh Hào Quang phía sau tôi.

- Xin chào tất cả các bạn đã đến với chương trình, Ánh Hào Quang phía sau tôi phiên bản Việt Nam nhưng quay hình ở Hàn Quốc. Các bạn thân mến, vì lý do đã nhận được rất nhiều yêu cầu mời thần tượng nam đang được giới trẻ yêu thích đến tham dự. Chúng tôi đã cố gắng vất vả mời được anh ấy. Ca sĩ, diễn viên Đỗ Thanh. - cô mc xinh xắn ngồi trên sofa trắng, háo hức giới thiệu. Trong bức màn ở giữa có một lối ánh sáng chiếu vào, bên trong một người đàn ông đẹp trai, tuấn tú với bộ vest sắc sảo.

Khuôn mặt phúc hắc che giấu bằng nụ cười thân thiện, giữa đám đông hô to la lớn hắn xuất hiện như một vị thần đến từ thiên đường. Giáng trần trong lúc mọi người bất hạnh nhất và trở thành một nhân vật không thể mờ nhạt, dù cho scandal đam mỹ vẫn chưa lắng xuống.

- Xin chào mọi người, chắc các bạn đã đợi tôi lâu rồi đúng không?

- Không. - cả khán phòng đồng loạt la lên đối với họ được thần tượng hỏi thăm là điều thú vị nhất, nhìn hắn ngồi xuống đối diện với cô mc tao nhã mà vô cùng nhẹ nhàng đã ngồi vào chỗ.

- Chào Đỗ Thanh. - cô mc nhìn hắn cười

- Chào Ly Ly. - hắn cười cười chào lại

- Đỗ Thanh đã sẵn sàng chưa? Chúng ta bắt đầu nhé

- Ok. - hần nhẹ nhàng gật đầu

- Chúng ta hãy cùng vào level đầu tiên "Fan hỏi, bạn trả lời". Một bạn nữ tên Kim HanNa đã gửi thư về chương trình, như sao "chào anh Đỗ Thanh, chào chị LyLy và các bạn. Anh Đỗ Thanh ơi, em cũng giống anh ở điểm em là người Hàn gốc Việt ạ, nghe chương trình thông báo anh đến Hàn Quốc em vui lắm nhưng em bận ôn thi đại học nên không thể đến dự. Em chỉ muốn hỏi anh một việc, em mong anh trả lời thật lòng vì em rất lo lắng cho anh. Em muốn hỏi anh và Mạnh Quân có thực là gay hay không?" - Ly Ly bỏ lá thư xuống, nhìn về phía Đỗ Thanh xem hần có muốn trả lời hay không. Hần chỉ cười trừ

- Lúc trước tôi và Mạnh Quân có nảy sinh quan hệ không nên, nhưng sau này đã không còn. Lúc đó tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện nên chúng tôi đã khiến mọi người thất vọng, thực sự có lỗi. Tôi hiện tại đã cùng Mạnh Quân phân chia ranh giới rõ ràng, bởi vì tôi không muốn để cho vợ tương lai hiểu lầm. - hần đồng dạng tuyên bố, nghe đến "vợ tương lai" cả khán phòng la ầm ầm lên kinh ngạc.

- Có thể chia sẻ một chút về cô ấy không? - Ly Ly dò hỏi

- À, cô ấy cũng bình thường như mọi người thôi. Hiện tại đang quản lý một khu lịch trong thành phố Cần Thơ. - hần cười cười trả lời

- Vậy cô ấy có phải cô gái đã bảo vệ Đỗ Thanh trên báo chí được mọi người yêu quý không? - Ly Ly cười cười

- Đúng vậy là cô ấy. - hần gật đầu

- Woa, cô ấy thực sự rất tốt. Có thể yêu tất cả của bạn trai, chấp nhận con người của bạn trai thực sự rất hiếm có. - Ly Ly hâm mộ

Đỗ Thanh cười kiêu ngạo, trong lòng còn cho rằng cô xứng đáng hơn lời khen đó rất nhiều.

Liên tiếp là những câu hỏi dài dòng bắt buộc hần phải trả lời, trả lời không thực tế sẽ bị mọi người cười chê nên phải cẩn thận. Sau đó là tới phần chơi cùng khán giả, hần phải thử sức với những trò chơi vận dụng chỉ não phân tích và hiểu biết rộng. Chơi cùng fan rất vui nhưng có một vài người không hiểu chuyện lại ôm chặt lấy hần không buông, chắc là vì vắng chủ nhà đây mà.

Kết thúc level 2, hần bắt đầu chuẩn bị trả lời các câu hỏi chương trình và khán giả bên dưới đặt ra. Hần có vẻ hơi lo, bởi vì một số câu hỏi hần phải cẩn sự biến thái nhất để trả lời, ví dụ "Anh đã bao giờ chơi búp bê chưa?" câu hỏi có hàm ý lớn, hần chỉ có thể cười mà không thể trả lời.

Mc đưa micro lên miệng, nhìn hần chợt nhận ra dấu hiệu từ đạo diễn vội vàng nói với hần.

- Đỗ Thanh, có thể hát tặng chúng tôi một bài được không? - Ly Ly hào hứng đề ra ý kiến

- Được chứ, mọi người muốn nghe bài gì nào? - hần hỏi tất cả khán giả có mặt bên dưới, Ly Ly toát mồ hôi, nhìn gián điệp bên dưới khán giả khẽ nháy mắt

- Wow! Em đã về (Bằng Cường, Nhật Kim Anh). - gián điệp hiểu ý, la lớn lên, mọi người cũng vì vậy mà hòa theo

Hần đứng dậy phui quần áo, chỉnh tề một chút và nói lớn với mọi người "Chúng ta cùng hòa vào bài hát nào". Cả khán phòng la lớn lên, nhạc bật lên, hần đứng giữa sân khấu ánh đèn mờ bớt sau đó lại tạo ánh sáng tròn xung quanh hần, giờ micro lên miệng hần chuẩn bị tự thể hát đẹp nhất.

Bao ngày qua chờ mong

Người yêu

Về đây với anh

Ngôi nhà xưa và anh

Vẫn luôn

Chờ em từng ngày

Khi em đi nơi đây

Lá hoa trong vườn

Ngẩn ngơ

Trong lúc định hát lời tiếp theo thì một giọng nữ quen thuộc không biết từ đâu truyền đến trong trẻo vô cùng, giọng hát ảm áp run động lòng người của một cô gái xinh đẹp. Cô gái mặc chiếc váy hoa màu trắng thuần khiết, xuất hiện dưới ánh đèn sân khấu chính là một thiên sứ, chiếc lắc vĩnh hằng theo ánh sáng đèn led phản chiếu lên chiếc lắc vĩnh cửu tinh xảo ở trước mặt.

Hỡi người yêu của em

Phải chăng

Anh đang nhớ em

Như tình yêu của emVẫn luôn

Dành riêng về anh

Khi hai ta xa nhau

Nhưng em mong anh

đừng quên...

Cô đứng trước mặt hắn, khiến hắn bất ngờ đánh rơi luôn micro đang cầm trên tay, đã hơn 1 tháng rồi mới gặp cô, lúc còn ở Việt Nam ngay cả cái chạm mặt cũng không có cùng lắm là cùng hắn gọi video thấy hình nói chuyện. Bao ngày qua đủ rồi, đủ để hắn làm quen với cô đơn rồi, hắn nhớ cô chết đi được, quên luôn cả hát chạy lại ôm cô vào lòng mặc cho bên dưới reo hò thích thú.

- Sao em ở đây? - hắn nói nhỏ vào tai cô

- Thì em vẫn luôn ở đây, ở trong tim anh mà. - cô chỉ chỉ vào ngực trái của hắn - Chúng ta còn phải hát, lát nữa nói chuyện sao.

Hắn ở trên cổ cô gật đầu, ra lệnh chỉnh lại nhạc của bài hát lúc nãy và hát lại từ đầu lần nữa.

Hắn: Hôm nay thật vui

Khi em nhắn tin

Em yêu phương xa

Nay mai sẽ quay về

Vậy là mùa đông đến

Nhà mình tràn hơi ấm

Thật vui khi có em về

Còn nhớ lúc đó

Nước mắt em cứ tuôn rơi

Trước khi xa nhau

Em thường hay dặn dò

Cô: Anh phải luôn thương em

Anh phải luôn yêu em

Hắn:

... Các bạn hay nghe bài hát và hiểu lý do mình đưa vào đây nhé, rất hay và hợp cho ngày hạnh phúc hôm nay.

...

Cô mc Ly Ly ngầm đánh giá cô gái trước mặt, tuy cô ấy không phải là một nữ sinh nhưng nhìn thế nào cũng có cảm giác cô ấy có sự thuần khiết sâu sắc. Về đẹp kiểu diễm đó rất được mọi người xung quanh chú ý, có thể họ không nghĩ gì về sắc đẹp của cô nhưng vẫn muốn biết cô gái ấy làm cách nào để Đỗ Thanh yêu như vậy, một số ý kiến thiếu văn hóa đề cập đến cô như " Hô ly tính xen vào chuyện tình cảm của Mạnh Quân và Đỗ Thanh " " Con rắn tình, cứ quấn lấy người ta như vậy " " Tưởng giàu là có thể lên giường với bất cứ ai à? Có thể làm bạn gái của ca sĩ nổi tiếng à? " " Ảo tưởng, con quý cái! "...

Cô nghe nhưng thay vì đứng dậy đấu khẩu với họ thì cô lại chọn cách giả điếc, giả mù và giả câm. Cô không muốn sự nghiệp hắn mất giá trị, cô yêu hắn và cô chọn hắn thì cô đã lường trước việc này.

- Tya này, nếu tôi không nhầm thì bạn là người yêu cũ của Tuấn Anh đúng không? - Ly Ly nhìn cô ngầm quan sát xong liền trông cô quen mặt, sau đó

nhận ra điều gì liền nói

- Đúng vậy. - cô đưa micro lên miệng thông thả trả lời

- Woa, hai đại mỹ nam trong làng giải trí đều bị cô cura ngã sao? Cô cùng Tuấn Anh là quan hệ... - Ly Ly ngưỡng mộ, trong giọng nói có vẻ khinh thường

- Không đâu, Tuấn Anh đã có vợ rồi - cô không muốn bị hiểu lầm nên chưa kịp đợi Ly Ly nói tiếp đã vội giải thích

- Oh, Tya này. Tồi thất mấ, Đỗ Thanh đã từng vướng scandal tình cảm gay vậy mà cô vẫn yêu anh ấy sao? - Ly Ly cố tình hỏi, cô không chắc là cô gái này dám yêu người đã từng quan hệ mập mờ đồng tính, không sạch sẽ.

Cô im lặng rất lâu, cả khán phòng có chút mất mấ có lẽ ai cũng mong cô trả lời, một số fan cảm thấy vô cùng thiện cảm với cô, hạnh phúc thay hấn nhưng một số thì trái ngược, không muốn hấn hạnh phúc. Hấn ở bên cạnh đã buông lỏng tay cô ra, hấn sợ cô thực sự chê hấn dơ bẩn.

- Cô ta làm sao chống chọi nổi sức ép dư luận, hôm nay đồng ý lên chương trình chắc là muốn nổi tiếng.

- Cô ấy thực sự im lặng sao?

- Dù gì tôi cũng thấy Đỗ Thanh dơ bẩn, tuy là fan nhưng đâu ra đó chứ.

Cô giờ micro lên miệng, mỉm cười nhẹ nhàng, cô nhìn mc và một lượt quay khán phòng. Là họ cố ý đem truyện riêng của người khác một lần nữa lên truyền hình, cô phải khiến họ suy nghĩ lại hành động ngày hôm nay.

- Nếu như quá khứ không ai phạm sai lầm thì hấn tất cả đã là thiên thần rồi, còn về tình yêu, yêu là yêu mọi thứ chứ không phải vì quá khứ tội tệ của bất cứ ai mà hủy bỏ tình yêu thiêng liêng ấy. - cô im lặng không phải cô chối bỏ, mà cô im lặng để công kích lại khán giả và cô mc đó. Cô biết tình yêu của cô và hấn chưa gọi là dài lâu nhưng cô hiểu, một khi cô yêu ai, cô sẽ yêu đến khi người đó nói lời chia tay thì thôi.

Cô nắm chặt tay hấn, cô biết hấn nghĩ gì nhưng cô không cho phép hấn nghĩ như vậy. Cô yêu hấn, cô cũng bằng lòng yêu tất cả của hấn.

Câu trả lời này đủ để hấn dành chọn thanh xuân tuổi trẻ của mình để yêu cô, người con gái trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ra Mắt Nhà Chồng

Hôm qua, vừa đặt chân xuống giường hấn đã lôi cô trở lại giường vật lộn với hấn suốt một buổi sáng mới rời giường đi ăn trưa. Cô là người đạo Cay nên đến Hàn Quốc lần này cô phải thử toàn bộ món cay tại đây. Hấn dẫn cô đến một quán ăn gần trường đại học mà khi xưa hấn ra trường, theo như hấn nói, hấn học bên y khoa và đồ luôn cả thủ khoa.

Nhưng ra trường rồi, hấn mới biết bản thân mơ ước cái gì. Hấn muốn đứng trên sân khấu lớn cầm micro hát những điệu khúc sôi động, hấn quyết định học nhạc cùng một cô giáo gần nhà. Sau khi hát được thì hấn đến các phòng trà hát hay lẽ đường, chỗ nào hấn đến cũng có rất nhiều con gái bu lại. Bởi vẻ đẹp trai soái của hấn khiến cho mọi người hồn tiêu, phách tán ngay lập tức.

- Xin hỏi quý khách dùng gì? - cô si mê nghe hấn kể về hành trình trở thành tình nhân của Mạnh Quân cho đến hôm nay mà đã quên, bồi bàn đã đứng đó rất lâu.

- Xin lỗi, chúng tôi lãng phí thời gian quá. Anh cho bọn tôi hai phần bánh gạo cay nhé, à thêm... Cảm ơn. - hấn đặt menu lên bàn nhìn cô

- Mấy món anh gọi hình như đều là món đặc sản của Hàn Quốc thì phải. - cô nhìn menu, mấy món này cô đã từng xem qua trên các kênh YouTube, tuy vẻ ngoài mộc mạc nấu nướng cũng đơn giản không cầu kỳ nhưng cô cảm thấy nó còn ngon hơn sơn hào hải vị được đúc kết lâu ngày nữa.

- Không sai, đến Hàn Quốc không thể bỏ qua mấy món này được. - hấn gạt đầu, cười xoa đầu cô. Hấn có ước mơ từ thời niên thiếu, đưa người hấn yêu đến quán này, quán hấn đã ăn từ khi 10 tuổi cho đến 19 tuổi. Có lẽ ông trời sắp đặt, Jenny không thích ăn cay cho nên chưa bao giờ hấn đưa Jenny đến đây và cô là người đầu tiên hấn chiếu cố như vậy.

- À, em muốn đến phở đồ ăn. - cô vỗ tay thể hiện tính hào hứng nhưng..

- Xin hỏi cô cần gì? - anh bồi bàn khi nãy đi ra, nhìn cô. Thì ra cô vỗ tay giống như ra hiệu gì đó nên anh ấy mới chạy ra, cô áy náy định nói tiếng "xin lỗi" nhưng lại không rành tiếng Hàn đành nhờ hấn.

- Không có gì, cô ấy hưng phấn quá mới như thế. Cô ấy xin lỗi vì làm phiền anh.

- Không có gì. - anh bồi bàn cười cười, hiểu chuyện lui vào trong.

- Em đó, hưng phấn quá rồi. - hấn nhéo chóp mũi của cô

- Em thực không nghĩ đến như vậy. - cô xấu hổ cúi mặt xuống, muốn ăn nhanh còn về thực xấu hổ mà. Bình thường cô rất ít đi ăn ngoài, chỉ có mấy lần cùng anh rể và chị hai đi ăn thì đều có người bụng ra. Trong phòng vip nói lớn tiếng hay vỗ tay cũng không ai nói gì, vậy mà, bây giờ ngay cả phép tắc nhỏ cô cũng không biết.

Ăn xong, hấn dẫn cô đi thử đồ. Cô thích những bộ quần áo của Hàn Quốc lắm, nếu ngày thường thì cô sẽ từ chối bây giờ cũng không biết tại sao nhưng có lẽ vì trên người cô ngoài mấy bộ đã đồ lông thì không còn bộ nào nữa. Hấn đưa cô đến một shop thời trang cao cấp, bắt cô thử hết bộ này đến bộ kia, cuối cùng chọn được một bộ nhả nhận nhất.

- Woa, tiểu thư cô thực đẹp. - cô tiếp viên khen ngợi

Cô xoay người nhìn bộ váy màu tím hồ lung nhả nhẩn, không tay, cổ tim khoét chưa sâu nên ngực cứ như ẩn hiện. Mấy vị đàn ông xung quanh cùng người yêu đi đến cũng xoay người nhìn cô, cô đẹp lại rất quyến rũ nhưng..

- Không. - hấn giận dữ, lạnh lùng từ chối cô mặc bộ hồ lang này ra đường

- Đúng vậy, cô giúp tôi chọn một bộ đầm trắng, cổ tròn che trước sau giùm tôi. - cô thấy e ngại khi mặc đồ mát mẻ ra đường, cô là người được giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ nên việc ăn mặc luôn phải kín.

Cô nhân viên nhìn cô ngằm đánh giá, có chút không vui khinh thường cô. Nếu không vì hấn là khách thành viên của tiệm thì khỏi cần nghĩ cô cũng biết mình sớm vắng ra cửa, cô nhân viên lấy cho cô một bộ nhả nhận, kín trước sau và ra ngoài phục vụ các vị khách khác.

Cánh cửa phòng thay đồ mở ra, cô khoác trên người bộ đầm ren trắng cổ vòng xung quanh từ gáy sau đến cổ, lưng sau có hình giọt nước vừa đủ nhìn ra nước da trắng hồng của cô, mái tóc xõa ngang vai đem đến cho cô sự dịu dàng. Quyển tạp chí trên tay hấn đánh rơi xuống đất, vì nhìn cô chăm chăm dẫn đến si mê.

Hấn say đắm nhìn cô mặc bộ đầm trắng đó như lụa là mượt mượt trải dài xuống đầu gối, tại sao cô lại thuần khiết như vậy?

Mấy tên háo sắc trong tiệm nhìn cô ngay ngất, cô gái phương Đông này người Việt lại vô cùng đẹp. Nước da trắng hồng, gương mặt mồm mĩm, nụ cười tỏa nắng. Mấy vị nữ giới kia cũng thoáng giật mình, bản thân thử mấy cái đầm hồ trước lộ sau mà chẳng có cảm giác được mọi người nhìn say đắm như vậy. Bây giờ thì tốt rồi, cô gái tiếp viên khi đó cũng ngưng ngưng vì hành động khi nãy.

Tuy rằng Hàn Quốc đầy những người đẹp xuất chúng nhưng có lẽ cô gái này là lần đầu họ trông thấy, có chút tò mò.

- Thấy sao? - cô hỏi hấn

- Đẹp lắm. - hấn giờ ngón cái lên

Cô mỉm cười thích thú, hấn mua cho cô nhiều đồ lắm đưa cô đến tiệm trang điểm nữa. Nói là tiệm trang điểm nhưng họ làm luôn việc cắt tóc, chỉnh chu khuôn mặt của cô lại, mái của cô được cài lên bằng kẹp con bướm trắng. Tóc phía sau toàn bộ buộc thấp uốn nhẹ, thợ trang điểm bước ra làm cho cô khuôn mặt tươi tắn nhất của Hàn Quốc.

Cuối cùng là bộ trang sức Vĩnh Hằng hấn mua tặng cô, chỉ có vòng cổ, lắc chân, bông tai, còn lắc tay là cô đặt mua riêng. Hấn mua cho cô đồng hồ mới vì đồng hồ kia của cô bị phai màu, mua cho cô cặp với hấn đồng hồ màu vàng.

Trên đường lớn, họ không đi phố đồ ăn mà đi đến một nơi nào đó. Hấn dừng trước biệt thự xa hoa, nhìn cô thực lâu mới nói

- Đây là nhà của anh, ba mẹ và em gái anh đang đợi chúng ta.

- Nhà anh? Anh, anh chờ em về ra mắt sao? - cô kinh ngạc

- Anh xin lỗi, anh sợ em không chịu đến. Ngày mai chúng ta trở về Việt Nam rồi, anh muốn đưa em đi gặp ba mẹ. - hấn áy náy nắm tay cô

- Em không giận anh, nhưng đến sớm quá em vẫn chưa mua quà tặng. - cô nhủ mảy

- Không sao, anh chuẩn bị rồi. Đi thôi! - hấn ân cần gỡ dây nịch cho cô, bước xuống xe mở cửa cho cô. Lấy túi lớn, túi nhỏ đặt vào tay cô.

- Màu nâu là của ba anh, màu đỏ của mẹ anh, còn lại của em gái anh. - hấn ân cần dặn dò

...

Trong phòng khách hai người trung niên ngồi ngay ngắn trên sofa, thong thả uống tách trà trên tay. Cô gái chừng 18,19 tuổi đang nhìn cô và hấn, ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ đối với cô.

- Cháu là Tya? - mẹ của hấn lên tiếng trước
- Dạ phải. - cô gật đầu, lễ phép
- Cháu thực xinh đẹp, ta nghe Đỗ Thanh nói. Cháu mới đến Hàn Quốc, có quen với nơi này không?
- Dạ, ban đầu có chút không thoải mái nhưng đã quen dần rồi ạ. - cô lễ phép trả lời
- Chị à, anh hai em có ức hiếp chị không? - Đỗ Uyển nhìn cô, tay chống cằm
- À, chuyện này... - có chứ, ức hiếp chị vô số lần, nhưng lại không thể mở miệng để nói mặc dù đã chuẩn bị tốt
- Đỗ Uyển, anh rất yêu thương chị dâu của em nha! - hấn trách nhẹ
- Cháu bao nhiêu tuổi rồi? - ba hấn hỏi, ông có vẻ rất nghiêm khắc gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng
- Dạ, cháu đã 25 rồi ạ. - cô mỉm cười
- Cháu hiện tại đang làm việc gì? - ba hấn lại hỏi
- Dạ, cháu đang quản lý một khu du lịch.
- Cháu có sự nghiệp như thế, nếu về Hàn Quốc làm dâu chắc sẽ đáng tiếc. - ba hấn có tình hơi như vậy, một phần vì không muốn mẹ hấn tủi khi lấy chồng bà đã bị bắt về làm dâu, một phần vì bà rất thương cậu con trai này.
- Ông à, việc làm dâu bây giờ đâu còn quan trọng. Nhà mình trên dưới có hơn 20 người giúp việc, tôi nghĩ rồi, chúng ta bán nhà này chuyển về Việt Nam sống. - mẹ hấn hưng phấn nêu kế hoạch của mình
- Hà? - tôi không nghe lắm chứ, tôi cố giúp bà vậy mà... Bà lại nói như thế " khụ " ba hấn ho nhẹ, nhìn cô
- Cháu đã nghe rồi đó, cháu tính thế nào? - ba hấn ngượng ngừng mở miệng
- Cháu vẫn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, thực ra cháu và Đỗ Thanh còn trẻ. Tạo dựng sự nghiệp trước quan trọng hơn, chuyện kết hôn từ từ hấn tính. - cô hơi cúi mặt
- Ha ha, cháu nói rất đúng ý ta. - ba hấn cười lớn thích thú, khi trước ông lập nghiệp bằng hai bàn trắng lúc đã đứng trên vinh quang mới lấy vợ.
- À, mãi nói chuyện cháu quên. - cô lấy túi hồi nãy đưa cho mọi người và nói - Đây là quà của Đỗ Thanh mua tặng cho hai bác, cháu chỉ làm bò câu đưa thư thôi.
- Em à... - hấn hơi hốt hoảng, cô làm gì vậy?
- Quà của Đỗ Thanh? - mẹ hấn ấp úng chỉ vào hấn, không lẽ...
- Dạ phải, anh ấy là người con trai rất có hiếu. - cô mỉm cười tươi rói
- Thì ra là vậy. - mẹ hấn có chút bất mãn với cô

Cô móc ra trong túi xách một hộp nhỏ màu vàng đồng, cô đưa đến trước mẹ hấn dùng ánh mắt bất ngờ để nhìn cô.

- Cháu nghe nói, trang phục truyền thống Hàn Quốc có cài trâm. Đây là bộ trâm quý, đem lại bình an cho chủ nhân của nó, cháu gửi tặng bác. - cô đưa hai tay cho mẹ hấn, chiếc hộp nhỏ giữa bàn tay xinh đẹp như ánh hào quang phản chiếu. Mẹ hấn hiểu lầm, cô đến đây cho có lệ ngoài ra là một người rất keo kiệt nhưng khi cô lấy bộ trâm vàng có đính ngọc trai tặng cho mẹ hấn thì bà đã hiểu, cô ấy là người rất được.
- À bác trai, cháu nghe Đỗ Thanh nói bác rất thích đồ cổ. Hôm qua, anh cháu có gửi đến hai vé đi tham dự cuộc đấu tranh và thảo luận về đồ cổ. Cháu gửi bác. - cô biết vé này chỉ dành cho người trong đoàn viên, ông Đỗ là người thường xuyên đi làm nên không gia nhập đoàn viên nào cho nên hôm cô đã nhờ anh rể lấy hai vé
- Thực sao? Cháu tặng ta? - ba hấn hỏi lại, nhận được cái gật đầu của cô ba hấn mới vui vẻ cầm lên - Ta đặt trên mạng cũng không còn vé, cháu làm sao kiếm được?
- Anh rể cháu cũng rất thích đồ cổ, anh ấy được đoàn trưởng tặng năm vé tham dự. Cháu đã xin hai vé, không biết có đủ không? - cô nhìn sang Đỗ Uyển
- Chị dâu, yên tâm đi. Em không có hứng thú với mấy cái đó, vào đó nghe mấy cái đạo lý lịch sử chán chết. - Đỗ Uyển xua tay
- Nếu vậy, chị tặng em hai vé xem kịch nhé! - cô lấy trong ví hai chiếc vé khác ra, đưa cho Đỗ Uyển
- Là vở kịch... Sao? Vở kịch này chiếu năm 1993 rồi. Đến bây giờ không còn chiếu nữa, chị làm sao có được? - Đỗ Uyển cầm hai tấm vé run run

- Bạn của chị làm trong đoàn mà, cô ấy đi du học Hàn Quốc và đây là nghề phụ. Chị mua được từ cô ấy, vở kịch đã đầu tư diễn lại rồi. - cô cười cười

Con/chị dâu tốt.

Sau khi về nhà, cô mệt mỏi ngã vào bồn rửa tay dùng sức chà chà mấy vết nhon trên người và rửa mặt tẩy lại bằng nước hoa hồng. Cô đi đến bồn tắm, xả nước để nước tưới vào cơ thể đang mệt mỏi của mình, cô với tay lấy chai sữa tắm thì lại có một bàn tay với tới trước lấy giúp cô.

Cô xoay người lại, tròn mắt đỏ mặt nhìn người trước mặt. Là hấn sao? Sao lại... Ừm, cô vẫn chưa mở miệng đã bị hấn hôn tới tấp. Thân hình rắn chắc của hấn dán lên người cô, cả hai đều trần trụi, hấn cao như vậy muốn hôn cô cũng rất cực khổ bởi vì cô không cao lắm chỉ 1m65 66 gì đó mà hấn lại 1m85.

Cô dùng sức đẩy hấn ra, thờ hỏn hỏn nhìn hấn.

- Anh, anh.... - cô tức giận chỉ chỉ hấn

- Chúng ta tắm chung đi. - nói đến đây hấn bắt đầu tấn công cô dồn dập, đẩy cô vào tường và liên tục hôn cô. Và chuyện kể tiếp không cần nói các bạn cũng biết đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sóng Gió Đến Thục Rồi

Bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên tấm kính máy bay, những giọt sương đêm đọng trên cửa sổ từ từ trượt xuống và rơi đi hơi nước còn đọng lại. Cô theo đường trượt của giọt nước đuôi bắt, một bàn tay tinh nghịch đặt lên cửa sổ gần cô nắm lấy.

- Anh làm gì vậy? - cô ngạc nhiên

- Làm chuyện anh muốn, bắt lấy em và giam em mãi mãi. - hấn nhìn cô, đôi mắt đậm chất dịu dàng như nước

- Đồ biến thái nhà anh, mau buông ra. - cô nhìn xung quanh thấy mọi người nhìn họ cười cười, cô xấu hổ vịn vịn tay tránh thoát lại bị hấn nắm chặt hơn

- Buông cũng được, hôn anh đi... Ở chỗ này - vừa nói vừa chỉ lên môi

- Mơ tưởng ảo à? - cô giật bàn tay ra lại không có sức lực nên đành yên tĩnh cho hấn nắm, chán rồi sẽ buông thôi.

Hấn đem tay cô đặt lên ngực hai chiếc vòng vĩnh cửu và vĩnh hằng khẽ chạm vào nhau phát ra ánh sáng thiên đường, hấn nhìn coi rất lâu không nói gì.

- Sao lại nhìn em? - cô ngạc nhiên

- Anh yêu em, rất nhiều. - giọng nói cứ như đây là lần cuối hấn nói yêu cô

- Ừm. - hấn yêu cô, cô biết mà. Cô ôm tất cả tâm tư của hấn vào trong lòng, ngủ trên vai hấn mặc cho những cơn gió đang thổi bên ngoài. Trời bắt đầu rung động, mưa và sấm chớp xuất hiện trên bầu trời ảm ảm.

Trên máy bay không ai bận tâm, tiếp tục làm việc của mình. Nhưng một tia chớp lớn xẹt dọc máy bay họ bất ngờ lo lắng, phi công cố gắng trấn định tinh thần nhưng bộ máy bị nóng lên, phi công phụ lo lắng gọi về tổng đài thì bị ngắt kết nối.

Mấy cô tiếp viên đi thông báo cho mọi người biết, bảo mọi người mặc áo bảo hộ và dù để sẵn sàng nhảy bất cứ lúc nào. Nhưng không kịp rồi, máy bay đâm nhanh xuống biển với vận tốc lớn nhất từ trước đến giờ. Cô sợ hãi ôm hấn thật chặt và rồi " Bùm "

Mở mắt

- Tiểu thư, chàng trai ấy tỉnh rồi. - một anh thanh niên mặc áo đen, đeo kính đen đang khoanh tay đứng nhìn bệnh nhân trên giường. Anh chàng ấy đã tỉnh, anh ta vui mừng đi thông báo

- Mời bác sĩ Mo đến đây. - cô gái người lai xinh đẹp lên tiếng

- Dạ. - anh thanh niên khi nãy chạy đi, chạy rất nhanh như đang muốn tìm người nào đó trong biển người ngoài kia.

Bên ngoài gió biển không ngừng thổi, đàn chim hải âu bay sà sà xuống mặt biển. Sóng biển đập mạnh vào bờ tạo nên bản tình ca êm dịu, cô gái xinh đẹp với chiếc đầm đen cổ tích đến mất cả chân. Cô nhìn chàng trai khôi ngô tuấn tú ấy, gương mặt lạnh lùng đó khiến cô như bị cuốn vào mê mẩn.

- Anh tỉnh rồi sao? - cô nắm tay chàng trai ấy
 - Anh sóng đây đến bờ biển, là tôi đã đưa anh về đây. - vừa nói, cô gái vừa có dáng vẻ e lệ
 - Anh hôn mê 1 tuần rồi, anh tên gì? Tôi giúp anh tìm thân nhân. - nhắc đến đây lòng của cô đau đớn, nếu anh ấy có bạn gái rồi thì sao?
 - Tôi... Là ai? - giọng anh chàng nhỏ xíu lại, hình như là vì thở oxi cho nên.
 - Anh... - cô gái ngạc nhiên, định mở miệng nói gì đó thì bác sĩ đến. Trên tay cầm theo hộp thuốc điều trị, đi về phía anh chàng trên giường.
 - Chú Mo, anh ấy làm sao rồi? Hình như là mất trí nhớ rồi. - cô gái xinh đẹp lo lắng, hai tay bầu vào nhau đến mức sắp rách da
 - Mia, cháu nói có thể đúng. Chắc là hành khách trên chuyến bay bị rơi kia rồi, cháu nên đưa cậu ta cho công an. - bác sĩ Mo đứng lên, dặn dò vài câu rồi bỏ đi
- Cô gái tên Mia đỏ đôi mắt nhìn người đàn ông trên giường và nhớ lại ngày hôm qua, chính cô đã cứu anh ta. Vừa cứu được anh ta, cô đã bị trúng tiếng sét ái tình rồi. Gương mặt tuấn tú thêm vài phần lãnh đạm lạnh lùng mà cô yêu thích, rốt cuộc cô đã bị trúng sét ái tình rồi hay sao?
- Tiểu thư, anh chàng này? - người thanh niên kia nói
 - Cứ để anh ấy ở lại đây, chặn tất cả thông tin về vụ rơi máy bay kia lại. Đặc biệt, giữ kín bí mật về anh ấy. Hãy giúp tôi, thả một cái xác giả đã bị cá mập ăn thịt trôi dạt đến đất liền, nhớ để tất cả những thứ trên người anh ấy lên cái xác đó. - Mia giờ tay lau đi giọt mồ hôi trên trán anh ta, nhẹ nhàng dặn dò vệ sĩ kẻ bên
 - Anh tên là gì, anh nhớ không? - Mia hỏi
 - Thanh... Thanh. - anh ta mở miệng nói một từ không trọn nghĩ, trong trí nhớ của anh ta chỉ có một từ Thanh.
 - Thanh? - Mia lặp lại - Anh là Đình Thanh.
 - Đình... Thanh? - giọng của anh chàng nhỏ dần, mày đẹp khề nhưu lại có cảm giác xa lạ với cái tên này, chưa từng nghe qua.
 - Phải. - Mia cười tươi rồi, cô đối với tiếng Việt thì chữ đọc được chữ không đọc được. Cô cũng chỉ nhớ mại mại là Đ Thanh chứ không nhớ là Đình hay Định.

Bệnh viện A thành phố HCM

- Em cố ăn chút đi, lấy lại sức. - Nia nhìn dáng vẻ tiều tụy của cô trên giường bệnh mà đau đớn, cô em gái lúc nào cũng cười của cô từ bao giờ đã trầm cảm lạnh lùng như vậy.
- Con ăn chút đi, người ta vẫn chưa tìm được nên đâu khẳng định là chết hay không? - mẹ cô cũng nỉ non
- Con gái à, bác biết con rất đau lòng. Nhưng con ăn gì đi, suốt 1 tuần nay con vẫn chưa ăn gì đó. - mẹ hần nắm tay cô, bàn tay cô thực lạnh
- Ăn một chút đi, em không nghĩ đến bản thân thì hãy vì Đỗ Thanh. Đi tìm cậu ta cần phải có sức khỏe. - một giọng nói nam tính bên ngoài vọng vào, cô không quay đầu lại bởi vì cô biết đó là ai. Tuấn Anh đi lại phía cô, đặt tô cháo mới mua lên trên bàn và ngồi xuống ghế cạnh Nia.
- Anh đã cho người điều tra rồi. Em yên tâm, sẽ nhanh có kết quả thôi. - Tuấn Anh nắm lấy tay cô, xoa xoa bàn tay lạnh lẽo của cô
- Chị à, chị đừng lo sớm thôi anh Đỗ Thanh sẽ về với chị mà. - Bim cũng đi vào an ủi cô

Cô vẫn ngó lơ, cô nhìn ra ngoài. Nhìn về phía ngọn hải đăng ở phía xa tít kia bàn tay lạnh lẽo của cô giờ lên, vẽ một vòng tròn lên cửa sổ, cô nhớ có một lần hần chờ cô ra biển và nói rằng " Em biết không, từ nhỏ anh có ước mơ sẽ được đứng trên ngọn hải đăng kia. "

Lúc đó cả hai đã cùng nhau trèo lên ngọn hải đăng ấy, và hét lớn 3 chữ " anh yêu em "

Nước mắt bất giác rơi xuống bàn tay, cô đau khổ nuốt từng ngụm nước mắt đắng mà cay xé cổ họng đó! Mọi người xung quanh thấy cô như vậy cũng đau lòng chết đi thôi, lúc tìm thấy cô thì trên người cô toàn là máu, máu thấm ướt cả chiếc váy màu xanh lam xinh đẹp trên người cô.

" Vụ máy bay A rơi trên biển đã có kết quả thông báo số người chết và số người mất tích,... hiện tại chúng đang có mặt ở bờ biển A tại thành phố B, phát hiện một cái xác đã thối rửa và có dấu hiệu bị cá mập ăn mất phần đầu, chân và tay phải. Theo như kết quả điều tra những vật trên người nạn nhân có có một giấy chứng minh, một giấy phép lái xe,... "

Cô mc trên bản tin phóng sự đăng tải hình chứng minh của... Đỗ Thanh lên màn hình, và tất cả mọi sự nhận diện, quần áo và sợi dây chuyền trên cổ hần. " Đùng " sét đánh thật rồi, mẹ hần ngất xỉu rồi và cô đã... Không thể diễn tả.

Cô không ngất, nhưng hy vọng cuối cùng của cô đã dập tắt, cô ngất người trong vài giây. Cô suy cho nghĩ, nếu hy vọng cuối cùng này cũng mất thì sao?

Cô không tin, khi nào chưa nhìn thấy chiếc lắc vĩnh cửu cô sẽ không tin đó là Đỗ Thanh. Cô từ từ từng bước xuống giường, đặt bàn chân nhỏ bé xuống giường. Tay cô mạnh mẽ gạt kim truyền nước biển ra khỏi cơ thể, cô suy yếu đi về phía cửa.

- Em đi đâu, anh đưa em đi. - Tuấn Anh ôm cô vào lòng

- Đến chỗ của Đỗ Thanh. - cô lạnh lùng gạt tay của anh ta ra, tay dựa vào lan can hành lang đi ra ngoài, cô mệt mỏi lắm cảm giác cứ như mình có thể chết bất cứ lúc nào.

- Được, anh đưa em đi. - Tuấn Anh không do dự ôm cô đi ra ngoài, Bim cũng đi theo. Tuy nói thành phố B xa nhưng cái cô gái này vẫn không từ bỏ, nói cách nào cũng quyết định đi cho bằng được.

Cái xác nam nằm nguyên trong nhà xác của bệnh viện lạnh lẽo, lạnh đến mức bàn tay cô cũng đóng băng, lúc đi cô vẫn còn mặc áo bệnh nhân, vải lại mỏng manh. Cô sợ hãi chạm lên cái khăn trắng kia, kéo xuống. A, tiếng hét của cô thất thanh như cái ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan tành xé rách cả bầu trời. Cái xác đã phân hủy phân nửa, còn cái đầu bị mất và tay phải bàn tay đeo vòng vĩnh cửu cũng đứt ngay.

- Đỗ... Đỗ Thanh? Không phải, chắc chắn không phải. - cô hốt hoảng hét lên, ném cái khăn trắng ra ngoài

- Chị à,... - Bim ôm cô vào lòng, cô khóc nức lên đau khổ. Tuấn Anh nhìn cô như vậy cũng rất khó chịu, anh đi ra ngoài nói gì đó với bác sĩ khám nghiệm tử thi.

Sau đó anh đi vào, đặt tờ giấy xét nghiệm lên tay cô. Cô run rẩy cầm lấy tờ xét nghiệm, không, không phải Đỗ Thanh. Cô cười như không cười, cầm tờ giấy lên và nhìn Tuấn Anh. Cô nhào vào lòng anh ta, cô liên tục " cảm ơn ".

Sáng hôm sau, cô thức dậy từ sớm đi ra ngoài khi mọi người vẫn đang ngủ. Trên người duy nhất mặc chiếc áo khoác mỏng màu lam nhạt, trên tay cầm tấm hình của hắn. Cô đi hỏi hết người này, người kia xem họ còn gặp hắn không những người đó đều lắc đầu, 5h sáng con phố bắt đầu nhộn nhịp bởi người đi bộ và các bà nội trợ. Cô cũng dò hỏi mọi người nhưng không có khách quan, sự kiên trì của cô lặng lẽ trôi qua 3 tháng trời rỗng rã mà không bao giờ cô nghĩ đến việc từ bỏ. Coi có cảm giác, hắn đang ở đây, ở thành phố B này, hiện tại cô đang đứng ở khu C trong thành phố, cô đi vào một cô đường thừa người vì mãi nhìn vào tấm hình mà " Rầm " xe tông vào người cô, tấm hình bay bay và rơi xuống cống.

- Tấm hình của tôi. - cô ngã xuống đất, tay với lấy tấm hình đã rơi xuống nước kia. Vì cơ thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nên cô suy yếu ngất đi, may mắn tài xế thắng kịp lại. Bên tai vẫn có giọng nói ngọt ngào lay cô dậy " Tya, dậy đi. Mày không sao chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ranh Giới Giữa Lý Trí Và Con Tim

Ánh sáng chiếu vào mắt cô hiện lên hình ảnh hắn rất rõ ràng, nhưng tại sao lại đang mờ dần và biến mất. Cô gơ bàn tay nhỏ bé lên bắt lấy không khí, truy đuổi theo hình bóng của hắn nhưng vô dụng chỉ có thể chạm đến là hắn tan biến.

Bỗng cô nghe giọng hắn trong trẻo rõ ràng bên tai, hắn đang nói chuyện với một người phụ nữ " Em đừng tốt bụng quá, coi chừng người khác lừa. " cô tốt bụng sao? Hay người nào đó?

" Đó là bạn của em, em không thể bỏ mặc nó " giọng của người phụ nữ ngọt như kẹo đường, hắn thở dài rồi trả lời ngắn gọn " Tùy em ". Cô sợ hãi mở mắt, nhưng bóng hình đã mất rồi không một dấu vết nào cả sao? Nhưng cô lại nhắm mắt, từ khi hắn mất tích cô là lần đầu gặp hắn trong mơ.

- Tya. - giọng nói ngọt ngào trước lúc cô ngất lại một lần nữa vang lên kêu tên cô, cô dần dần mở mắt

- Tya, mày ổn chứ? Uống nước chút đi, chắc cổ họng đã khô rồi. - cô gái trẻ đẹp nhìn cô, một thân ảnh sang trọng đập vào mắt cô. Cô ngỡ ngàng 1s, 2s rồi mới chấn tỉnh mở miệng - Ý Lạc?

- Là tao. - cô gái tên Ý Lạc gạt đầu thật mạnh, rất dứt khoát

- Lần trước tao nghe trợ lý mày nói, mày hủy chuyến bay về VN rồi mà. - cô càng ngạc nhiên hơn

- Tao tìm được cha mẹ ruột nên chuyển về đây ở chung với bà nội, cha mẹ tao mất sớm khi tao mới 1 tuổi, nhưng về được hai, ba tháng thì bà nội mất. Tài sản trong nhà do tao thừa hưởng, theo như bà nội tao nói, tên tao là Mía. - Ý Lạc nói rõ ràng cho cô biết, cô cũng không quá bất ngờ. Ý Lạc từ nhỏ đã có dáng vẻ xinh đẹp, thông minh lại vô cùng quý phái cho nên là con gái nhà giàu cũng không phải việc lạ. Tuy là, cha mẹ nuôi đối xử không tốt với cô ấy thì Ý Lạc vẫn hướng người hướng phía chân trời đi đến, cô ấy chưa bao giờ từ bỏ chỉ là, cô ấy đã từ bỏ tôn nghiêm chỉ vì thiếu tình yêu trầm trọng.

- Sao tao ở đây? - cô đau đầu, vừa xoa hai bên thái dương vừa hỏi

- Sáng hôm qua mày xông vào xe tao, tao đưa mày về đây. - Ý Lạc vừa nói vừa nhận chén canh nóng trong tay vệ sĩ

- Ăn đi, canh giò heo đó. - Ý Lạc để lên bàn trên giường rồi nhìn cô - Mày ăn đi, Tuấn Anh với Bim đợi mày ở dưới lầu đó.

- Mày thông báo với họ sao? - cô khuấy nhẹ chén canh, không nhìn Ý Lạc

- Mày nghĩ đi, tao không cần nói thì với sức lực của Tuấn Anh chưa đây nửa tiếng đã tra ra rồi. - cô ấy cũng không nói dối, cô ấy cố tình giấu nhưng là họ 8h sáng đã gõ cửa nhà cô âm ỉ, với cái miệng của Bim bằng cả cái chợ cộng lại cô sao chịu nổi.

Thay vì tỏ vẻ ngạc nhiên, cô lại im lặng, tay vẫn khuấy chén canh không có ý định ăn. Ý Lạc làm sao không nhận ra, cô ấy dù sao cũng đã làm bạn với cô hơn 10 năm.

- Mày không ăn sao?

- Tao ăn không vô. - trừ khi tìm được hần, cô sẽ ăn một bữa tiệc ngon nhất Việt Nam mới thôi.

- Tao nghe Bim kể, bạn trai mày bị mất tích sao? - Ý Lạc do dự dò hỏi

- Ừm. - cô vẫn lãnh đạm như thế

- Mày, đừng buồn nữa. Chúng ta phối hợp với công an sẽ tìm ra thôi. - Ý Lạc nắm tay cô, cô vẫn không rút tay lại. Trên tay của cô ấy, có chiếc lắc Vĩnh Cửu, cô nhìn chăm chăm vào chiếc lắc.

- Vĩnh Cửu? - cô nhìn nó

- À. - Ý Lạc giơ tay lên - Cái này là do bạn trai tao tặng, anh ấy nói " Muốn Vĩnh Cửu yêu tao. ". - vừa nói, ánh mắt của Ý Lạc lại sáng lên.

- Bạn trai mày? Tên... Thanh sao? - cô do dự

- Ừm, là Đình Thanh. - Ý Lạc nói nhỏ bên tay cô

- Anh ấy,... - cô định hỏi gì đó thì có tiếng gõ cửa, cánh cửa gỗ mở ra. Một người đàn ông khôi ngô, tuấn tú bước vào, gương mặt lạnh lùng nhìn cô bất giác bắn ra tia thân mật mà ngay cả bản thân cũng không biết.

- Mía, chúng ta sắp trễ rồi. - người đàn ông không để ý đến cô, nắm tay Ý Lạc diu cô ấy đứng dậy

- À, đi ngay. - cô ấy xoay lại nhìn cô - Mày ở nhà nhé, tối về chúng ta nói chuyện.

Nói xong hai người thân mật bước ra khỏi phòng, người đàn ông còn ôm Ý Lạc vào lòng đầy thân thiết. Đỗ Thanh, là anh ấy, là người cô yêu. Cô cố gắng đứng dậy nhưng cơ thể suy yếu ngã xuống đất, cô nhìn chiếc lắc trên tay đã không còn sáng nữa hình như nó đã tắt ánh sáng hy vọng rồi.

Cô quyết định điều tra việc này, cầm điện thoại lên " Alo "

Trong bếp của biệt thự Ý gia có 1 đầu bếp chính rất nhiều năm kinh nghiệm, còn một số phụ bếp từng làm việc ở nhà hàng năm sao. Bây giờ là giờ nghỉ, họ ngồi trên cái bàn lớn cùng tâm sự chuyện dưới đất, trên trời.

Một cô gái phụ bếp nhỏ nhắn nhìn người phụ nữ mập mạp đang ngồi trên ghế tựa, và hỏi - Chị Bình, em nghe nói thiếu gia là người từ chiếc máy bay rơi 3 tháng trước được tiểu thư cứu phải không ạ?

- Ừm, nói nhỏ thôi kẻo ai nghe được. Tôi nghe ông tài xế nói, thiếu gia tên thật là Đỗ Thanh ca sĩ nổi tiếng đó, vì muốn thiếu gia mãi mãi ko nhớ cho nên tiểu thư chặn hết mọi thông tin trên mạng. - chị Bình bếp trưởng nổi tiếng là nhiều chuyện, ngay cả việc Ý Lạc từng bị ngã xuống đầm lầy cũng bị bà ta phanh phui ra và đã bị phạt làm thịt 3 con chim làm 6 món khác nhau chỉ với thời gian 1 tiếng rưỡi.

- Woa, nếu như vậy? Cô gái được tiểu thư đưa về không phải là bạn gái của thiếu gia sao? - cô phụ bếp nhỏ nhắn lại nói

- Chứ còn gì nữa. Cô ta không biết đâu, dù biết cũng không làm gì được tiểu thư. - chị Bình lại nói

- Cô gái đó có mà buông tay thôi. - một nam phụ bếp lại nói.

... Họ tiếp tục thảo luận, chỉ có một bóng người nhỏ nhắn bên ngoài ghi lại toàn bộ vào chiếc điện thoại của mình. Miệng cong lên nụ cười khinh thường, nghĩ rằng chỉ có tiểu thư các cô thông minh sao?

- Chị à, tính sao? - Bim nhìn đáng vẻ tiểu tụy của cô trên giường, thương xót

- Tối nay chị sẽ nói chuyện với anh ấy. - cô nhìn chiếc lắc trên cổ tay, nước mắt bất giác rơi xuống. Cô suy nghĩ mình có nên nói chuyện với Ý Lạc trước không? Nhưng, nếu Ý Lạc biết sẽ ra sao?

Nhưng cô lại quên một điểm, 4 tháng trước chuyện tình giữa cô và hần có thể nói là nổi tiếng nhất nước. Ngay cả cha mẹ cô cũng đến tận cửa nhìn con rể, bạn bè gần xa ngày nào cũng phải tiếp cả chục người đi. Ý Lạc làm sao lại không biết khi cô ta làm bên truyền thông tin tức chứ.

Tối hôm đó, cô thấy Đỗ Thanh một mình trên bờ biển. Cô lập tức đi đến, đứng ở phía xa hét to lên "Đỗ Thanh ". Đúng như dự kiến, hắn quay lại và cô đã mỉm cười

- Cô gọi tôi?

- Phải, Đỗ Thanh. Anh chính là Đỗ Thanh không phải Đình Thanh. - cô lắc đầu giải thích

- Cô nhầm rồi, tôi là Đình Thanh. - hắn nhún mày, xoay người bước đi cô lại nói

- " Nếu như quá khứ không ai phạm sai lầm thì hẳn tất cả đã là thiên thần rồi, còn về tình yêu, yêu là yêu mọi thứ chứ không phải vì quá khứ tội tệ của bất cứ ai mà hủy bỏ tình yêu thiêng liêng ấy. " - cô đã từng nói trên chương trình Ánh Hào Quang sau tôi.

- " Anh yêu em. Anh không muốn một ngày, anh sẽ biến thành khán giả của em đâu. " anh không muốn trở thành khán giả của em, sao bây giờ anh lại tự mình muốn đi ngang qua đời em chứ? - cô đau lòng chết đi được, cô không muốn cùng bạn thân tranh dành đầu đá vì một người đàn ông mất trí nhớ.

- Anh có nhớ, chúng ta đã nói như vậy không? - cô cố gắng hỏi hắn- Cô... - đầu hắn đau lắm, nhưng lại lắc đầu không thể nhớ nổi - Tôi...

- Anh quên rằng, anh đã nói " Đừng sợ, anh luôn ở bên em. " bây giờ em rất sợ, sợ mất anh, em rất sợ. Xin anh hãy nhớ lại đi, à... Hình chụp của chúng ta, lúc chúng ta đi Hàn Quốc và lúc chúng ta ở nhà em - cô đưa điện thoại và mấy bức vừa rửa ra cho hắn xem, hắn cầm điện thoại nhìn chằm chằm, bàn tay run run.

" Em yêu anh.

Anh ở đây, anh bên em

Chúng ta sẽ như Vĩnh Hằng, Vĩnh Cửu được không em? "

- Tya... - cái tên mà trí nhớ mấy tháng qua đã quên, nhưng hôm nay đứng trước mặt người thường xuyên xuất hiện trong mơ của hắn lại vô cùng xa lạ. Hắn nhìn cô chằm chằm và nhìn vào điện thoại, giờ lên và ném đi.

- Anh... - cô mở to mắt

- Dù cô có là gì, tôi cũng không quan tâm. Tôi chỉ yêu một mình Mía thôi, nếu không vì Mía tôi đã tự tay bóp cổ cô rồi. -nói rồi hắn lạnh lùng rời đi, cô không thể từ bỏ. Cô chạy đến, ôm hắn từ phía sau bỗng nào của hắn hoạt động cho biết cái ôm này ấm áp bao nhiêu so với cái ôm của hắn dành cho Mía mỗi ngày.

- Đỗ Thanh, anh là Đỗ Thanh không phải Đình Thanh. - cô quyết tâm ôm lấy hắn, không cho hắn một lần nữa rời bỏ cô.

" Bóp " một bàn tay bất giác rơi xuống mặt cô, hất cô ra khỏi người hắn. Ý Lạc lạnh lùng xô cô ngã, không cần biết cô là vì cái gì, chỉ cần cô đụng đến hắn cô ấy nhất định không tha thứ.

- Mày là tiện nhân, tao nói cho mày biết. Đây là bạn trai của tao, bạn trai mày sớm đã bị cá mập ăn thịt rồi. - Ý Lạc giận quá nên đáng vẻ và giọng nói chẳng kiêng nể cái gì

- Tại sao mày biết anh ấy bị cá mập ăn thịt? - cô ngẩng đầu nhìn Ý Lạc, ánh mắt quắc cường đó tại sao lại khiến hắn dao động? Thực khó có thể tin được cô gái khi này nháo nhào bây giờ có thể thân nhiên như vậy, cô lại còn bình tĩnh hỏi Ý Lạc

- Mày không thấy tin tức à, mày đâu có ngu. - Ý Lạc khinh bỉ trả lời, cô lặng lẽ nhìn Ý Lạc ở trước mặt nhếch mép một cái - Tao cũng nghĩ mình ngu, ngu khi chủ động đánh dấu cuộc chiến trước.

- Mày....? - Ý Lạc khó hiểu nhún mày

Khi này, cô cùng Bim chia nhau hành động. Cô không tin, nếu như Ý Lạc nghe thấy chuyện tình của họ sẽ có thể dừng dừng khiêu chiến sao? Ý Lạc mà cô biết là người quan tâm cô nhất, cô đi tìm hắn còn Bim dụ Ý Lạc đến bờ biển.

- Cô ấy là dùng kế thử mồi. - hắn nhàn nhạt trả lời, đúng là thần giao cách cảm. Ý Lạc tức giận ghen tị, nhận thấy cô có vẻ mệt mỏi định một cước đá cô ngất xỉu rồi thủ tiêu luôn trước mặt hắn cho hả giận. Chân vừa mới nhấc lên lại bị một chân khác đá mạnh vào cái chân đó, chân bị chấn động nên truyền đến cảm giác đau đớn cho Ý Lạc.

- Khốn kiếp. - một giọng nữ truyền đến, người phụ nữ đứng bên cạnh cô

- Mày làm như tốt đẹp lắm, có cần tao vạch trần mày trước mặt người đã bị mày lừa dối không? - Hứa Vy xuất hiện đỡ cô dậy, cùng đấu võ mồm với Ý Lạc

- Hừ, mấy năm ko gặp. Mày và Thư Đoàn vẫn ổn chứ? Lần đó có kẻ thứ ba chen vào, nếu không bây giờ tao và Thư Đoàn chắc đã có hơn ba đứa rồi. Nhưng tạ ơn trời, đã ban cho tao một chàng trai tốt hơn Thư Đoàn gấp nhiều lần. - Ý Lạc hơi ngạc nhiên, nhưng khôi phục tinh thần khá nhanh đã công kích lại cú đá lúc này

- Cảm ơn Ý Tiểu thư quan tâm, nhưng, tôi muốn nói cho cô biết. Cướp bạn trai người khác, nguy tạo chứng cứ, cô có khác gì kẻ thứ ba. - Hứa Vy lạnh lùng cười nhìn Ý Lạc, cô đứng bên cạnh Hứa Vy lặng lẽ nhìn hấn, ánh mắt hấn lạnh lẽo mà còn chán ghét khiến cô đau khổ ôm ngực.

- Ha ha, quá khen rồi. Cô không nghe, khi nãy Đình Thanh nói gì sao? Anh ấy yêu tôi, anh ấy càng không phải Đỗ Thanh. - Ý Lạc cười lớn, tay ôm cánh tay của hấn. Chiếc lắc vĩnh cửu đã tắt ánh sáng, biến thành màu xám xịt giữa một khu vực sáng chói của ánh hào quang.

- Cô... - Hứa Vy xông đến định cãi với cô ta, cô đã vội vàng kéo lại.

- Đủ rồi, đi, chúng ta đi. - cô suy yếu sức lực dựa vào người của Hứa Vy, thấy chán về yếu đuối của cô càng làm Ý Lạc thêm khinh thường.

- Đi thì nên đi sớm. - Ý Lạc kéo tay hấn đi về biệt thự, để lại cho cô hai cặp mắt lạnh lùng. Tim cô đau nhói, cô ôm lấy ngực mình, cô khóc nhưng lần này nước mắt của cô không phải trong suốt mà là màu đỏ máu. Cô đã khóc đến mức, máu cũng chảy ra, nhỏ giọt lên cát.

- Tya, mây... - Hứa Vy sợ hãi ôm cô

- Tình yêu của tao nhỏ bé lắm phải không? Anh ấy không nhớ, anh ấy thực sự quên tao rồi sao? - cô ngã xuống cát, tay nắm lấy cát vàng lạnh lẽo.

- Yên tâm, tao hứa sẽ mang Đỗ Thanh về cho mây. - Hứa Vy ôm cô, cơ thể cô đã lạnh dần còn toát mồ hôi nữa.

...

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy. Điều đầu tiên cô làm, là hỏi hấn sao rồi. Bim thông báo, hôm nay hấn ở nhà một mình cô lại không ngần ngại thay đồ bước xuống giường mặc dù đang sốt cao.

Đến trước cổng nhà, cô bị vệ sĩ chặn lại vì Ý Lạc đã có lệnh. Cô không chịu thua, vì ánh mắt quát cường của cô đã khiến Tuấn Anh ra tay giúp cô đáng ghét bọn họ, đập bể màn hình camera quan sát, cô đi vào rất nhanh vì sợ lại bị làm phiền.

" Rầm " cánh cửa kính bị cô đập bể và đường đường chính chính đi vào. Hấn kinh ngạc nhìn cô, vẫn lạnh lùng dựa vào tủ đọc sách - Cô vào bằng cách nào?

Cô không trả lời, dùng sức lực cuối cùng chạy đến nhào vào lòng hấn, nhón chân hôn hấn. Tay hấn cầm quyển sách bỗng nhiên bất động, hồi ức, hồi ức đẹp đẽ của ai vậy? Cô gái trước mặt từ lúc nào đã không còn cảm giác chán ghét nữa chứ, chỉ có yêu thương.

Trong hồi ức, hấn gặp một cô gái nhỏ nhắn tay ôm tiêu hải tử tử con đường bên kia đi qua con đường bên này, cô gái ấy không muốn nhìn mà mắt lại rất tò mò. Đáng vẻ vô cùng buồn cười, rồi bỗng dưng xuất hiện một cô gái mặc chiếc đầm dự tiệc hồng đứng trước mặt hấn mặc cho hấn chiếm tiện nghi.

" Pha lê vĩnh hằng và pha lê vĩnh cửu ở cùng một chỗ, nghĩa là hiện thân của hai vị Thần đang yêu nhau. "

Yêu nhau? Họ đang yêu nhau hay sao? Trong hồi ức, hấn thực không nhìn rõ mặt cô gái ấy, cô gái mơ hồ lắm. Bỗng khuôn mặt ấy đang hiện ra thì một bàn tay từ phía sau kéo hấn lại và đồng thời đẩy cô ra, cô sức khỏe yếu kém nên có chút lảo đảo. Khi giữ được thăng bằng thì đôi tay khi nãy đẩy cô xuống hồ, nước bắn lên tung toé.

- Tao còn cho rằng, vì quá nhớ nhưng người yêu nên mây mới có thể nhìn lầm. Không ngờ, ngay cả bạn trai của bạn cũng không tha. - giọng nói nữ giới khinh thường, cô ở dưới nước đã không thể ngổi lên được, lỗ tai ừ ừ.

Cô ấy không biết bơi?

Vừa định nhảy xuống thì bị Ý Lạc kéo đi, không cho hấn có cơ hội giúp cô.

- Yên tâm, cô ta biết bơi. - Ý Lạc ghen với thái độ đó của hấn

- Nhưng... - hấn nhìn cô, trong lòng dâng lên cảm giác đau nhói

- Anh quan tâm cô ta sao? - Ý Lạc nhíu mày

- Anh chỉ sợ, cô ta chết trong biệt thự, lại còn bị mang tiếng xấu. - hấn lạnh lùng thì sao, hấn vẫn rất lo lắng cho cái cô gái ngốc kia ở dưới nước.

Ý Lạc im lặng

Hấn không thể từ bỏ Ý Lạc, cô mới là người phụ nữ trong trí nhớ của hấn. Đúng như vậy.... Nhưng nào thì nghĩ một đằng, tìm thì suy một nẻo. Hấn không biết, lý trí và con tim cái nào mới đúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nhận Ra, Có Muộn Chưa?

Ánh sáng chiếu vào mắt cô hiện lên hình ảnh hắc rất rõ ràng, nhưng tại sao lại đang mờ dần và biến mất. Cô gơ bàn tay nhỏ bé lên bắt lấy không khí, truy đuổi theo hình bóng của hắc nhưng vô dụng chỉ có thể chạm đến là hắc tan biến.

Bỗng cô nghe giọng hắc trong trẻo rõ ràng bên tai, hắc đang nói chuyện với một người phụ nữ " Em đừng tốt bụng quá, coi chừng người khác lừa. " cô tốt bụng sao? Hay người nào đó?

" Đó là bạn của em, em không thể bỏ mặc nó " giọng của người phụ nữ ngọt như kẹo đường, hắc thờ dài rồi trả lời ngắn gọn " Tùy em ". Cô sợ hãi mở mắt, nhưng bóng hình đã mất rồi không một dấu vết nào cả sao? Nhưng cô lại nhắm mắt, từ khi hắc mất tích cô là lần đầu gặp hắc trong mơ.

- Tya. - giọng nói ngọt ngào trước lúc cô ngất lại một lần nữa vang lên kêu tên cô, cô dần dần mở mắt

- Tya, mày ổn chứ? Uống nước chút đi, chắc cổ họng đã khô rồi. - cô gái trẻ đẹp nhìn cô, một thân ảnh sang trọng đập vào mắt cô. Cô ngỡ ngàng 1s, 2s rồi mới chấn tỉnh mở miệng - Ý Lạc?

- Là tao. - cô gái tên Ý Lạc gật đầu thật mạnh, rất dứt khoát

- Lần trước tao nghe trợ lý mày nói, mày hủy chuyến bay về VN rồi mà. - cô càng ngạc nhiên hơn

- Tao tìm được cha mẹ ruột nên chuyển về đây ở chung với bà nội, cha mẹ tao mất sớm khi tao mới 1 tuổi, nhưng về được hai, ba tháng thì bà nội mất. Tài sản trong nhà do tao thừa hưởng, theo như bà nội tao nói, tên tao là Mía. - Ý Lạc nói rõ ràng cho cô biết, cô cũng không quá bất ngờ. Ý Lạc từ nhỏ đã có dáng vẻ xinh đẹp, thông minh lại vô cùng quý phái cho nên là con gái nhà giàu cũng không phải việc lạ. Tuy là, cha mẹ nuôi đối xử không tốt với cô ấy thì Ý Lạc vẫn thẳng người hướng phía chân trời đi đến, cô ấy chưa bao giờ từ bỏ chỉ là, cô ấy đã từ bỏ tôn nghiêm chỉ vì thiếu tình yêu trầm trọng.

- Sao tao ở đây? - cô đau đầu, vừa xoa hai bên thái dương vừa hỏi

- Sáng hôm qua mày xông vào xe tao, tao đưa mày về đây. - Ý Lạc vừa nói vừa nhận chén canh nóng trong tay vệ sĩ

- Ăn đi, canh giò heo đó. - Ý Lạc để lên bàn trên giường rồi nhìn cô - Mày ăn đi, Tuấn Anh với Bim đợi mày ở dưới lầu đó.

- Mày thông báo với họ sao? - cô khuấy nhẹ chén canh, không nhìn Ý Lạc

- Mày nghĩ đi, tao không cần nói thì với sức lực của Tuấn Anh chưa đầy nửa tiếng đã tra ra rồi. - cô ấy cũng không nói dối, cô ấy cố tình giấu nhưng là họ 8h sáng đã gõ cửa nhà cô ầm ĩ, với cái miệng của Bim bằng cả cái chợ cộng lại cô sao chịu nổi.

Thay vì tò về ngạc nhiên, cô lại im lặng, tay vẫn khuấy chén canh không có ý định ăn. Ý Lạc làm sao không nhận ra, cô ấy dù sao cũng đã làm bạn với cô hơn 10 năm.

- Mày không ăn sao?

- Tao ăn không vô. - trừ khi tìm được hắc, cô sẽ ăn một bữa tiệc ngon nhất Việt Nam mới thôi.

- Tao nghe Bim kể, bạn trai mày bị mất tích sao? - Ý Lạc do dự dò hỏi

- Ừm. - cô vẫn lãnh đạm như thế

- Mày, đừng buồn nữa. Chúng ta phối hợp với công an sẽ tìm ra thôi. - Ý Lạc nắm tay cô, cô vẫn không rút tay lại. Trên tay của cô ấy, có chiếc lắc Vĩnh Cửu, cô nhìn chăm chăm vào chiếc lắc.

- Vĩnh Cửu? - cô nhìn nó

- À. - Ý Lạc gơ tay lên - Cái này là do bạn trai tao tặng, anh ấy nói " Muốn Vĩnh Cửu yêu tao. ". - vừa nói, ánh mắt của Ý Lạc lại sáng lên.

- Bạn trai mày? Tên... Thanh sao? - cô do dự

- Ừm, là Đình Thanh. - Ý Lạc nói nhỏ bên tay cô

- Anh ấy,... - cô định hỏi gì đó thì có tiếng gõ cửa, cánh cửa gỗ mở ra. Một người đàn ông khôi ngô, tuấn tú bước vào, gương mặt lạnh lùng nhìn cô bắt giác bắn ra tia thân mật mà ngay cả bản thân cũng không biết.

- Mía, chúng ta sắp trở rồi. - người đàn ông không để ý đến cô, nắm tay Ý Lạc dìu cô ấy đứng dậy

- À, đi ngay. - cô ấy xoay lại nhìn cô - Mày ở nhà nhé, tối về chúng ta nói chuyện.

Nói xong hai người thân mật bước ra khỏi phòng, người đàn ông còn ôm Ý Lạc vào lòng đầy thân thiết. Đỗ Thanh, là anh ấy, là người cô yêu. Cô cố gắng đứng dậy nhưng cơ thể suy yếu ngã xuống đất, cô nhìn chiếc lắc trên tay đã không còn sáng nữa hình như nó đã tắt ánh sáng hy vọng rồi.

Cô quyết định điều tra việc này, cầm điện thoại lên " Alo "

Trong bếp của biệt thự Ý gia có 1 đầu bếp chính rất nhiều năm kinh nghiệm, còn một số phụ bếp từng làm việc ở nhà hàng năm sao. Bây giờ là giờ nghỉ, họ ngồi trên cái bàn lớn cùng tâm sự chuyện dưới đất, trên trời.

Một cô gái phụ bếp nhỏ nhắn nhìn người phụ nữ mập mạp đang ngồi trên ghế tựa, và hỏi - Chị Bình, em nghe nói thiếu gia là người từ chiếc máy bay rơi 3 tháng trước được tiểu thư cứu phải không ạ?

- Ừm, nói nhỏ thôi kẻo ai nghe được. Tôi nghe ông tài xế nói, thiếu gia tên thật là Đỗ Thanh ca sĩ nổi tiếng đó, vì muốn thiếu gia mãi mãi ko nhớ cho nên tiểu thư chặn hết mọi thông tin trên mạng. - chị Bình bếp trưởng nổi tiếng là nhiều chuyện, ngay cả việc Ý Lạc từng bị ngã xuống đầm lầy cũng bị bà ta phanh phui ra và đã bị phạt làm thịt 3 con chim làm 6 món khác nhau chỉ với thời gian 1 tiếng rưỡi.

- Woa, nếu như vậy? Cô gái được tiểu thư đưa về không phải là bạn gái của thiếu gia sao? - cô phụ bếp nhỏ nhắn lại nói

- Chứ còn gì nữa. Cô ta không biết đâu, dù biết cũng không làm gì được tiểu thư. - chị Bình lại nói

- Cô gái đó có mà buông tay thôi. - một nam phụ bếp lại nói.

... Họ tiếp tục thảo luận, chỉ có một bóng người nhỏ nhắn bên ngoài ghi lại toàn bộ vào chiếc điện thoại của mình. Miệng cong lên nụ cười khinh thường, nghĩ rằng chỉ có tiểu thư các cô thông minh sao?

- Chị à, tính sao? - Bim nhìn đáng vẻ tiểu tụy của cô trên giường, thương xót

- Tối nay chị sẽ nói chuyện với anh ấy. - cô nhìn chiếc lắc trên cổ tay, nước mắt bắt giáng rơi xuống. Cô suy nghĩ mình có nên nói chuyện với Ý Lạc trước không? Nhưng, nếu Ý Lạc biết sẽ ra sao?

Nhưng cô lại quên một điểm, 4 tháng trước chuyện tình giữa cô và hắn có thể nói là nổi tiếng nhất nước. Ngay cả cha mẹ cô cũng đến tận cửa nhìn con rể, bạn bè gần xa ngày nào cũng phải tiếp cả chục người đi. Ý Lạc làm sao lại không biết khi cô ta làm bên truyền thông tin tức chứ.

Tối hôm đó, cô thấy Đỗ Thanh một mình trên bờ biển. Cô lập tức đi đến, đứng ở phía xa hét to lên " Đỗ Thanh ". Đúng như dự kiến, hắn quay lại và cô đã mỉm cười

- Cô gọi tôi?

- Phải, Đỗ Thanh. Anh chính là Đỗ Thanh không phải Đình Thanh. - cô lắc đầu giải thích

- Cô nhầm rồi, tôi là Đình Thanh. - hắn nhún mày, xoay người bước đi cô lại nói

- " Nếu như quá khứ không ai phạm sai lầm thì hẳn tất cả đã là thiên thần rồi, còn về tình yêu, yêu là yêu mọi thứ chứ không phải vì quá khứ tội tệ của bất cứ ai mà hủy bỏ tình yêu thiêng liêng ấy. " - cô đã từng nói trên chương trình Ánh Hào Quang sau tôi.

- " Anh yêu em. Anh không muốn một ngày, anh sẽ biến thành khán giả của em đâu. " anh không muốn trở thành khán giả của em, sao bây giờ anh lại tự mình muốn đi ngang qua đời em chứ? - cô đau lòng chết đi được, cô không muốn cùng bạn thân tranh dành đầu đá vì một người đàn ông mất trí nhớ.

- Anh có nhớ, chúng ta đã nói như vậy không? - cô cố gắng hỏi hắn- Cô... - đầu hắn đau lắm, nhưng lại lắc đầu không thể nhớ nổi - Tôi...

- Anh quên rằng, anh đã nói " Đừng sợ, anh luôn ở bên em. " bây giờ em rất sợ, sợ mất anh, em rất sợ. Xin anh hãy nhớ lại đi, à... Hình chụp của chúng ta, lúc chúng ta đi Hàn Quốc và lúc chúng ta ở nhà em. - cô đưa điện thoại và mấy bức vừa rửa ra cho hắn xem, hắn cầm điện thoại nhìn chằm chằm, bàn tay run run.

" Em yêu anh.

Anh ở đây, anh bên em

Chúng ta sẽ như Vĩnh Hằng, Vĩnh Cửu được không em? "

- Tya... - cái tên mà trí nhớ mấy tháng qua đã quên, nhưng hôm nay đứng trước mặt người thường xuyên xuất hiện trong mơ của hắn lại vô cùng xa lạ. Hắn nhìn cô chằm chằm và nhìn vào điện thoại, giờ lên và ném đi.

- Anh... - cô mở to mắt

- Dù cô có là gì, tôi cũng không quan tâm. Tôi chỉ yêu một mình Mía thôi, nếu không vì Mía tôi đã tự tay bóp cổ cô rồi. -nói rồi hắn lạnh lùng rời đi, cô không thể từ bỏ. Cô chạy đến, ôm hắn từ phía sau bỗng não của hắn hoạt động cho biết cái ôm này ấm áp bao nhiêu so với cái ôm của hắn dành cho Mía mỗi ngày.

- Đỗ Thanh, anh là Đỗ Thanh không phải Đình Thanh. - cô quyết tâm ôm lấy hắn, không cho hắn một lần nữa rời bỏ cô.

"Bóp" một bàn tay bắt giắc rơi xuống mặt cô, hất cô ra khỏi người hắn. Ý Lạc lạnh lùng xô cô ngã, không cần biết cô là vì cái gì, chỉ cần cô đụng đến hắn cô ấy nhất định không tha thứ.

- Mày là tiện nhân, tao nói cho mày biết. Đây là bạn trai của tao, bạn trai mày sớm đã bị cá mập ăn thịt rồi. - Ý Lạc giận quá nên đáng vẻ và giọng nói chẳng kiêng nể cái gì

- Tại sao mày biết anh ấy bị cá mập ăn thịt? - cô ngẩng đầu nhìn Ý Lạc, ánh mắt quất cuồng đó tại sao lại khiến hắn dao động? Thực khó có thể tin được cô gái khi nãy nháo nhào bây giờ có thể thản nhiên như vậy, cô lại còn bình tĩnh hỏi Ý Lạc

- Mày không thấy tin tức à, mày đâu có ngu. - Ý Lạc khinh bỉ trả lời, cô lạnh lẽo nhìn Ý Lạc ở trước mặt nhếch mép một cái - Tao cũng nghĩ mình ngu, ngu khi chủ động đánh dấu cuộc chiến trước.

- Mày....? - Ý Lạc khó hiểu nhủ mày

Khi này, cô cùng Bim chia nhau hành động. Cô không tin, nếu như Ý Lạc nghe thấy chuyện tình của họ sẽ có thể dừng dừng khiêu chiến sao? Ý Lạc mà cô biết là người quan tâm cô nhất, cô đi tìm hắn còn Bim dụ Ý Lạc đến bờ biển.

- Cô ấy là dùng kế thử mồi. - hắn nhàn nhạt trả lời, đúng là thần giao cách cảm. Ý Lạc tức giận ghen tị, nhận thấy cô có vẻ mệt mỏi định một cước đá cô ngất xỉu rồi thủ tiêu luôn trước mặt hắn cho hả giận. Chân vừa mới nhấc lên lại bị một chân khác đá mạnh vào cái chân đó, chân bị chấn động nên truyền đến cảm giác đau đớn cho Ý Lạc.

- Khốn kiếp. - một giọng nữ truyền đến, người phụ nữ đứng bên cạnh cô

- Mày làm như tốt đẹp lắm, có cần tao vạch trần mày trước mặt người đã bị mày lừa dối không? - Hứa Vy xuất hiện đỡ cô dậy, cùng đấu võ mồm với Ý Lạc

- Hừ, mấy năm ko gặp. Mày và Thư Đoàn vẫn ổn chứ? Lần đó có kẻ thứ ba chen vào, nếu không bây giờ tao và Thư Đoàn chắc đã có hơn ba đứa rồi. Nhưng tạ ơn trời, đã ban cho tao một chàng trai tốt hơn Thư Đoàn gấp nhiều lần. - Ý Lạc hơi ngạc nhiên, nhưng khôi phục tinh thần khá nhanh đã công kích lại cú đá lúc nãy

- Cảm ơn Ý tiểu thư quan tâm, nhưng, tôi muốn nói cho cô biết. Cướp bạn trai người khác, nguy tạo chứng cứ, cô có khác gì kẻ thứ ba. - Hứa Vy lạnh lùng cười nhìn Ý Lạc, cô đứng bên cạnh Hứa Vy lạnh lẽo nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo mà còn chán ghét khiến cô đau khổ ôm ngực.

- Ha ha, quá khen rồi. Cô không nghe, khi nãy Đình Thanh nói gì sao? Anh ấy yêu tôi, anh ấy càng không phải Đỗ Thanh. - Ý Lạc cười lớn, tay ôm cánh tay của hắn. Chiếc lắc vĩnh cửu đã tắt ánh sáng, biến thành màu xám xịt giữa một khu vực sáng chói của ánh hào quang.

- Cô... - Hứa Vy xông đến định cãi với cô ta, cô đã vội vàng kéo lại.

- Đủ rồi, đi, chúng ta đi. - cô suy yếu sức lực dựa vào người của Hứa Vy, thấy chán về yếu đuối của cô càng làm Ý Lạc thêm khinh thường.

- Đi thì nên đi sớm. - Ý Lạc kéo tay hắn đi về biệt thự, để lại cho cô hai cặp mắt lạnh lùng. Tim cô đau nhói, cô ôm lấy ngực mình, cô khóc nhưng làn nước mắt của cô không phải trong suốt mà là màu đỏ máu. Cô đã khóc đến mức, máu cũng chảy ra, nhỏ giọt lên cát.

- Tya, mày... - Hứa Vy sợ hãi ôm cô

- Tình yêu của tao nhỏ bé lắm phải không? Anh ấy không nhớ, anh ấy thực sự quên tao rồi sao? - cô ngã xuống cát, tay nắm lấy cát vàng lạnh lẽo.

- Yên tâm, tao hứa sẽ mang Đỗ Thanh về cho mày. - Hứa Vy ôm cô, cơ thể cô đã lạnh dần còn toát mồ hôi nữa.

...

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy. Điều đầu tiên cô làm, là hỏi hắn sao rồi. Bim thông báo, hôm nay hắn ở nhà một mình cô lại không ngần ngại thay đồ bước xuống giường mặc dù đang sốt cao.

Đến trước cổng nhà, cô bị vệ sĩ chặn lại vì Ý Lạc đã có lệnh. Cô không chịu thua, vì ánh mắt quất cuồng của cô đã khiến Tuấn Anh ra tay giúp cô đáng ghét bọn họ, đập bể màn hình camera quan sát, cô đi vào rất nhanh vì sợ lại bị làm phiền.

"Rầm" cánh cửa kính bị cô đập bể và đường đường chính chính đi vào. Hắn kinh ngạc nhìn cô, vẫn lạnh lùng dựa vào tủ đọc sách - Cô vào bằng cách nào?

Cô không trả lời, dùng sức lực cuối cùng chạy đến nhào vào lòng hắn, nhón chân hôn hắn. Tay hắn cảm quyền sách bỗng nhiên bất động, hồi ức, hồi ức đẹp đẽ của ai vậy? Cô gái trước mặt từ lúc nào đã không còn cảm giác chán ghét nữa chứ, chỉ có yêu thương.

Trong hồi ức, hắn gặp một cô gái nhỏ nhắn tay ôm tiều hài tử từ con đường bên kia đi qua con đường bên này, cô gái ấy không muốn nhìn mà mắt lại rất tò mò. Đáng vẻ vô cùng buồn cười, rồi bỗng dưng xuất hiện một cô gái mặc chiếc đầm dự tiệc hồng đứng trước mặt hắn mặc cho hắn chiếm tiện nghi.

" Pha lê vĩnh hằng và pha lê vĩnh cửu ở cùng một chỗ, nghĩa là hiện thân của hai vị Thần đang yêu nhau. "

Yêu nhau? Họ đang yêu nhau hay sao? Trong hồi ức, hắn thực không nhìn rõ mặt cô gái ấy, cô gái mơ hồ lắm. Bỗng khuôn mặt ấy đang hiện ra thì một bàn tay từ phía sau kéo hắn lại và đồng thời đẩy cô ra, cô sức khỏe yếu kém nên có chút lảo đảo. Khi giữ được thăng bằng thì đôi tay khi nãy đẩy cô xuống hồ, nước bắn lên tung toé.

- Tao còn cho rằng, vì quá nhớ nhưng người yêu nên mày mới có thể nhìn lắm. Không ngờ, ngay cả bạn trai của bạn cũng không tha. - giọng nói nữ giới khinh thường, cô ở dưới nước đã không thể ngổi lên được, lỗ tai ù ù.

Cô ấy không biết bơi?

Vừa định nhảy xuống thì bị Ý Lạc kéo đi, không cho hắn có cơ hội giúp cô.

- Yên tâm, cô ta biết bơi. - Ý Lạc ghen với thái độ đó của hắn

- Nhưng... - hắn nhìn cô, trong lòng dâng lên cảm giác đau nhói

- Anh quan tâm cô ta sao? - Ý Lạc nhú mày

- Anh chỉ sợ, cô ta chết trong biệt thự, lại còn bị mang tiếng xấu. - hắn lạnh lùng thì sao, hắn vẫn rất lo lắng cho cái cô gái ngốc kia ở dưới nước.

Ý Lạc im lặng.

Hắn không thể từ bỏ Ý Lạc, cô mới là người phụ nữ trong trí nhớ của hắn. Đúng như vậy.... Nhưng nào thì nghĩ một đằng, tim thì suy một nẻo. Hắn không biết, lý trí và con tim cái nào mới đúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bối Vì Yêu Mà Tồn Tại

Tình yêu đôi khi cũng thực lạ, đến rồi đi, đi rồi đến. Tình yêu cô dành cho hắn nhiều như biển cả, cạn rồi cũng đầy. Cô hy vọng hắn có thể nhớ ra cô, nhớ về hạnh phúc của cô và hắn trong mấy tháng qua. Tuy tình cảm bồi đắp chưa gọi là chắc chắn nhưng họ yêu nhau đến mức có thể hy sinh vì đối phương, lúc máy bay lao đầu xuống biển hắn đẩy cô ra ngoài cửa sổ vỡ còn mình thoát không kịp mà bị vướng vào cánh máy bay.

Hắn nhớ rất rõ, khi đó cô sợ hãi ôm cánh tay hắn như một con mèo nhỏ đáng thương bị mắc kẹt trên cây cao nhưng rồi mọi chuyện kết thúc khi một con sóng dữ đẩy cô ra xa. Lúc định bơi đi tìm cô thì tựa hồ có vật gì đập vào đầu hắn, cơ thể vừa ngổi lên lại chìm xuống, máu chảy ra hòa cùng nước biển mặn lại càng mặn.

Hắn nhìn chăm chăm vào cửa sổ bên trong là phòng hồi sức, người ra vào đều phải mặc áo cách ly. Bác sĩ ra vào xem nhiệt độ cơ thể của cô, lại lắc đầu. Hắn hứng chịu ánh mắt tức giận của Bim, lạnh lùng của Tuấn Anh, thông cảm của Ý Lạc và thương hại của Hứa Vy đã suốt 3 ngày ba đêm.

Không ai dám thông báo cho gia đình cô biết, sợ họ sẽ sốc nặng. Vì cô là con út, được cưng chiều từ nhỏ chưa bao giờ chịu đựng tình cảnh nửa sống nửa chết như thế này.

Ngày thứ hai của tuần tiếp theo, hắn vừa mặc áo cách ly đi vào. Trên tay hắn cầm tờ báo của mấy tháng trước, hắn nhìn cô gương mặt hốc hác tiều tụy, bàn tay mang găng tay chạm vào tay cô, cảm giác ấm áp truyền đến cơ thể khiến cho người cô bắt đầu có phản ứng.

- Tya, vụ tai nạn 3 tháng trước anh vẫn chưa đọc. Hôm nay anh mua được ở tiệm sách cũ, em nghe, tai nạn cướp đi sinh mạng XX và XX người bị thương, và 1 người mất tích. - hắn ngậm ngùi

- Em biết không? Nếu như anh đọc được nó sớm hơn thì em đã không xảy ra chuyện này, anh sai thực rồi, tha lỗi cho anh. Anh xin lỗi em, anh yêu em - hắn lần đầu rơi nước mắt vì con gái, bởi vì giọt nước mắt đàn ông vô cùng đáng quý. Hắn cầm tay cô đặt giữa hai bàn tay, xoa xoa đôi tay lạnh lẽo của cô...

Giọt nước mắt trong như pha lê rơi xuống tay cô, bỗng bàn tay cử động nhẹ nhàng. Bàn tay di chuyển chậm rãi trên tay hắn, hắn bắt ngờ nhìn chăm chăm vừa lau nước mắt vừa vui vẻ nhấn nút xanh trên đầu giường. Lập tức có bác sĩ chạy đến, hắn kể lại sự việc khi nãy cho bác sĩ nghe.

Hắn đi ra ngoài, Hứa Vy đã chặn đường hỏi - Sao rồi?

- Bàn tay cô ấy cử động. - hắn vừa mừng, vừa lo

- Cử động rồi. - Hứa Vy mỉm cười nhìn Tuấn Anh và Bim, họ cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Bác sĩ bước ra, ông nhìn y tá gật đầu tỏ ý lạc quan. Ông cười với hân, chắc đã sốt ruột lắm rồi.

- Yên tâm, vợ cậu ổn rồi.

- Cả... - hân nghe như vậy vui mừng, định cảm ơn lại bị Tuấn Anh cướp lời - Bác sĩ hiểu lắm rồi, cô ấy còn độc thân.

- Oh, xin lỗi. - kinh nghiệm 10 năm, ông ta cũng hiểu cả hai là tình tay ba. Sau khi dặn dò vài điều bác sĩ liền rời đi, ở đây không khí thực khó chịu phải nhanh chóng rời đi.

Ngày thứ ba, cô được chuyển đến phòng dưỡng víp trên lầu 10 của bệnh viện. Cô coi như khỏe hơn so với mấy ngày đầu, sắc mặt hồng hào, môi bắt đầu nhấp nháy, mắt cũng nheo nheo.

- Tya, em đã hôn mê 8 ngày rồi không mệt sao? Dậy đi, dậy chơi với anh. Anh thực sự rất muốn cùng em chơi game, cùng em nhảy au, cùng em đánh boss. - hân áp mu bàn tay của cô lên má, giọng nói run run, ánh mắt nhìn cô đau lòng

- Nước... Nư... Nước.. - giọng nói nỉ non, mệt mỏi vang lên. Hân kinh ngạc tự nhiên ngẩng đầu, cô, cô vẫn đang ngủ nhưng miệng lại nói chuyện

- Tya, em... Em tỉnh rồi sao? - hân vui mừng gấp gáp

- Nước... Nước... Tôi... Muốn uống nươ... Nước. - giọng cô đứt quãng, dường như cô khô giọng lắm thì phải

- Được, anh lấy nước cho em - hân tay chân luống cuống rót nước trong bình thủy ra, vô tình đổ vào tay nhưng có lẽ cái rát da đó không hề hân gì với hạnh phúc này.

Hân lấy muỗng khuấy chút nước lạnh, từng thìa một dứt cho cô, cô nhanh chóng nuốt xuống nhưng mắt vẫn chưa mở. Hân thấy cô không chịu uống nữa nên mới dùng khăn ti mi lau mặt cho cô, bác sĩ cùng lúc đến thăm sức khỏe cô đã vô tình trông thấy.

- Cô ấy tỉnh rồi sao? - bác sĩ nhìn hân, nhận ra cái gật đầu của hân mới nói tiếp

- Thực tốt, anh có thể đi chỉnh sửa lại nhan sắc rồi đó. Đừng để cô ấy thức dậy lại không nhận ra anh. - bác sĩ vui vẻ khuyên hân, ông ấy biết rõ hân là ca sĩ hình tượng còn quan trọng hơn. Bây giờ nhìn bộ dáng tuề toàng, xộc xệch quảng thâm mắt lộ rõ hơn cả mặt trời, cằm thì râu đã mọc lên, da cũng thiếu sức sống hân.

Hân nhìn mình trong gương, đúng thực là quá sức trầm trọng đi! Không được phải thực đẹp xuất hiện trước mặt cô, phải khiến cô bất ngờ.

- Bác sĩ trông cô ấy giúp tôi. - hân hấp tấp chạy đi, giao cô cho ông bác sĩ. Ông ấy cũng chỉ biết cười cười nhận lời thôi, ai biết, khi trước ông cùng vợ đã trải qua giống họ chứ và cũng vì người đàn ông này là...

Hân vui mừng đến nỗi hấp tấp chạy thực nhanh ra cửa nhưng vô tình đụng vào ba cô y tá, hân định đỡ họ và xin lỗi một tiếng thì bị đuổi ra, hất tay, họ nói - Tránh ra, cái tên ăn mày này.

- Ăn mày? - mặc dù hân ăn mặc thiếu đài hoàng nhưng mấy thứ trên người hân đều là mắc tiền, hàng hiệu. Nhìn sao lại nói ăn mày?

Ba cô gái tự mình đứng dậy đánh giá hân từ trên xuống dưới, ánh mắt họ khinh thường. Một cô gái tiến lên nhìn hân và nói:

- Nè anh, đây là bệnh viện lớn nhất thành phố anh đủ điều kiện không mà vô đây. Anh biết bệnh viện xã không, dành cho người nghèo đó, đi đi. - cô y tá Duyên xua đuổi tận tâm

- Nhìn anh như vậy không biết bệnh viện xã đã đủ tiền trả chưa nữa? Ăn mày như anh chết đi cho đỡ chật đất, dù sao hằng năm Việt Nam lại có dấu hiệu bùng nổ dân số. - cô y tá Mai khoanh tay đánh giá từ trên xuống dưới lần nữa, lại khinh thường

- Mấy cô là y tá, học cũng đủ văn hóa. Sao nói chuyện như người vô học vậy? - hân lạnh lùng cười chế giễu

- Vô học còn có chỗ đứng trong xã hội, ai như ăn mày các anh, lang thang đầu đường xó chợ. - y tá Chi tức giận

- Vậy để tôi chứng minh cho các cô biết "chỗ đứng trong xã hội" là như thế nào. - hân lạnh lùng cười, nhìn ba cô gái đó. Sau đó đi ra ngoài, mấy cô ấy khinh thường liếc mắt với nhau ý bảo "để xem"

30 phút sau

Trước cổng bệnh viện xuất hiện một chiếc xe Lamborghini trắng, cánh cửa lái mở ra một đôi giày da cao cấp đặt xuống. Tiếp theo là một thân vết đỏ đô, sơ mi trắng, tóc hạt dẻ chẻ 7/3 uốn cong đuôi tóc, trên tay người đàn ông cầm theo bó hoa bách hợp màu trắng, đồng hồ vàng, kính chữ V che đi gương mặt tuấn lãng của người đàn ông. Bàn chân di chuyển vào trong, bọn y tá lúc nãy như nhảy cẫng lên tận trời cao khi hân nhìn họ.

- Xin lỗi, khi nãy đụng vào các cô, có đau không? - hân đi lại cố tình nói lớn đánh động mọi người xung quanh

- Há? Đụng... Đụng khi nào ạ? - cô y tá Duyên lúc nãy đã ngây ngất

- Là anh chàng xốc xếch lúc này các cô mắng. - hấn ngắt cao giọng kiêu ngạo

- Anh, anh là... Người ăn mày đó? - cô y tá Chi hốt hoảng chỉ chỉ hấn, y tá Mai đung đung khủy tay cô ta

- À, không sao. Nhưng, nếu có thì sao? Hãy anh cho em số điện thoại đi, có gì cần em sẽ gọi. - y tá Mai e lệ giờ điện thoại cho hấn, hấn hơi khinh thường cầm điện thoại nhún xong đưa lại cô ta.

- Bye. - hấn thản nhiên nói rồi quay đi, xử lý xong bọn khinh người đó thực thoải mái nhưng màn kịch vẫn chưa kết thúc, giờ phải đi tìm nữ nhân của anh đã!

Cô y tá Mai hí hửng cầm điện thoại lên xem, số điện thoại của trai đẹp có thể đánh đề được không?

What? 113?

Cô ta ngây người nhìn hấn vào thang máy còn nhẹ nhàng cười bình thản, mấy người chứng kiến thì cười muốn sặc sụa. Khinh thường người ta, các cô cũng có cái ngày này.

Phòng vip lúc này chỉ toàn là bác sĩ thôi đa phần họ là vì quan tâm cô hay vì số tiền mà Tuấn Anh cùng hấn trả? Cô ngây thơ, cứ nghĩ bản thân may mắn được bọn họ chiều chuộng.

Hấn mở cửa bước vào, tay cầm bó hoa bách hợp tiến về phía cô. Cô đã được các y bác sĩ đỡ dậy dựa vào gối sau lưng, khi nghe tiếng "kết" cô quay đầu lại nhìn nhưng vì yếu mà cô có vẻ hơi đau.

- Cảm ơn bác sĩ đã chăm sóc vợ tôi, việc tiếp theo cứ để tôi lo. - hấn cười vui vẻ, lấy bao thư đã chuẩn bị sẵn được cho bác sĩ trưởng khoa, ông ấy từ chối không nhận nhưng bạn cùng hợp tác lại không từ chối. Điều này khiến hấn bất mãn, lại sắp có một người bị đuổi mà không biết chủ chốt nguyên nhân mình bị đuổi đây.

- Chúng ta đi. - trưởng khoa mắt mặt nhìn bạn cùng hợp tác sau đó nói với điều dưỡng, tất cả đi ra ngoài nên căn phòng cũng có vẻ thoáng mát hơn nhiều.

Hấn đặt bó hoa bách hợp xuống bàn, lấy túi đồ ăn từ tay vệ sĩ được Tuấn Anh cử đến đặt ở trên bàn, mở nắp hộp ra mùi thịt bò thơm ngào ngạt. Hấn múc ra chén một ít cháo còn bao nhiêu đều là thịt bò, hấn hiểu cô không thích ăn cháo cho nên chỉ múc vừa đủ chứ không dư.

Hấn đưa lên miệng thổi thổi rồi để vào miệng xem có nóng quá không, cảm giác hơi ấm mới dám bón cho cô. Cô ngạc nhiên đến ngây ngốc, cô cũng không nghĩ hấn nhớ đâu? Cô chỉ suy nghĩ, có lẽ là vì thương hại cô.

- Không cần đâu, tôi có thể tự ăn. - cô lạnh lùng từ chối, cô không muốn hấn miễn cưỡng đâu.

- Em vừa tỉnh, thể lực rất yếu. - hấn nhân nhợt nói với cô, cũng không nhìn ánh mắt khó hiểu của cô

Bà xã, lúc thì em rất thông minh đi. Lúc thì như một tên đần vậy.

- Tôi ghét sự thương hại, anh Đình Thanh, tôi biết anh chán ghét tôi lắm. Anh đến đây có phải để chuộc lỗi cho Ý Lạc không? Nếu vậy thì không cần, tôi có thể tự chăm sóc bản thân, mấy ngày qua tuy tôi hôn mê nhưng thần trí vẫn rõ ràng, anh không cần tự làm khó mình. Tôi có thể tự biết khó mà lui, chấp nhận cái chết của bạn trai mình. - cô không nhìn hấn, ánh mắt dờn ra ngoài cửa sổ. Nếu anh hỏi em yêu anh nhiều bao nhiêu, em sẽ trả lời, nhiều đến mức hy sinh cả hạnh phúc của em cho anh.

- Được, được lắm. - hấn cười ha ha - Trương Nguyễn Tya, anh vừa mời khôi phục trí nhớ đã chạy đi tìm em. Suốt 8 ngày chưa chớp mắt, bây giờ em tỉnh, em nói muốn chia tay anh sao? Muốn không nhìn nhận anh sao? Tốt.

Hấn tức giận nhìn cô, hấn đã khôi phục trí nhớ, cô có chút ngạc nhiên nhưng vì không muốn để mất cái tôi nên vẫn cứ như không nghe. Hấn lạnh lùng nhìn cô trên giường, khóe miệng nhân nhợt cười.

- A Tân. - hấn kêu người đàn ông mặc âu phục đen đứng ở cửa, người đó bước vào cung kính nhìn hấn.

- Thiếu gia. - A Tân là người vệ sĩ được Ý Lạc cử đi theo hấn, bây giờ anh ta chính thức đi theo hấn không còn là người của Ý gia.

- Chuẩn bị một chiếc xe, đem người phụ nữ này lên máy bay cho tôi. Để anh xem, đem em đi đến nước ngoài ở cùng anh thì sao? Có chịu ngoan ngoãn nghe lời không? - hấn tức giận, rõ ràng là cô nghe mà lại làm ngơ sao. Hết cách rồi, hù dọa cô vậy, dù sao cô cũng rất ghét sự ràng buộc cô yêu tự do như thế.

- Dạ. - A Tân chuẩn bị đi ra, cô liền la lên - Không cần, tôi... Tôi không đi.

- Sợ rồi sao? Nếu em nói, em yêu anh. Anh sẽ suy nghĩ lại xem có nên để em ở lại không? Nên nhớ suy nghĩ trước khi quyết định, ở nước ngoài anh sẽ không cho em đi ra khỏi cửa. Nhớ cho kĩ. - hấn lạnh lùng nhếch mép đe dọa cô, cô sợ hãi muốn khóc lại bị bắt nạt sao?

- Đừng khóc, vô dụng thôi. - hấn nói như vậy thôi, chứ nếu cô mà khóc hấn bảo đám nhanh chóng mền lòng ngay.

- Em... Em yêu... Anh. - cô chịu đựng vậy, cô nói với âm lượng nhỏ nhưng vừa đủ nghe.
- Em nói cái gì? Anh nghe không rõ. - hấn đưa tay lên tai, lắng nghe cô nói thêm lần nữa
- Em yêu anh. - cô bị hấn ép đến mức tức giận, nhưng giọng vẫn chưa đủ lớn
- Hà? - hấn là đang trêu cô rồi, lại không nghe, bộ hấn không nhìn cửa phòng chưa đóng sao? Cô bị chọc đến đầu bốc khói hết lên - EM YÊU ANH.
- Ha ha, nhóc con của anh giỏi lắm. - xoa xoa đầu cô yêu thương, cô gạt tay hấn ra giận hờn quay mặt vào trong. Tay truyền nước biển vẫn đang chảy nhưng hình như có đường, mùi vị thực ngọt ngào.

Hấn biết cô giận cho nên muốn tự mình an ủi cô, phát tay ra hiệu A Tân ra ngoài đóng cửa. Sau khi A Tân lui, hấn mới ngồi lên giường cô ôm cô lại hôn lên trán cô rồi đến mũi và dừng lại ở môi, nụ hôn không sâu nhưng rất dịu dàng lướt qua như một cơn gió nhẹ tênh mà lại in dấu lá cây dưới đất.

- Anh xin lỗi, nếu anh nhớ sớm hơn chắc em đã không ra nông nổi này. - hấn dựa trán vào trán cô
- Không phải tại anh, tại tình yêu em chưa đủ khiến anh ấn tượng. - cô trầm ngâm
- Không đâu, tình yêu của em và niềm tin cao cường của em đã làm anh nhận ra. Lúc em ôm anh, cảm giác rất thoải mái rất ấm áp, lúc em hôn anh môi em rất ngọt, anh đã thử so sánh cảm giác đó khi bên cạnh Mía. Anh cảm thấy cô ấy rất vô vị, khiến cho anh linh tính được em mới là người phụ nữ của anh, nhưng anh cũng không thể thừa nhận trong khi cô ấy là ân nhân của anh. - hấn đặt môi ngả lên vai cô, đem cô ôm vào người.

Cô hiểu mà, cô cũng từng như vậy. Đây gọi là kiếp nạn mà cô cùng hấn phải trải qua, trải qua khi cả hai yêu nhau, trải qua để dành hạnh phúc cho đôi bên và trải qua để cô và hấn hiểu rõ đối phương hơn.

Trong căn phòng ấy rất im lặng, chỉ toàn là hạnh phúc, tim bay lên tứ tung cứ như có người nhảy vũ điệu bắn tim ấy.

Trong một góc khác

- Tại sao chúng ta xuống làm lao công rồi? - cô y tá Chi đang lau sàn nhà bỗng ngẩng đầu lên
- Không biết, y tá trưởng nói tội mình đắc tội với sếp lớn. - cô y tá Mai nói, cô ta đang chùi toilet nam
- Sếp lớn? Là ai? - y tá Chi lại hỏi
- Còn ai nữa, ngu cũng phải biết sếp là anh chàng chúng ta mắng lúc sáng đó. - y tá Duyên đang lau bồn cầu, cô ta bực tức nói
- Tội ngu vậy đó, đỡ hơn cô thì ba năm mới đậu đại học. - y tá Chi tức giận phê bình
- Cô thì sao, hơn tôi chắc. Thuốc vắc xin và thuốc mê cũng không phân biệt được. - y tá Duyên chơi lại một vỏ, y tá Chi vẫn không cầm miệng hai người lời đầu nhọc nhằn của cả hai ra nói. Y tá Mai ngồi xem kịch hay chứ không vô can, thấy y tá trưởng đi tới liền nịnh bợ đi lại.
- Chị Quý.
- Tránh ra, người cô hôi quá. - y tá Quý lấy cây thước gỗ đẩy cô ta ra xa, y tá Mai xấu hổ tránh ra còn hai cô kia cười đến mức hết giận luôn
- Mấy cô một lát nữa đi gặp tôi, sếp lớn không chấp nhận mấy cô ở bệnh viện thành phố B điều mấy cô đến bệnh viện xã rồi. - y tá Quý lạnh lùng nói, ba người bọn họ như rơi xuống địa ngục. Quả thực như lời người đàn ông đó nói " Chỗ đứng trong xã hội là như thế nào ".
- Thực sao? Anh và người bạn học chung ở Hàn Quốc cùng mở bệnh viện này, mấy lúc rảnh rồi anh thường tham gia phẫu thuật ở đây? - cô ngạc nhiên
- Ừm, anh cũng có nhà riêng ở đây mà. Anh rất ít xuất hiện, chỉ khi nào có ca mổ lớn cần sự hợp tác của tụi anh anh mới tham gia. - hấn vừa nói vừa bón cho cô ăn cháo
- Vậy tiền viện phí? - cô vừa nhai vừa hỏi
- Tuấn Anh trả, anh không ngại lấy tiền của hấn bồi bác sĩ chăm sóc em đâu! - hấn cười cười
- Bác sĩ chăm sóc em? - cô nhú mày khó hiểu
- Jenny.
- Jenny là bác sĩ ở thành phố HCM mà? - cô kinh ngạc
- Lúc trước Jenny và Tuấn Anh sau cưới có cãi nhau nên cô ấy chuyển đến đây làm việc. - hấn lại thôi, lại bón cho cô
- Ừm... Vậy tại sao lúc đó anh không điều trị cho em? - cô nghiêng đầu hỏi

- Anh như người điên khi biết em hôn mê, nếu như anh điều trị cho em không phải em đã không còn ngồi đây rồi sao? - hần cười cười nhìn cô, cô gật gật đầu lười biếng trả lời

- Không ăn nữa, em muốn ăn súp gà. - cô nhõng nhẽo đòi ăn như một đứa trẻ

- Được, A Tân mau mua súp gà cho phụ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cho Thuê Nhà Cả Đời, Được Không Bà Chủ?

Hôm cô nằm viện được 10 mấy ngày thì mẹ cô có đến thăm nuôi, trên người bà mặc một chiếc áo khoác và bộ đồ bà thường mặc. Mẹ cô là người giản dị, sống đến 30 tuổi vẫn theo phong cách của thập niên 60.

Ngày xưa bà ấy có rất nhiều người theo đuổi, lớn lên chị lại nổi ngôi. Đến thời của cô thì người ta lại trọng sắc khinh bạn đi, bạn bè đứa thì lập gia đình, đứa thì có con trước khi kết hôn, đứa thì có bạn trai làm sếp, đứa thì gả ra nước ngoài,... Chỉ có một mình cô là ế chán chê, cô là con gái ngoan, sáng đi học chiều ở nhà cho nên kết bạn với nam lớp khác ít lắm.

Bỏ qua chuyện đó, mấy hôm nay mẹ cô tích cực đến chăm sóc cho con gái, bà thuê một khách sạn ở gần đó ở. Chuyện vẫn diễn ra bình thường sáng nuôi bệnh, tối về khách sạn rồi đến một hôm, mẹ cô nghiêm túc nói:

- Đỗ Thanh mà chị con nói, nó ở đâu? Con bệnh mà không đến hay sao?

Cô ngạc nhiên đôi chút, bởi vì mẹ cô là người rất quan tâm đến việc thành gia lập thất của con gái. Trước khi quen bất cứ ai mẹ cô cần tìm hiểu kỹ, lúc trước khi quen Tuấn Anh cô phải trải qua những tháng ngày xa cách để mẹ cô thử xem anh ta có yêu cô không.

- Mẹ, anh ấy ở đây chăm sóc con rất tốt, chỉ vì sợ mẹ không chấp nhận nên mới - cô áp úng

- Kêu nó gặp mẹ đi, mẹ chỉ muốn xem đứa nào khiến con trưởng thành hơn thôi! - mẹ cô cắt ngang, ra lệnh cô cũng chỉ ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Căn phòng rộng lớn từ hai người phụ nữ ở lại xuất hiện thêm một vị khách, chiếc áo bác sĩ trắng tinh cùng cặp mắt kính dày cộm, người khách là một vị nam nhân quân tử khôi ngô tuấn tú. Ngồi trên sofa hai tay đan vào nhau, để ra vẻ thư sinh lãng tử, còn người phụ nữ trung niên gương mặt nghiêm khắc nhìn chàng trai trẻ kia.

- Cậu bao nhiêu tuổi? - mẹ cô lên giọng trước

- Dạ, cháu 25 ạ. - hần lễ phép trả lời

- Tôi nhớ cậu là ca sĩ, sao bây giờ lại...? - mẹ cô nhíu mày, nhìn chiếc áo bác sĩ trên người hần

- Dạ, cháu học y khoa nhưng sau này mới theo con đường ca hát. - hần thành thực trả lời

- Cậu yêu con gái tôi bao lâu? - mẹ cô nghiêm túc, nhìn hần với con mắt vô cùng tò mò. Con gái bà là bệnh nhân tâm thần được trả về, ai chịu nổi tính cách khủng điên của nó thì đúng là anh hùng của vũ trụ đi.

- Cháu không xác định được. - hần trả lời từ tốn, hần mời từ phòng mổ đi ra cô đã điện thoại gấp gấp bảo hần về phòng bệnh có việc. Vẫn còn đang mặc áo trong phòng mổ chỉ vừa vận khoác áo bác sĩ đã chạy đến đây, thực sự quá khổ đi, vừa khôi phục trí nhớ hần đã bị cậu bạn thân tên Việt kéo đi tham gia các hoạt động phẫu thuật từ tâm gì đó.

Bây giờ lại phải đứng trước mặt mẹ của bạn gái chân chính giới thiệu bản thân, mẹ cô nghiêm túc hỏi tất cả, suy xét rất nhiều cho nên gần giờ ăn trưa bác sĩ vào tiêm thuốc cho cô bà ấy mới buông tha cho hần. Hần toát mồ hôi lạnh nhìn điều dưỡng đang cười cười gì đó, ở trước mặt cấp dưới hần đã bị coi thường rồi. Không, vì lấy được bà xã tốt thì phải cố lên.

Cô có thói quen thường để tên danh bạ theo kiểu thân thương, yêu quý nhất như chị cô sẽ gọi là "Ni Ziu" còn mẹ cô là "Mâm Lốp", chỉ riêng cha cô là đặc biệt nhất "Tình yêu bé nhỏ".

Hôm đó cô ngủ trưa, cùng lúc điện thoại hiện lên tin nhắn từ "Tình yêu bé nhỏ". Hần đang rót nước bỗng nhìn thấy bất giác đổ cả nước vào tay, bàn tay tụt ý để cho bóng râm mà mắt nhìn chăm chăm vào dòng tin đột nhà đó "Kết hôn rồi à? Không cho hay là đứa nào, cho hay sớm nhất định xách chổi quét ra ngoài sân."

Cha cô là người hay giận, hôm đó hần như thể một người đàn ông đang ghen ấy. Ai ngờ, bạn học Đỗ ở ngoài lửa giận đốt cháy đến cổ họng đi, lúc cô

trở mình hần ngồi yên vị trên ghế nhìn cô, cô bất giác giật mình.

- Anh làm sao vậy? - cô ngồi dậy thẫn thờ một lúc đi, hần vẫn lạnh lùng không nói gì

- Anh biết em có rất nhiều người thích, nhưng không cần ngay cả bạn trai cũ cũng lưu về máy như vậy chứ? - hần nói một lèo khiến cô không biết trả lời thế nào cho đặng, cô ấp úng nói - Anh nói cái gì?

- Đừng giả vờ, anh có thể chấp nhận em cùng người khác phái làm bạn, bạn thân cũng được... Nhưng việc còn giữ liên lạc với người chưa thể dứt khoát thì không. Anh tuyệt đối không chấp nhận. - hần tạo hai tay thành hình chữ X nhất quyết không chịu gục ngã trước cô, cô nhủ mày không hiểu và cực kì khó hiểu.

- Anh bị khủng sao? - cô ngây thơ dụi dụi mắt nhìn hần, hần giận dữ cầm chiếc điện thoại của cô lên đưa về phía cô.

- Đây này, em coi đi. "Tình yêu bé nhỏ" - hần giận dữ

- À, ha ha. - vừa nhìn thấy cô đã bỏ lần ra cười không ngớt, cười đến mức nước mắt chảy ròng ròng. Hần càng giận hơn - Em cười cái gì?

- Em cười anh đó, em... Ha ha - cô không thể ngừng cười

Bỗng điện thoại sáng đèn, nhạc chuông điện thoại là bài "Wow! Em đã về" mà cô và hần song ca, tâm trạng của hần nhờ thế cũng vui đi ít nhiều. Hần quay điện thoại lại nhìn lên màn hình bỗng rục rủa lại lần nữa với cái tên "Tình yêu bé nhỏ" ấy, không ngần, không ngại bấm phím nghe.

- Alo.

[Alo?]

- Tôi là bạn trai của Tya, anh bạn nếu có nhã hứng tôi có thể giới thiệu mấy cô cùng nghề cho. Nhưng nếu anh còn chưa chấp dứt tình cảm với bạn gái tôi, tôi nhất định dùng mấy hút bụi đầu vớ chổi của anh. - hần giận dữ hét lên, cô khó hiểu, nhìn hần, ai gọi vậy?

[Cậu là bạn trai của Tya?]

- Phải. - hần thẳng thắn, kiêu ngạo

[Đưa điện thoại cho Tya đi.]

- Không, tôi là bạn trai của cô ấy. Tôi không cho phép. - hần nhanh chóng từ chối hỏi ý

[Cậu là bạn trai nó, còn tôi là cha của nó.]

- Cha của cô ấy? - hần ngay lập tức ngốc nghếch nhìn cô, cô hốt hoảng quơ quơ tay giật lại điện thoại từ tay hần.

- Cha, con nghe.

- Anh ấy tưởng cha là Tuấn Anh.

- Cha, anh ấy xin lỗi cha kia.

- Cha à, tha cho người ta đi.

- Dạ, cảm ơn cha.

- Cha ngủ ngon.

Cô cúp máy, nhìn hần đang ngây ngô như lúc cô giật điện thoại, tư thế bị hóa đá vẫn duy trì cho đến khi cô nói - Cha em nói, cha không thể chấm dứt tình cảm với em vì cha đã thay anh yêu thương em 25 năm rồi.

Hần vỡ tan ra thành mấy mảnh đá vụn vụn, còn cô thì, thờ dài.

Sau khi cô ra viện, Ý Lạc có đến xin lỗi và mong cô tha thứ. Cô là người rộng lượng, quý tình bạn nên cô không chấp nhất nữa và họ lại là bạn tốt. Hứa Vy cũng tha thứ cho Ý Lạc họ tiếp tục làm bạn, cuộc sống của ba cô gái này là ngày nào cũng cà phê, shopping và tám chuyện. Ý Lạc chuyển về thành phố Cần Thơ sinh sống, tiếp tục làm việc ở ngành truyền thông còn Hứa Vy lại lên xe hoa sớm cùng chồng là Thư Đoàn đi du lịch vòng quanh thế giới và cũng sớm có tin vui vì họ ăn cơm trước keng mà.

Chị cô cũng đang mang thai đứa thứ ba, siêu âm ra một cặp sinh đôi. Còn Tuấn Hiền thì vẫn làm phó chủ tịch của tập đoàn Trần Thị sự nghiệp lên cao thì càng bận rộn nhưng vẫn không bỏ bê Nia, mỗi ngày đứng 17 giờ gọi điện thoại về cho vợ, 21 giờ về nhà ăn cơm tối cùng vợ và con.

Tuấn Anh và Jenny đã tái hợp, cả hai còn lên kế hoạch cho chuyến trăng mật bù. Jenny giờ đã không còn kiêu ngạo, tính cách vô cùng hòa đồng nhờ tay nghề y thuật cao mình nên được làm phó trưởng khoa ngoại. Hai vợ chồng như vậy mà vẫn chưa có con, nhưng họ yêu cuộc sống hai người hơn dù gì chị

cô cũng đã sinh đủ 4 đứa rồi, ông bà nội giữ hai đứa, ông bà ngoại giữ hai đứa.

Bim và Mạnh Quân thì hạnh phúc hơn, họ chuyển đến Ý sinh sống để tránh dư luận đàm tiếu. Cha mẹ của Bim cũng đã chấp nhận chuyện này, còn Mạnh Quân thì cũng đã ra mắt và hứa sẽ chăm sóc Bim thật tốt.

Nhưng... Họ thì tốt rồi, cô và hân mới đáng buồn đây. Hân sắp phải đi du học ở Mỹ, và đồng ý đóng phim "A" ở Hollywood. Thời gian là ba năm, cô và hân phải rời xa ba năm lận, cô sợ đến lúc đó sẽ như các cặp yêu xa khác phải kết cục chia tay.

- Em đừng bi quan như vậy, anh hứa anh sẽ về, về sớm với em. Phải tin anh, có được không? - hân nằm trên giường lớn, đem cô ôm vào lòng

- Nhưng em không muốn... - cô ôm hân, bắt giắc nước mắt rơi lên áo hân. Hân đau lòng ôm cô chặt hơn

- Anh biết em lo lắng chuyện gì, nhưng nghe anh đi. Ngoài em ra, anh không yêu ai nữa. - hân ôm cô vào lòng, vùi đầu vào tóc cô

- Em rất sợ. - cô khóc trong lòng hân, hân đẩy cô ra hôn lên những giọt nước mắt của cô. Hân nhìn cô, dường như dự cảm đã chiếm lĩnh cả lý trí của hân rồi. Hân đề cô xuống giường dưới thân mình và nói - Anh yêu em. Nhẹ nhàng như vậy hân đã có thể trấn an cô và cả hai cùng chìm trong biển tình ngọt ngào.

Sân bay

Cô nuối tiếc ôm hân suốt chặn đường đi, cô không dám khóc sợ hân lại đau lòng vì cô mà buông bỏ sự nghiệp của hân. Tổng đài thông báo chuyến bay sắp cất cánh, hân nhìn cô ánh mắt nuối tiếc rời xa

- Anh đi rồi, em nhớ không được lại gần đám nam nhân kia nghe chưa? - hân dặn dò.

- Em biết rồi. - cô gạt đầu, giọng sắp khóc. Hân lấy tay nhéo nhéo mặt cô, nhẹ đặt một nụ hôn lên trán luyến tiếc rời xa cô. Tay cô hân vẫn nắm, nhưng càng bước đi thì đôi tay lại trượt theo và trượt mất khỏi nhau, cô khóc, cô đợi hân đi xa mới dám khóc đây này.

Cô đi lại cửa sổ, nhìn lên bầu trời xa xăm bao giờ chúng ta mới có thể gần nhau? Cô đau nhói khi máy bay cất cánh, cô nhìn chăm chăm chiếc máy bay đang lao thẳng vào bầu trời, cảnh tượng nửa năm trước hiện ra to rõ đến kinh ngạc, nhưng cô không sợ, vì hân luôn ở bên cô.

- Em yêu anh, Đỗ Thanh. - cô nhìn máy bay đang bay cao như cánh diều trên bầu trời, lòng đau nhói, nước mắt rơi. Nhưng cô phải mạnh mẽ, chống chọi với cuộc sống tiếp theo của 3 năm nữa.

3 năm sau.

- Tổng giám đốc, bản kế hoạch về mô hình trà sữa mới đã hoàn thành rồi. - thư ký Trịnh cao 1m60 chạy theo cô, đôi cao gót giẫm xuống sàn nghe lộp cộp. Cô gái chạy theo một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, tóc uốn được cột thấp, áo đầm ôm đen sát nách thêm áo vét khoác lên người đầy cao quý.

- Làm báo cáo tổng hợp đi. - cô gái lật lật một hồi đưa lại cô thư ký Trịnh, rồi vẫn tiếp tục bước đi, một chàng trai lại chạy đến - Chị Tổng, logo đã thiết kế xong rồi.

- Nộp cho Bim, thông qua rồi đưa tôi xem. - cô gái ấy vẫn bước đi, trên tay cầm theo chìa khóa xe ô tô

- Dạ. - chàng trai ấy trở về chỗ ngồi

Cô gái xinh đẹp ấy đi đến đâu cũng được chào hỏi cung kính, cặp mắt kính chữ V màu trà đi ngang qua họ lạnh lùng liếc từng người một.

Trên tuyến đường trải dài xe của cô chạy như một con thiêu thân đi, con đường vắng bao giờ cũng thưa người cả. Cô nhớ đến hồi ức đẹp của cả hai lắm, lúc giận, lúc hôn, lúc vui, lúc buồn cái cảm giác cứ nhói nhói làm dao ấy. Mấy ngày nay, hân có dấu hiệu không trả lời tin nhắn, không gọi điện cho cô, đã 2,3 tháng trôi qua rồi. Có lúc đau thương quá cô lại nghĩ, mình có nên đến Mỹ tìm hân không? Nhưng, nếu đến đó thấy hân ôm gái tây một đường thẳng đi ngang qua cô thì sao?

Vì tự trọng con gái, cái tôi quá lớn càng níu kéo cô ở lại. Và thế họ chấp dứt nói chuyện, chia tay luôn đỡ đau khổ đi! Hôm nay, cô có hẹn gặp một đại gia thuê nhà cô. Không thể chậm trễ, đúng 10 giờ sáng cô phải có mặt ở nhà.

Đứng trước cửa nhà, định đi vào trong chuẩn bị cái gì đó thì nhìn thấy gì đó là lạ ở trước cửa nhà? What?

- Ai chơi kỳ vậy? - cô nhìn tấm bảng cho thuê nhà bị quậy bằng sơn màu đến mức không thấy chữ, cô tức giận cầm lên, còn bị dính sơn, chắc chắn thủ phạm chưa đi xa.

- Ai vậy? Mau ra đây, nếu không... - cô nghe tiếng bước chân quay người lại, là, là một chàng trai vô cùng khôi ngô tuấn tú mặc áo vét đen đang mỉm cười nhìn cô. Trên tay cầm một đóa hoa bách hợp, đang tiến về phía cô, cô lắp bắp

- Đỗ, Đỗ... - chưa nói được chữ "Thanh" đã bị hân cướp mất. Hôn đến mức cô thở không nổi nữa mới buông ra, cô vui mừng đến mức rót nước mắt, nhào vào ôm hân. Nhưng chợt cô đẩy hân ra - Chia tay rồi, đến làm gì? Gái phương Đông sao đẹp bằng gái Tây.

- Đồ ngốc, em đang nghĩ cái gì vậy? - hân búng nhẹ lên trán cô.

- Không phải sao? Mấy tháng qua chúng ta đã thể hiện sự chán ghét đối phương rồi mà. - cô giận đối quay mặt đi

- Ai nói? Anh chưa bao giờ chán ghét em - hấn chân thành

- Không nhắn tin, không gọi điện,... Giải thích đi. - lần lượt từng tội của hấn bị cô vạch ra

- Bà chủ à, oan cho anh quá. Tại cái tên trợ lý thối này nè, xếp cho anh lịch diễn dày như lịch sử á. Thời gian ăn còn không có mà. - vừa nói vừa chỉ cái thủ phạm gây chuyện thị phi này ra, lại nhìn vào cô. Ánh mắt chân thành sao đó đem cô nhốt vào trong lòng, cô không giãy giụa vì thời gian qua cô sống như cái xác không hồn ấy vì hấn cả.

- Cho thuê nhà cả đời, được không bà chủ? - hấn vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói ra tiếng lòng, vậy đây có thể coi là lời tỏ tình hay không? Chiếc lắc vĩnh hằng vĩnh cửu càng ngày càng sáng lên, dưới ánh mặt trời chiếu ra tia hạnh phúc viên mãn.

Cô gật gù đầu mạnh mẽ, cô không suy nghĩ nhiều nữa. Cô được gọi là gái ế đủ rồi, cô muốn cùng hấn nắm tay đi dưới lễ đường cơ. Cô yêu hấn, cô yêu tất cả mọi thứ của hấn.

Chuyện tình yêu thực vĩ đại, vĩnh hằng - vĩnh cửu cuối cùng cũng tìm được chủ nhân đích thực của chúng. Cho dù họ cách nhau một quãng trời nhưng tình yêu của họ vẫn hiện diện tại đây, trong tim của họ đối phương vẫn chiếm vị trí quan trọng không thể thay thế bất cứ ai hết.

Hấn nói: Sóng gió có đến, em đừng sợ anh sẽ bảo vệ em

Cô trả lời: em không sợ vì anh ở đây, nhà của em.

Cô nói: Nơi thiên đường không phải chỉ dành cho người chết, mà nơi đó còn dành cho tình yêu thật sự như chúng ta.

Hấn nói: Có em rồi thì anh không cần thiên đường nữa.

Cô nói: Nắng còn rọi, em còn yêu anh.

Hấn nói: Mưa còn rơi, anh còn yêu em.

Hấn nói: Trái đất ngừng quay, em đừng lo vì tình yêu của anh sẽ không ngừng sôi sục vì em.

Cô nói: Nếu vậy, khi trời lạnh em không cần nấu nước nữa.

Hấn nói: vì sao?

Cô nói: Ôm anh ấm rồi.

Cô nói: Mặt trời không còn sáng, anh đừng lo vì tình yêu em dành cho anh không bao giờ nguội.

Hấn nói: Khi trời nóng anh không cần tắm nữa rồi.

Cô nói: Nóng chết.

Hấn nói: Em không nguội như thế, lên giường coi đồ cả hai đều mát.

Hấn nói: Khi anh chết đi, em đừng buồn vì anh sẽ mãi trụ trì trong tim em.

Cô nói: Không, em sẽ hạnh phúc.

Hấn nói: Không yêu anh sao?

Cô nói: Anh luôn bên em, em cần gì phải khóc.

Cô nói: Khi em qua đời, anh đừng đau lòng bởi vì thể xác em mất nhưng tình yêu em còn.

Hấn nói: Anh sẽ không đau lòng.

Cô nói: Anh sẽ lãng nhãng chứ gì?

Hấn nói: Không, vì em chết anh cũng chết theo em.

Chỉ cần chúng ta còn tồn tại, chúng ta còn yêu nhau.

- Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Cá Đồi, Được Không Bà Chủ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.